

BURMESE
CLASSIC
.COM

မိုးစက်ခိုင်း

အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးမင်းနာဂ်ပါနဲ့

အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မနောက်ပါနဲ့

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအောင်စိုး (ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ)
အမှတ်(၁၈၂)၊ (၃၁)လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ	- ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
ကွန်ပျူတာစာစီ	- ပြည့်ပြီး
အတွင်းဖလင်	- ကိုပေါက်
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုစိုးနိုင်နှင့်အဖွဲ့
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂၊ နိုဝင်ဘာလ။
အုပ်ရေ / တန်ဖိုး	- ၅၀၀ အုပ် / ၁၅၀၀ ကျပ်
ပြန်ဆိုရေး	- ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ
အမှတ် ၁၈၂(B)၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉၇၃၁၂၆၃၅၇

၇၉၅ .ရ

မိုးဝက်ပိုင်

အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မနောက်ပါနဲ့ / မိုးဝက်ပိုင် ။ - ရန်ကုန်၊

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၁၅၀ - စာ ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီ။

(၁) အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မနောက်ပါနဲ့

ဒို့တာရ်အရေရဲအစိ
 ပြည်ထောင်စု ယဉ်ကျေးရေး ဖွံ့ဖြိုးရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ယဉ်ကျေးရေး ဖွံ့ဖြိုးရေး
 အချစ်အခြေအတာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဖွံ့ဖြိုးရေး

ပြည်သူ့အသံအား

ပြည်ထောင်စု ပုသိမ်ရှိ တစ်ချို့ပြည်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား တိုက်ခိုက်နှောင့်ယှက် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးအသံအား (၄) ခု

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
 အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး၊
 စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဗီမိကာရေစီရန် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ခွဲစည်းရဲအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

ဗီမိကာရေစီအသံအား (၄) ခု

ဗီမိကာရေစီကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ဆတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားဗီမိကာရေစီ
 ကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ဓနုကွက်ဗီမိကာရေစီရန် ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးစေသောရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများစိတ်ချစွာ ဗီမိကာရေစီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော်၏ဗီမိကာရေစီတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏
 လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

ဓနုကွက်အသံအား (၄) ခု

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး၊
 အမျိုးသား တတိယမြောက် မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးသမားများ၊ မသျှောက်ပျက်
 အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြှင့်မားရေး

အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မနောက်ပါနဲ့

တစ်ခါက ရုပ်ကွက်တစ်ခုထဲမှာ ပြစ်ပါသည်။

မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ ဖြစ်၏။

ရပ်ကွက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် ဘယ်အချိန်က အိပ်ရာ
ထခဲ့မှန်း မသိသော်လည်း မနက်ခင်း ရှစ်နာရီလောက်မှာတော့ ဆူညံပွက်
လောရိုက်နေလေပြီ။

စားသုံးသူတို့၏ မှာယူနေသံများ၊ ဆိုင်ရှင် ကိုပုတုကြီးက သူ့
စားပွဲထိုးတွေကို လှမ်း၍ ငေါက်ငမ်းဆွဲပွက်ရေရွတ်သံများ၊ ပြီး... စားသုံး
သူတချို့၏ မည်ကာမတ္တပြောဆိုနေသံများ စသည်ဖြင့်ပေါ့။

ဆိုင်နာမည်က ကိုပုတုကြီးနှင့်ညီများ ဟူ၍ဖြစ်သည်။ မသိလျှင်
ဆိုနာမည်က ဝပ်ရှောနာမည်လိုလို ဘာလိုလိုပင် ဖြစ်နေသေး၏။ တကယ်
သော ကိုပုတုကြီးနှင့်ညီများဆိုသည် လက်ဖက်ရည်ကို ဗန်းပြကာ တခြား

စားသောက်ဖွယ်ရာများအား အခကြေးငွေယူ၍ ရောင်းချသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သာ ဖြစ်၏။

လက်ဖက်ရည်ကို ဗန်းပြသည်ဟု ဆိုရတာကလည်း ရှေးလူကြီးတွေ သုံးနှုန်းသလို သုံးလိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်တွေအား ဗန်းထဲ၌ထည့်၍ ပြသည်တော့ မဟုတ်တန်ရာ။

ထားတော့ ...။

ယခုလောလောဆယ်အချိန်မှာတော့ ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ၌ နန္ဒရောက်နေပါသည်။ သူ့အိမ်ကသူ လမ်းလျှောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဆိုင်ထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်တော့ အတူထိုင်နေကျ ဘော်ဒါတွေကို မတွေ့ရသေး။ အင်းတို့ရောက်မလာသေးလည်း ဘာသောက်ဂရုစိုက်စရာရှိလဲဟု ညစ်ကျယ်ကျယ်တွေးကာ ဝိုင်းလွှတ်တစ်ဝိုင်းတွင် ကိုယ့်ဖင်နှင့်ကိုယ်ထိုင်ရင်း ကိုယ့်ပါးစပ်နှင့်ကိုယ်ပဲ မှာလိုက်၏။ မှာတာမှ ဒီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး၏ စီအီးအို (CEO) ဖြစ်သော ကိုပုတုကြီးဟု နာမည်တပ်ကာ တိတိကျကျမှာလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဗျို ကိုပုတုကြီး ... ကျွန်တော့်ကို ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခွက်ပေး၊ စမူဆာပါချ”

နာမည်တပ်၍ အော်လိုက်သောကြောင့် ကိုပုတုကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ ပြီး ... ကာစတန်မာကို အလေးထားရမည်ဟု တွေးမိ၍ လားမသိ ... နန္ဒမှာလိုက်သည့် လက်ဖက်ရည်နှင့် စမူဆာအား ကိုယ်တိုင် လာချပေး၏။

ပြီး ... သူကပဲ ဈေးသည်အပြုံးနှင့် ...

“စောစောစီးစီးပါလား နန္ဒဗျ ဟိုကောင်တွေရော”

စကားအဆုံးမှာ နန္ဒကလည်း အခကြေးငွေပေးကာ စားသောက်ရန်လာသော ဈေးဝယ်သူ၏မျက်နှာပေးမျိုးဖြင့် ...

“ဘယ်သိမလဲဗျ အဲဒီကောင်တွေကို လိုက်ကြည့်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ... ခင်ဗျားပြောသလို စောစောစီးစီးဆိုတော့ ကျွန်တော်က ခုချက်ချင်း ထပြန်ပြီး နေမြင့်မှ ပြန်လာရမှာလား”

“ဟာ”

ကိုပုတုကြီး ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ဖော်ပြရန်သောမျက်နှာဖြင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ဖက်၊ စမူဆာတစ်ဖက် ကိုင်ကာ ရပ်နေသေးချိန်မှာပဲ နန္ဒက ဟီးခနဲရယ်လျက် -

“နောက်တာပါဗျာ၊ ကဲ ချ၊ ချ ... ကျွန်တော်လည်း ဗိုက်ဆာနေ

ပြော

ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီးမဟုတ်သည့်တိုင် ဆောင့်လေး အောင့်လေး ခံနိုင်ခြင်းဖြင့် လက်ဖက်ရည်ခွက်နှင့် စမူဆာပန်းကန်အား ခုံပေါ်တင်ပေးလိုက်တာ -

“မင်းတို့ကောင်တွေကွာ ... ဘာကောင်တွေမှန်းကို မသိဘူး”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ကိုယ် ဘာကောင်ဆိုတာကို ကျွန်လည်း တခုတရ လှမ်းခေါ်၍ ရှင်းပြနေတော့ပါ။ ဘွဲ့တစ်ခုရပြီး အထက် အလုပ်မရှိသေးဘဲ မိဘအကူအညီဖြင့် ရပ်ကွက်ထဲတွင် နေထိုင်သော ဘာကောင်မှမဟုတ်သည့် နန္ဒသာ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူ့လို ဘာကောင်မှမဟုတ်သည့် နောက်ထပ်

www.burmeseclassic.com

နှစ်ကောင် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။ ဒင်းတို့ကိုင်ဆောင်သော နိုင်ငံသား
ကတ်ပြားထဲမှ နာမည်အရ ဝင်းဌေးနှင့်သက်စိုးဖြစ်၏။ ထိုနှစ်ကောင် ဆိုင်
ထဲဝင်လာပုံကိုကြည့်ကာ နန္ဒ မသိမသာ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်မိသည်။
တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင်က ကျောပိုးကာ ကိုရီးယားစတိုင်ဖြင့် ဝင်လာခြင်း
တော့ မဟုတ်ချေ။

သို့သော် ဒင်းတို့ ဝင်လာပုံက ပုံမှန်အနေအထားလည်း မဟုတ်။
ထောင့်ထောင့်နဲ့ဖြစ်နေသော သက်စိုးအား ဝင်းဌေးက ဖေးမကာ တွဲခေါ်လာ
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီး... ဝင်းဌေးမျက်ခွက်ကြီးကလည်း ဝေဒနာတစ်ခုကို
အပြင်းအထန် ခံစားနေရသလို ရှုံ့မဲ့လျက်။

ဆိုင်ထဲကို ဝေ့ကြည့်ပြီး နန္ဒကိုမြင်တော့ နှစ်ကောင်သား ပူးတွဲ
ဝင်ရောက်လာကြသည်။ အနားရောက်တော့ နန္ဒကပဲ အရင်မေးလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် သက်စိုး... ဘာဖြစ်လာတာလဲကွာ၊ မင်းပုံစံကြီးက”

သက်စိုးက ခုံမှာ အသာဝင်ထိုင်ရင်း တကျွတ်ကျွတ်သည်းကာ-

“ဘာဖြစ်လာလဲကွာ၊ ဟိုခွေးသူတောင်းစားပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် နန္ဒက ဝင်းဌေးကို စွေကြည့်ကာ အူတူတူပုံစံ
ဖြင့်...

“ဟင်... ဘယ်ခွေးသူတောင်းစားကို ပြောတာလဲ၊ ဝင်းဌေးကို
လား”

“အာ”

မျက်နှာမအိမလည်ဖြစ်သွားရင်း ဝင်းဌေးက ရေရွတ်လိုက်သည်။

ပြီး နန္ဒကိုလည်း...

“မင်းကွာ... ငါ့ကို အဲဒီလောက်တောင် ပြောရက်တယ် ဟုတ်
လား”

“မသိဘူးလေကွာ၊ မင်းတို့က နှစ်ယောက်တည်း လာတာလေ၊
သက်စိုးက ဟိုခွေးသူတောင်းစားလို့ပြောတော့ မင်းကိုပဲ ရည်ညွှန်းတယ်
ထင်တာပေါ့”

ထိုအခါမှ သက်စိုးက လက်ကာပြကာ မျက်နှာမဲ့ရှုံ့ရှုံ့နှင့်ပင်...

“တော်ပါတော့ နန္ဒရော၊ ဒီမှာ နာနေရတဲ့ကြားထဲ၊ ငါ ခုနက ခွေး
သူတောင်းစားလို့ ပြောတာက...”

“ဝင်းဌေးကို မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ခွေးသူတောင်းစားဆိုတာ ဝင်းဌေးကို
ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ့် ခွေးသူတောင်းစားကို ပြောတာ”

“ဟင်... ဒါဆို တကယ့်ခွေးသူတောင်းစားက ဝင်းဌေးမဟုတ်
ဘူးပေါ့”

ဝင်းဌေးမျက်နှာကြီးက သပြေသီးမှည့်သလို နီရဲလာတော့သည်။
နန္ဒကိုလည်း စောင်းငန်းငန်းကြည့်လျက် -

“နန္ဒ တော်ကွာ... ဟိုကောင်ပြောတာကိုပဲ နားထောင်၊ ဘာမှဝင်
မပြောနဲ့တော့”

ဝင်းဌေး ဒေါသပြုထွက်လာသည်ကို ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် နန္ဒ ငြိမ်
နေလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ သက်စိုးက...

“ဒီလိုကွာ... ခုနက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လာမယ်ဆိုတဲ့ ငါ့နောင်တော့”

တို့ ရပ်ကွက်ထဲက ဖြတ်အလာမှာ ငါ ခွေးကိုက်ခံလိုက်ရလို့ကွ"

"ဟေ"

"အေး... ဒီမှာသာကြည့်တော့၊ နာလိုက်တာမှ အိဆိမ့်နေတာပဲ၊
အဲဒါကြောင့် ခွေးသူတောင်းစားလို့ ကျိန်ဆဲနေတာ"

ပြောရင်း သက်စိုးက ခြေသလုံးမွေး ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ဖြစ်နေသော
နှုတ်ဘူးခွံနဲ့ သူ့ခြေသလုံးသားလေးကို အသာလှုပ်ပြသည်။ ထိုသလုံးသား
ပေါ်မှာလည်း ခွေးသွားရာတွေက သွေးစို့လျက်။

ကျွတ် ကျွတ်... ဟု နန္ဒက ဟန်လုပ်ကာ စုတ်သပ်လိုက်ပြီး...

"တော်သေးတာပေါ့ သက်စိုးရာ၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း"

"ဟာကွာ... မင်းကလည်း ခွေးကိုက်ခံရတာနဲ့ သေမလားကွ"

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ခွေးကိုက်ခံထားရသော သက်စိုးက မကျေ
မချမ်း ငြိန်ပြောလာသည်။

နန္ဒက ...

"ဟေ့ကောင်... ခွေးကိုက်ခံရတာလေးပဲဆိုပြီး ပေါ့လို့မရဘူးကွ၊
ငါ ပြောပြမယ်"

စကားကိုရပ်ကာ ရေခွေးထစ်နဲ့ ငုံလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ အသံကို
တော်လွန်းထပ်မြှင့်လျက် ...

"မင်းတို့လည်း ဗဟုသုတလေး၊ ဘာလေးရအောင် မှတ်ထားပေါ့၊
ကမ္ဘာကျန်းမာရေးအဖွဲ့ရဲ့ထုတ်ပြန်ချက်အရ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သားအိမ်ခေါင်း
ကင်ဆာကြောင့် လေးမိနစ်တိုင်းမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကျ သေဆုံး
နေကြတယ်ကွ"

"ဟာ... အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ငါက ခွေးကိုက်ခံရတာပဲတာ
ကို၊ သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်တာ"

"ရောဂါလက္ခဏာက ဆင်တယ်လေ"

"ဟာ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

သက်စိုးက အကြောက်အကန် ငြင်းသည်။ သူ့မှာ သားအိမ်လည်း
မရှိဘဲ အတင်းကြီး ငြင်းခြင်းဖြစ်၏။

နန္ဒကပဲ ဆက်၍ ...

"ပြောတာကို နားထောင်ဦး၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံက အမျိုးသမီးတွေဆို
ရင်လည်း ဆယ်စက္ကန့်တိုင်းမှာ ကလေးတစ်ယောက်နှုန်း မွေးနေကြတယ်"

ထိုစကားကြောင့် ဘေးဝိုင်းမှ ကုလားမကြီးနှစ်ယောက်က ဝုန်းခနဲ
လှမ်းကြည့်လာသည်။ နန္ဒက ဟီးခနဲ သွားဖြဲလိုက်ရင်း ခေါင်းကလေး
လှုပ်ကာ၊ လှုပ်ကာလှုပ်လျက် ပြန်ပြောလိုက်၏။

"အကားတို့ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဟီး... အိန္ဒိယက မိန်းမ
တွေကို ပြောတာမျိုး"

ကုလားမကြီးနှစ်ယောက် အနက်ရောင်မျက်စောင်းကိုယ်စီထိုးကာ
ပြန်လှည့်သွားကြသည်။

ထိုအခါမှ နန္ဒက ...

"သက်စိုး... ခု ငါဆက်ပြောမှာက မင်းနဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်
တာပြီကွ၊ အဲ... ကမ္ဘာကျန်းမာရေးအဖွဲ့ရဲ့ ထုတ်ပြန်ချက်အရပဲ ကမ္ဘာပေါ်
မှာ ခွေးရောဂါကြောင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်တိုင်းမှာ လူတစ်ယောက်စီ သေဆုံး
နေကြတယ်၊ တစ်နှစ်ပတ်လုံးဆိုရင် လူပေါင်း (၅၅,၀၀၀) တဲ့၊ ဟေ... ခုပဲ

ကြည့်၊ မင်းခွေးကိုက်ခံရတာ ဘယ်နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ်မိနစ်လောက်ပေါ့”

“အေး... နောက်ထပ် ငါးမိနစ်ဆိုရင် မင်းလည်း မင်းရဲ့သက်စိုးဆိုတဲ့ နာမည်အတိုင်း သက်ဆိုးရှည်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ပြောချင်တာ”

“ဟင်”

သားအိမ်မရှိသော၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံသားမဟုတ်သော၊ လတ်တလော ခွေးကိုက်ခံထားရသော သက်စိုးတစ်ယောက် မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ် ဖြစ်သွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ဘေးမှ ဝင်းဌေးအား အားကိုးတကြီးကြည့်လျက်-

“ဝင်း... ဝင်းဌေး... ငါ့ကို ခုနက ကိုက်လိုက်တာ ခွေးကောင်းလား၊ ခွေးရူးလားဟင်”

ဝင်းဌေးကလည်း သူငယ်ချင်းကောင်းသိသော အားမနာ လျှာမကျိုး ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ဟာ... ဘယ်သိမလဲကွ၊ ငါက ခွေးသုတေသန လုပ်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ သွားမေးကြည့်ရင်တောင် အဲဒီခွေးက ပြန်ဖြေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

စကားအဆုံးမှာပဲ သက်စိုးတစ်ယောက် ဝန်းခနဲ ထ၊ရပ်လိုက်တာ...

“ဟာ မဖြစ်ဘူး... ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါ့ကိုကိုက်တဲ့ခွေးကို သွားကြည့်ဦးမှပဲ၊ ခွေးရူးရဲ့လက္ခဏာတွေကို ငါ သိတယ်”

ပြောရင်း ပုဆိုးကိုပင် ခပ်တိုတို ပြင်ဝတ်လိုက်သေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူတို့၏အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဝဏ္ဏတစ်ယောက် အချိန်ကိုက်ဆိုက်သလို ရောက်ချလာပြီး...

“ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

နန္ဒက သက်စိုးကို မေးဝေကာ...

“ဒီကောင်လေ ခုနက ရပ်ကွက်ထဲမှာ ခွေးကိုက်ခံရလို့တဲ့”

ထိုသို့အစချီကာ ယခု သက်စိုး နေမထိ၊ထိုင်မသာဖြစ်နေသည့် အနေအထားအထိ ရှင်းပြလိုက်သည်။ စကားအဆုံးမှာပဲ ဝဏ္ဏက သက်မကြီးကိုချကာ သက်စိုးအား ကြေကြေကွဲကွဲကြည့်ရင်း ပရုံးပါ အသာညှစ်လိုက်ပြီး-

“မသွားနဲ့တော့ သူငယ်ချင်း၊ ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားပြီကွ၊ မင်းနောက်ကျသွားပြီ”

ထိုစကားကြောင့် သက်စိုးလည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားကာ-

“ဘာလဲ ဝဏ္ဏရာ... ဘာဇာတ်လမ်းပြီးလို့ ငါက ဘာကိုနောက်တူရမှာလဲ”

ဝဏ္ဏက...

“ခုနကပဲ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ခွေးရူးရိုက်ပွဲဖြစ်လို့ ငါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လာဖို့ နောက်ကျနေတာပေါ့ကွ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရူးနေတဲ့ ခွေးရူးတွေ အကုန်သေကုန်ပြီ၊ ဒါနဲ့ မင်းကို ကိုက်တဲ့ခွေးက ဘာအရောင်လဲ...”

“နီ... နီညိုရောင်”

“အေး... ဒါဆိုရင်တော့ ပြီးရောပဲ၊ အဲဒီ နီညိုရောင်ခွေးရူးနောက်ထပ် နှစ်ကောင်ပါ ရူးနေကြတာကွ၊ သူတို့မသေခင်လေးမှာ မင်း

အတိုက်ခံလိုက်တာပဲ”

“ဟာ”

သက်စိုးမျက်နှာက သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွားသည်။ ပြီး ကြောင်စိစိ
မျက်ဝန်းတွေနှင့် ...

“ဒါ ... ဒါဆို ငါ ... ငါ ခွေးရူးရောဂါ ဖြစ်၊ ဖြစ်တော့မှာပေါ့၊
ဘာ ... ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

စကားအဆုံးမှာ နန္ဒကလည်း သေခါနီး လူမမာကို အားပေးသော
အသံဖြင့် ...

“အဲဒါကြောင့် မင်းကို ခုနက မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း
လို့ ပြောတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ... အချိန်တော့ မိသေးတယ် သူငယ်ချင်း၊
ဒီတောင်ကိုတော့ မင်း ကျော်နိုင်မှာပါကွာ”

သက်စိုး မျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းတက်လာသည်။ သူငယ်
ချင်းတွေနှင့်လည်း မကြာမီ ခွဲခွာရတော့မည့်သူလို တစ်ယောက်ချင်း ဖျော့
တော့တော့ ကြည့်လိုက်၏။

ဝဏ္ဏက ...

“စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထား သူငယ်ချင်း၊ ခု ... မင်း အချိန်မိသေးတယ်၊
ချက်ချင်း ဆေးခန်းပြေးပြီး ခွေးရူးပြန်ရောဂါကာကွယ်ဆေး ထိုးလိုက်”

“အဲဒါဆို ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးလား”

“ဪ ... ဆေးထိုးမှတော့ ဘာဖြစ်တော့မှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ...
အဲဒီဆေးက ချက်ကိုပတ်ပြီး ဆယ်လေးလုံးထိုးရမှာနော်၊ ဆေးဖိုးကလည်း
မနည်းဘူး”

မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်သန်းလာသော မျက်နှာပေးဖြင့် သက်စိုး
က ဖုဆိုးကို ထပ်ကာပြင်ဝတ်လိုက်သည်။ ပြီး ...

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... ရောဂါမဖြစ်ဘူးဆိုရင်တော့ ဘယ်လောက်
နာနာ၊ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် သွားထိုးရမှာပဲ ဟာ ... ဒါနဲ့ ခုလောလော
ဆယ် ငါ့မှာ ပိုက်ဆံ သိပ်များများစားစား ပါမလာဘူးကွာ မင်း ... မင်းတို့”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ နန္ဒက လက်ကာပြု၍ ...

“ခဏလေး၊ ငါတို့လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်လာတာဆို
တော့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးလောက်ပဲ ပါတာလေ၊ ဒီလိုလုပ် ... မင်း ဒီဆိုင်က
တိုပုတုကြီးဆီမှာ ခဏသွားချေးလိုက်၊ ပြီးရင် ... ဝင်းဌေးကိုခေါ်ပြီး ဆေး
ခန်းသာ ကားငှားပြီးလစ်တော့”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောသလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပဲ”

ချက်ချင်းဆိုသလို သက်စိုးတစ်ယောက် ကိုပုတုကြီးရှိရာ ကောင်
ထာသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ ပြီး ... ပိုက်ဆံအမြန်ချေးကာ ဝိုင်းဆီ အမြန်
ပြန်ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ နန္ဒနှင့်ဝဏ္ဏတို့က သူငယ်ချင်းဝီသစ္စာ ဆိုင်အပြင်
ထင်းမပေါ်ထွက်၍ ကားတားပေးနေလေပြီ။

ဈေးပင်မဆစ်ဘဲ ငှားလိုက်သောကားပေါ်သို့ သက်စိုးနှင့် ဝင်းဌေး
တို့ အမြန်တက်လိုက်ကြ၏။

ကားထွက်ခါနီးဆဲဆဲမှာပဲ ကားထဲမှ သက်စိုးကိုကြည့်ကာ နန္ဒနှင့်
ဝဏ္ဏတို့က ပြိုင်တူပြောလိုက်ကြသည်။

“ကံကောင်းပါစေ သူငယ်ချင်း”

ခပ်ယဉ်ယဉ် ခေါင်းညိတ်ကာ သက်စိုးတို့ ကားပေါ်ပါသွားချိန်မှာတော့
နန္ဒနှင့်ဝဏ္ဏတို့လည်း တစ်ယောက်ပခုံး တစ်ယောက်ဖက်ရင်း ဆိုင်ထဲသို့
ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ဆိုင်၏အမှုဆောင်အရာရှိချုပ် ထိုပုတုကြီးကတော့ နန္ဒနှင့်ဝဏ္ဏ
တို့နှစ်ယောက်အား ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ လှမ်းကြည့်နေပြန်၏။

(၂)

ပြဿနာသည် ပြဿနာဟု အမည်မပေါက်ခင်တုန်းက ပြဿနာ
တော်သေး။ သို့သော် ပြဿနာကို ပြဿနာဟု လုံးလုံးနာမည်တပ်လိုက်
ချိန်မှာတော့ နန္ဒနှင့်ဝဏ္ဏတို့လည်း ပတ်ပြေးရလေပြီ။

ဖြစ်ပုံက သည်လို။

ခွေးရှူးပြန်ရောဂါကာကွယ်ဆေးကို ဆယ့်လေးလုံးတိတိ ချက်မှာ
တတ်၍ နာကျင်စွာ အထိုးခံလိုက်ရသော သက်စိုးသည် တစ်နေ့မှာတော့
သူတို့ကိုက်လိုက်သော ခွေးနှင့် ရစ်ကွက်ထဲမှာပဲ အရှင်လတ်လတ်မျက်နှာ
ချင်ဆိုင် ပြန်ဆုံလေ၏။

မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းမှာတွေ့တာ ××× ရှောင်လွှဲစရာလမ်းက
ဘာကြောင်းလွန်ပြီလေ ...

ထိုသို့ချင်းအတိုင်း သက်စိုးနှင့်ထိုခွေး၊ ထိုခွေးနှင့် သက်စိုးတို့ ဒဲ့ ဆုံကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မြင်မြင်ချင်းပင် သက်စိုးက သူ့ကိုကိုက်သွားသော မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးအား ဒက်ခနဲ မှတ်မိလိုက်၏။ ခွေးကတော့ သက်စိုး လောက် မှတ်ဉာဏ်မကောင်းသည်မို့ မှတ်မိဟန်မတူချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

သက်စိုးကတော့ သူ့ကို အသက်အန္တရာယ်အထိ ခြိမ်းခြောက်သွား သော ထိုခွေးကို အသည်းထဲစွဲနေအောင် မှတ်မိနေသည်။ ဒါကလည်း သဘာဝကျပါသည်။ သူက ခံခဲ့ရသူကိုး။

တွေ့တွေ့ချင်းပင် သက်စိုး ကြောင်သွားရပြီး ထိုခွေးကို သေသေ ချာချာ လေ့လာလိုက်၏။ ရူးနေသောလက္ခဏာမရှိ။ သေချာအောင် ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ စုံစမ်းလိုက်သေးသည်။ ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲနေအောင် ထပ်သိလိုက်ရ သည်က သူ့ကိုကိုက်လိုက်သောခွေးက မရူးသလို၊ တခြားသော ခွေးတွေ လည်း မရူးကြ။ ပြီး ... ထိုပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ခွေးရူး ရိုက်သတ်ပွဲ မရှိခဲ့ပါဘူး။

ကောင်းပြီ။ ဒါဆိုလျှင်တော့ အဖြေက လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်ရှားနေလေပြီ။ တနံ့နံ့တွေးရင်း သက်စိုး အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန် လာရတော့၏။

ခွေးရူးပြန်ရောဂါရပြီဆိုသည်စိတ်ချောက်ချားမှု၊ ဆေးဆယ့်လေး လုံး ချက်မှာပတ်၍ ပယ်ပယ်နယ်နယ် အထိုးခံလိုက်ရသော နာကျင်မှု၊ ဒါ သည်ပင် မကသေး။ ပိုက်ဆံပါ သောက်သောက်လဲ ကုန်သွားသေးသည်။ တကယ်တော့ သူ ခွေးကောင်းအကိုက်ခံရသည်ကို နှုတ်ခွေတို့ပေါင်းကာ

ညောမတာ ကျပ်သွားခြင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။

ထိုသောအတွေးတွေနှင့် ဒေါသစိတ် ငယ်ထိပ်ရောက်ကာ နှစ်တစ် လက်မ တုတ်ကိုင်ပြီး သက်စိုး ရပ်ကွက်ပတ်လေတော့၏။ အကြောင်းက တော့ နှုတ်ခွေတို့ဆိုသည့် ငတ်နှစ်ကောင်အား တွေ့သည့်နေရာမှာ ခေါင်း ခိုက်ခွဲရန်ဖြစ်သည်။ တစ်သက်လုံးပေါင်းလာသည့် သူငယ်ချင်းဟုပင် မမြင်နိုင် တော့။ သည်းမခံနိုင်တော့။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့။

နှုတ်ခွေတို့ကလည်း ထိုသတင်းကို ဘယ်ကဘယ်လို ကြား သွားသည်မသိ။ သက်စိုး ဓားကြိမ်းကြိမ်းကာ လိုက်ရှာသော သုံးရက်စလုံး ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်နေကြသည်။

နောက်ဆုံး မနေနိုင်၍ ဒင်းတို့တွေအိမ်အထိ သွားစုံစမ်းကြည့်တော့ အကောင်းသားနှစ်ကောင်က ချောင်းသာဆိုလား အပန်းဖြေခရီး ထွက်သွား ကြသည်တဲ့လေ။ တောက်! ခံရခက်လိုက်လေခြင်း။

ခုလည်း မကျေမချမ်းနိုင်သေးသော သက်စိုးတစ်ယောက် လက် ခတ်ချည်ဆိုင်ထဲမှာ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေပါသည်။

“ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကွာ ... သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းကိုတောင်မှ ခပ်ရက်တယ်”

စကားအဆုံးမှာ ဝင်းဌေးက သနားသလိုလို၊ နှိမ်သလိုလို အကြည့် ပြန်ကြည့်လျက် ...

“မင်းကလည်း ဖြစ်ကတည်းက စဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီကောင် နှစ်ကောင် တက်ညီလက်ညီ ကျပ်တတ်တာကို သိလျက်သားနဲ့”

“ဟာ ... ဒီကောင်တွေ အစအနောက်သန်မှန်းတော့ သိတာပေါ့

ဒါပေမဲ့ ဒီလိုသေရေးရှင်းရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မယ်လို့မထင်မိတာ”

“လုပ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ နန္ဒနဲ့ဝတ္ထုဆိုတာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူ
ချီတာသာမရွေး ချွန်တွန်းလုပ်တတ်တာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိတယ်”

သက်စိုး အနည်းငယ် တွေဝေသွားသည်။ တကယ်လည်း ဒီကောင်
တွေအကျင့်ကို သိလျက်နှင့် ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်
အပြစ်လည်း ပါတယ်ဟု စဉ်းစားမိ၏။

နေ့လယ်နေ့ခင်းမို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ လူသူကွဲပါးနေပါသည်။
မွန်းလွဲနေပြောကာလည်း ဆိုင်အတွင်းဘက်၏တစ်ဝက်လောက်အား ဖြန့်
ကြက်နေရာယူထား၏။

ထိုစဉ် ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုပုတုကြီးက သူတို့ဝိုင်းနားသို့ရောက်လာကာ
ထိုင်ချလိုက်ရင်း ...

“တကယ်တော့ ငါ အဲဒီနေ့ကပဲ ဟိုနှစ်ကောင် မင်းကို ကျပ်
ထည့်လိုက်ပြီလို့တော့ စဉ်းစားမိလိုက်သား၊ တကယ်မလွယ်တဲ့ နှစ်ကောင်
ပါကွာ၊ ဘာလုပ်လုပ် နှစ်ကောင်သား တက်ညီလက်ညီပဲ”

ထောက်ခံသလို ခေါင်းညိတ်ရင်း ဝင်းဌေးက ...

“ဟုတ်တယ် ကိုပုတုကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လေးယောက်က သူ
ငယ်ချင်းတွေ ဆိုပေမယ့် ကြီးမူပေါင်းဖြစ်ကြတာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့
ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဗျ၊ သူတို့အချင်းချင်းလည်း သံယောဇဉ်ကြီးတယ်”

“သိပါတယ်ကွာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ဖြစ်ရင် တစ်
ယောက်ခံကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ ညီအစ်ကိုအရင်းတွေအလား ထင်ရတယ်”
ဟုတ်ပါသည်။ ကိုပုတုကြီး၏စကားကို ဘယ်သူမှ မငြင်းမီကြ

ထိုအချိန်မှာပဲ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လက်ကကိုင်ရင်း လူတစ်ယောက် ဆိုင်
ထဲဝင်လာပြန်သည်။ လှမ်းမြင်လိုက်သော ဝင်းဌေးက ကပျာကယာ လှမ်း
ခေါ်လိုက်၏။

“ကိုချမ်းငြိမ်း ... ဒီကို လာထိုင်ပါလားဗျ၊ စကားလေး၊ ဘာလေး
ပြောရင်းပေါ့”

ချမ်းငြိမ်းက တစ်ချက်လင်းလင်းဝင်းဝင်း ပြုံးကာ လျှောက်လာပြီး
ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ကိုင်လာသောစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် အသာတင်ကာ လက်
ဖက်ရည် အရင်မှာလိုက်သည်။

ဝင်းဌေးက စာအုပ်ကိုကြည့်လိုက်ပြီးမှ အားနာသောအသွင်ဖြင့်-
“ကိုချမ်းငြိမ်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း
စာအုပ်လာဖတ်တာ ထင်တယ်၊ စကားပြောဖို့ဆိုပြီး ခေါ်လိုက်တာ အား
ထောင်နာတယ်”

ချမ်းငြိမ်းက အေးအေးလူလူအသွင်နှင့်ပင် ...

“ရပါတယ်ကွာ၊ ငါလည်း ဖတ်လက်စ၊ စာအုပ်မို့လို့ ဘာရယ်
ဆုတ်ဘဲ လက်က ကိုင်လာတာပါ။ မင်းတို့နဲ့ ဆုံတော့လည်း စကားပြော
ချတာပေါ့”

ချမ်းငြိမ်းကလည်း သူတို့နှင့် တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားဖြစ်သည်။
ထူထပ်သဖြင့် နန္ဒနှင့်ဝတ္ထုတို့ နေထိုင်သော လမ်းမှာပဲ နေထိုင်ပြီး စာအုပ်နှင့်
အသိုက်အခွာအောင်းဆိုင် ဖွင့်ထားသူဖြစ်သည်။

ဒီနေရာမှာ ဖြတ်ပြောရလျှင် ချမ်းငြိမ်းတို့မိသားစုက ချမ်းသာသည်။
ချမ်းငြိမ်းမှာ သွယ်သွယ်ဆိုသော ညီမတစ်ယောက်လည်း ရှိသေး၏။

www.burmeseclassic.com

အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သော ချမ်းငြိမ်းက အပြင်အလုပ် မလုပ်ဘဲ ရပ်ကွက်ထဲမှာပင် စာအုပ်အငှားနှင့်အရောင်းဆိုင် တွဲဖွင့်ထား၏။ တန်ခိုးရှိသော ရှားပါးစာအုပ်များလည်း သူ့ဆိုင်မှာ စုံလှသည်မို့ ရပ်ကွက် ထဲမှ စာဖတ်ဝါသနာရှင်တွေအတွက်တော့ ချမ်းငြိမ်း၏ဆိုင်က ရတနာသိုက် ကြီးလို ဖြစ်နေသည်။ ချမ်းငြိမ်းကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် စာဖတ် ဝါသနာပါသောကြောင့် ထိုဆိုင်အား စီးပွားရေးအဓိကမထားဘဲ ဖွင့်ထား ခြင်းဖြစ်၏။ စာအုပ်ဆိုင်နှင့်တွဲထားသော အခွေဆိုင်ကတော့ သူ့ညီမသွယ် သွယ် ထိုင်သည်။

နဂိုကတည်းကမှ နန္ဒတို့၊ ဝဏ္ဏတို့နှင့် တစ်လမ်းတည်းသားတွေမို့ ဝင်းဌေးတို့နှင့်ပါ ခင်နေသည်။ ချမ်းငြိမ်းက သူတို့တွေထက် အသက်လေး ငါးနှစ်လောက် ကြီးပေမယ့်လည်း သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ပေါင်းသင်းဆက် ဆံသည်။ နောက်ပြီး ချမ်းငြိမ်းလို စာသမားနှင့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရသည် မှာလည်း သူတို့အတွက် အကျိုးမယုတ်ချေ။ ချမ်းငြိမ်းဆီမှ သူတို့ မသိ၊မမီ သော ဗဟုသုတတွေက စကားပြောဖြစ်တိုင်း အနည်းနဲ့အများ ရသည်ပဲ။

ခုလည်း လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီးမှ ချမ်းငြိမ်းက ဘူနေသော သက်စိုးကို ပြုံးတုံ့တွဲဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ သက်စိုးရ၊ ဘာလဲ ... မင်း ဟိုနှစ်ကောင်ကို စိတ် နာနေတာလား။”

“ဒါ့အပြင် ဘာရှိရဦးမှာလဲ ကိုချမ်းငြိမ်းရ၊ အဲဒီနှစ်ကောင်က တော်တော်လွန်တာမျိုး”

သက်စိုးအပြောကြောင့် ချမ်းငြိမ်းက သက်စိုးပုခုံးကို အသာပုတ်ကာ

“ငါလည်း မင်းတို့သတင်းတွေ ကြားပါတယ်ကွာ၊ သူတို့လွန်တာ မည်း အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... ခွေးကိုက်ခံထားရတဲ့ မင်းအတွက် ကာကွယ် ဆေးထိုးထားတာတော့ အကျိုးမယုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီအချိန်က ခွေးတွေ ရူးတဲ့ ဆေးယုတ်သေးဘူးလေ၊ တကယ်လို့ အဲဒီရာသီချိန်ရောက်ရင် မင်းကို ခိုက်တဲ့ခွေးက မရှားဘူးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်မှာလဲ၊ တကယ်လို့ အဲဒီခွေးက ဆော့တာဆဲ ရှားနေရင်တောင် မင်းအတွက် ကာကွယ်ပြီးသားဖြစ်သွား တာပေါ့”

“ဟင် ... တကယ်လား ကိုချမ်းငြိမ်း”

“ဪ ... ငါက မင်းကို မဟုတ်ဘဲ ပြောပါ့မလား သက်စိုးရ”
ချမ်းငြိမ်းစကားကိုတော့ လက်ခံရမည်ပဲ။ ချမ်းငြိမ်းက မဟုတ် သည်စကားမဆိုမှန်း သူ ယုံကြည်ထား၍လည်း ဖြစ်၏။

ချမ်းငြိမ်းကပဲ ...

“ကဲပါကွာ ... သူငယ်ချင်းတွေ အချင်းချင်း စိတ်ဆိုးမနေပါနဲ့ ဆော့ ငါလည်း ဒီကောင်တွေကိုတွေ့ရင် အဲဒီလို မနောက်ဖို့ ပြောပြလိုက်ပါ ဦးမယ်”

အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ သက်စိုးက ခေါင်းခပ်လေးလေး ညှိတ်ကာ ...

“တွေ့ရင် ထပ်ပြောလိုက်ပါ ကိုချမ်းငြိမ်း၊ အဲဒီနှစ်ကောင် ကျွန် ဆော့ကို ကိုယ်တိုင်လာပြီးတောင်းပန်မှ ကျေနပ်မယ်လို့”

“အေးပါကွာ၊ ကဲ ... ခုတော့ စိတ်ကို လျှော့လိုက်တော့ ဟုတ် ပြီးထား”

စကားအဆုံးမှာ ဝင်းဌေးကပါ ဝင်၍ ...

“ဟုတ်သားယဲကွာ၊ ဟိုနှစ်ကောင်မရှိတဲ့အချိန်မှာ မင်းက ပါ ဘူနေတော့ ငါလည်း ဖျင်းတယ်ကွာ၊ အင်း ... မတွေ့ပြန်တော့လည်း အဲဒီ လဒ်နှစ်ကောင်ကို သတိတော့ အရသား”

ဖျောင်းဖျနေသည့်စကားတွေကြောင့် သက်စိုးစိတ်ထဲ အတော့်ကို ခြေလည်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သူ့ကို ဒုက္ခပေးသွားသော ထိုနှစ်ကောင်အား အမှတ်မရှိ သတိရလိုက်သေး၏။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးချိန်မှာတော့ ချမ်းငြိမ်းက သတိရဟန်ဖြင့်

“ဪ ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို မှာခဲ့ဦးမယ်၊ သီတင်းကျွတ်ဖို့ က သိပ်မလိုတော့ဘူးမဟုတ်လား၊ သီတင်းကျွတ်မှာ မီးထွန်းပွဲလုပ်ဖို့အတွက် ဒီည ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံမှာ လူငယ်တွေ အစည်းအဝေးခေါ်ထားတယ်၊ မင်းတို့လည်း လာခဲ့ကြဦး”

ပြောရလျှင် ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း ချမ်းငြိမ်းက လူငယ်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။ ခုလည်း ချမ်းငြိမ်းစကားကြောင့် နှစ်ကောင်သား တက်ညီလက်ညီ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း ...

“စိတ်ချ ကိုချမ်းငြိမ်း ... ညကျရင် ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်”

သူ့လက်ဖက်ရည်ဖိုး သူရှင်းကာ ချမ်းငြိမ်း ပြန်သွား၏။ ထိုအခါမှာ ဝင်းဌေးက ...

“သီတင်းကျွတ်တို့၊ တန်ဆောင်တိုင်တို့ဆိုမှ ဟိုနှစ်ကောင်ကို ပိုသတိရလာတယ်ကွာ၊ ဒီကောင်တွေရှိမှ ပွဲပိုစည်တာကွ”

လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ပြောလိုက်သံကြောင့် သက်စိုးက သောက်

ညင်ကပ်သွားကာ ဘုတောပစ်လိုက်သည်။

“မင်းကလည်း အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ၊ ပြန်လာမှာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီနှစ်ကောင်က သေရွာသွားတာမှ မဟုတ်တာ”

ထိုစကားကြောင့် ဝင်းဌေးလည်း အောင့်သီးအောင့်သက်ဖြစ်သွားပြီး ပြန်ကောပစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြန်လာမှာပါ၊ တကယ်ဆို သေရွာသွားမလို့ ဖြစ်သွားတာက မင်းလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဝင်းဌေးစကားအဆုံးမှာ သက်စိုးလည်း ခွေးကိုက်ခံထားရသည့် အထိရာဟောင်းလေးကို အမှတ်တမဲ့ ပြန်စမ်းမိလိုက်သည်။ ဪ ... သူ့ဘဝက အမာရွတ်မြင်တိုင်း သတိရနေမည့် ကေးဝဋ်ပုဏ္ဏားကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

လူငယ်တွေ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ သီတင်းကျွတ်ပွဲကို အောင်အောင်
ပြီးဆုံးဖို့ပါပဲ။ သီတင်းကျွတ်ပြီးရင် တန်ဆောင်တိုင် ရှိသေးတယ်
ဆိုတာကိုလည်း မမေ့ကြနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

လူငယ်တွေက သံဖြိုင်ဖြေပြီး လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြသည်။ ဘာမှ

ဆိုနိုင်ချေ။

ချမ်းငြိမ်း ပြောစရာတွေ ပြောပြီးသွားချိန်မှာတော့ တစ်ခွန်းမှ
ပြောရသေးသည့် ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးစိန်မောင်းက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကာ
လုံးကို ခြုံငုံကြည့်လျက် ...

“ကဲ ... ဒီနေ့ အစည်းအဝေးခေါ်ရတာကတော့ ဒီကိစ္စကြောင့်ပါ

ဟ”

“ဟာ ... အဲဒါကို အစောကြီးကတည်းက ကိုချမ်းငြိမ်း ပြောပြီး

အာပဲလေ”

မတိုးမကျယ် ထွက်လာသောစကားသံကြောင့် ဦးစိန်မောင်းမျက်နှာ
ညှပ်သန့်ဖြစ်သွားသည်။ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံတွေလည်း ထွက်လာကြ၏။
ဦးစိန်မောင်းတစ်ယောက် ဘာဆက်ပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပြီးမှ
နာသာထားတင်းကာ ပြောမိပြောရာ ပြောချလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင်လည်း ... အစည်းအဝေးကို ဒီနေရာမှာပဲ ရှပ်, ရှပ်

ဟ”

ဦးစိန်မောင်း စကားက မဆုံးလိုက်ချေ။ ထိုအချိန်မှာပဲ ...

“မရပ်သိမ်းပါနဲ့ဦးခင်ဗျ၊ မရပ်သိမ်းပါနဲ့ဦး”

အစည်းအဝေးရှိသည်ဆိုသောကြောင့် ရပ်ကွက်ဗဟိုရုံးတွင် လူစည်
တာနေသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှ လူငယ်ကာလသားများအပြင် ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ
လင်းလူကြီးများလည်း ရောက်ရှိနေကြ၏။

သို့သော် ယခုကိစ္စက မှော်ပွဲရွှင်ပွဲကိစ္စဖြစ်သဖြင့် လူငယ်ခေါင်း
ဆောင် ချမ်းငြိမ်းကပင် ဦးဆောင်ကာ လူငယ်များနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရ
၏။ လူကြီးတွေကတော့ သူတို့မလာမဖြစ်ဟု တစ်ဖက်သတ်ကြီး ယူဆကာ
လက်ဖက်ရည်လည်း သောက်ရင်း လာတိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လိုအပ်တာတွေ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီးချိန်မှာတော့ ချမ်းငြိမ်းကပဲ
...

“ကဲ ... တိုင်ပင်စရာရှိတာတွေတော့ တိုင်ပင်ပြီးပြီ၊ အရေးကြီး

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသောစကားသံကြောင့် အိုးတိုးအင်းတင်း ဖြစ်ကာ အသံထွက်ပေါ်လာသောနေရာသို့ ဦးစိန်မောင်း ကြည့်လိုက်သည်။

ငါလို ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌက အစည်းအဝေးရုပ်သိမ်းမယ်ဆိုတာကို ဘယ်ကောင်က လာပြီး ကန့်ကွက်လဲပေါ့။ အာဏာပီဆန်ရဲလဲပေါ့။ မချေ မင်ပြောရဲလဲပေါ့။

ထိုသို့သောအတွေးမျိုးနှင့် ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုရောက်နေမှန်းမသိသည့် နန္ဒနှင့်ဝဏ္ဏတို့ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ခုမှ ပြောလိုရပြီဆိုသော အတွေးနှင့် ဦးစိန်မောင်းက မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် နှစ်ကောင် ... မင်းတို့က ဘယ်က ဘယ်လိုရောက် လာတာလဲ”

ဝဏ္ဏက အူကြောင်ကြောင်ပြန်ကြည့်ပြီး ...

“ဟာ ... ဦးလေးစိန်မောင်းကလည်း မွှာရုံက ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ တာတို အိမ်ကနေ ခြေထောက်နဲ့ပဲ လျှောက်လာတာပေါ့”

“ဘာကွ”

ဦးစိန်မောင်း တင်သွားသည်ကို ရိပ်မိလိုက်သော နန္ဒက ဝဏ္ဏကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်ကာ ...

“မင်းကလည်းကွာ ... ဦးလေးစိန်မောင်း မေးတာက ငါတို့ ချောင်း သာကနေ ဘယ်လိုပြန်လာတာလဲဆိုတာကို ဖြစ်မှာပါ”

ပြောရင်း ဦးစိန်မောင်းကို ဟီးခနဲ ရယ်ပြလိုက်ပြီးမှ ...

“ကားနဲ့ပဲ ပြန်လာတာ ဦးလေးစိန်မောင်း၊ အဲဒါ ခုနကမှရောက်

“အင်းအင်းအင်းရိုတယ်ဆိုပြီး ပြေးလာတာ”

“ဟေ့ကောင် နှစ်ကောင်”

ဦးစိန်မောင်းတစ်ယောက် ဒေါသပြုထွက်ကာ အော်လေပြီ။ နန္ဒ နှစ်ယောက်တို့ ကြောင်ကြည့်နေသည်ကလည်း ငါတို့ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဘာ မှာ စိတ်ဆိုးသွားတာလဲဆိုသည့် အကြည့်မျိုး။

ဦးစိန်မောင်းကပဲ ...

“မင်းတို့နှစ်ကောင်ကို မေးတာက အစည်းအဝေးစတုန်းက မရှိဘဲ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲလို့ မေးတာကွ”

“ဟာ ... ဦးလေးစိန်မောင်းကလည်း အဲဒီကိစ္စကို ခုနကပဲ ပြော ပြီးပြီလေ၊ မေ့တတ်ရန်ကော ဦးလေးရယ်”

ရယ်သံတွေ စီခနဲထွက်လာကြပြန်၏။ ဦးစိန်မောင်းခမျာ တိုင်ပတ် ချော့၏။ ဒီနှစ်ကောင် မလွယ်ဘူးဆိုတာကို အစောကြီးကပဲ သူသိထား ပါသည်။ ခုလည်း ... ကိုယ့်မေးခွန်းနှင့်ကိုယ် ချောင်ပိတ်မိသလိုဖြစ်သွား၏။ ဘယ်သူ့ကို စဉ်းစားလိုက်ရင်း ဦးစိန်မောင်းက အာဏာပါသော စကားကို ချီလိုက်၏။

“ထားပါတော့ကွာ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ... မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ အင်းအင်း မရုပ်သိမ်းပါနဲ့ဦးလို့ တားတာလဲ”

ဝဏ္ဏက အရင် ...

“ဪ ... လူငယ်တွေအစည်းအဝေးဆိုတော့ ဘာတွေများ များပြန်ကြလဲဆိုတာလေး သိချင်လို့ပါ။ ဒါနဲ့ လူငယ်အစည်းအဝေးဆိုတော့ တို့ လူကြီးတွေကရော ဘာဖြစ်လို့ ရောက်နေကြတာလဲ”

ဦးစိန်မောင်း ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင် နန္ဒက ...

“မင်းကလည်းကွာ၊ လက်ဖက်ရည် လာသောက် ... အဲ ... လူကြီးတွေဆီကလည်း အကြံဉာဏ်တောင်းဖို့နေမှာပေါ့။ လူကြီးဆိုတာက တစ်ချိန်တုန်းက လူငယ်ပဲလေ၊ ပြီးတော့ ... ငါတို့ကိစ္စက လူကြီးရှေ့မှာဆို ပိုမကောင်းဘူးလား”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ”

ထောက်ခံစကားပြောလိုက်ရင်း ဝဏ္ဏက ဦးစိန်မောင်းကိုကြည့်ကာ

“ဦးလေးစိန်မောင်းကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တင်ပြစရာလေး ရှိလို့ပါ”

ဦးစိန်မောင်း တွေခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒီကောင်တွေ ပုဆိုးလှန်ကာ တင်ပြမည်တော့ မဟုတ်မှန်း သိသဖြင့် ...

“အေးပြော ... ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ သက်စိုးအပေါ် အကျိုးစားသန်မိပါတယ်။ အဲဒါ ... ဦးလေးရှေ့မှာ ပဲ အမှုထားပြီး တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

ဒီကောင်တွေပြဿနာကို သိပြီးသားဖြစ်သောကြောင့် ဦးစိန်မောင်း က လူကြီးပီပီ ...

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဟိုကောင်သက်စိုး ဘယ်မှာလဲ ... ရှေ့ ထွက်ခဲ့စမ်း”

ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ၏အမိန့်ကို အဘယ်သော ရပ်ကွက်သားက လွန် ဆန်ဝံ့မည်နည်း။ သက်စိုး မျက်လုံးလေး ပေကလတ် ပေကလတ်လှုပ်ကာ

ရွှေထွက်လာသည်။

နန္ဒနှင့်ဝဏ္ဏတို့လည်း မျက်နှာသေလေးတွေဖြင့် ရွှေထွက်လာသော ဆက်စိုးအား မကလာဆောင်လက်ဖွဲ့ကဲ့သို့ ထုတ်ထားသော ပါကင်ထုပ် ဆစ်ထုပ်ကို အရင်ပေးလိုက်သေး၏။ သက်စိုး ယောင်တောင်တောင်နှင့် ထုန်းယူပြီးချိန်မှာ ဝဏ္ဏက ...

“ငါတို့ စ.တာနောက်တာ လွန်သွားရင် ဆောရီးပါ သူငယ်ချင်း ဆရာ တောင်းပန်ပါတယ်”

နန္ဒကလည်း ...

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်း အဲဒီလောက် ဉာဏ်တိမ် ... အဲ အဲဒီ ဆောက် ဖြစ်သွားမယ်မှန်း မထင်လို့ပါ။ ငါလည်း တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ နန္ဒက ပါဆယ်က မင်းအတွက် လက်ဆောင်ပါ။ ချောင်းသာအမှတ်တရ ပေါ့”

ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် လူအများရှေ့မှာဖြစ်သည့်အပြင် လက်ဆောင် ထုင်း ရထားပြီမို့ သက်စိုးဟာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“ရပါတယ်ကွာ၊ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းပဲ ငါလည်း သွေးပူတုန်းမို့ ဆီသထွက်မိတာပါ”

သက်စိုးစကားဆုံးတော့ ဝဏ္ဏက နန္ဒကိုကြည့်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... သက်စိုးက ရပါတယ်တဲ့၊ ကဲ ... ထိုင်ကန်တော့ ခြောက်သောကွာ”

“အေး”

ပြောပြောဆိုဆို နှစ်ကောင်သား ဆတ်ခနဲ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ချက်

သဖြင့် သက်စိုး ပျာယာခတ်သွားပြီး ...

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်တွေ အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ မင်းတို့ကွာ
... ခုထိ နောက်နေတုန်း”

အားလုံးရယ်ကြတော့မှ ဝတ္ထုတို့လည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြ
သည်။

ထိုအခါမှ ဦးစိန်မောင်းက အီလယ်လယ်မျက်နှာဖြင့် ...

“ကဲ ... ဟိုနှစ်ကောင် ခု အစည်းအဝေးကို ရုပ်သိမ်းလို့ ရပြီလား”
နန္ဒက ချက်ချင်းပဲ ...

“ဟာ ... အဲဒါက ဦးလေးသဘောလေ၊ ဦးလေးက ဥက္ကဋ္ဌပဲ
ဟာကို၊ ကျွန်တော်တို့ကို မေးစရာမလိုပါဘူး”

ဦးစိန်မောင်းခမျာ နင်ရသေးတော့၏။ ထိုသို့ နင်စပ်စပ်နှင့်ပင်...

“ကဲကွာ ... ဒါဆိုလည်း အစည်းအဝေးကို ရုပ်သိမ်းတယ်၊ ဒါပဲ”

ဒေါ်နုနုနှင့်ပြောကာ ဦးစိန်မောင်းတစ်ယောက် ဥက္ကဋ္ဌခြေလှမ်း
များဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ဦးစိန်မောင်း ခပ်လှမ်းလှမ်း
ရောက်မှ လူအုပ်ကြီးလည်း မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်ကြလေတော့၏။

ချမ်းငြိမ်းက နန္ဒတို့အနားလာကာ ...

“မင်းတို့ကောင်တွေကွာ လူကြီးကိုတော့ မနောက်ပါနဲ့”

ဝတ္ထုက ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုချမ်းရာ၊ နောက်ဆို လူငယ်အချင်းချင်းပဲ နောက်
ပါမယ်”

ထိုစကားကြောင့် သက်စိုးစိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသေးသည်။

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ခံထားရသူလေ။

ချမ်းငြိမ်းကပဲ ...

“ဟုတ်ပါပြီ၊ လူငယ်အချင်းချင်း နောက်တာလည်း အလွန်အကျွံ

မဖြစ်စေရန်လို့ မှာနေတာပါ”

ဒီတစ်ခါတော့ အတည်ပြောမှန်းသိ၍ နှစ်ကောင်သား မျက်နှာပိုး
ထိလိုက်ကြပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုချမ်း၊ နောက်ဆို ကျွန်တော်တို့ ဆင်ခြင်ပါမယ်”

ချမ်းငြိမ်းက ပြုံးသည်။ ပြီး ... လူငယ်အားလုံးကို ဝေကြည့်ကာ

“ကဲ ... အားလုံး ပြန်လို့ရပြီဟေ့၊ လိုအပ်ရင် နောက်မှ အစည်း

အဝေးထပ်ခေါ်လိုက်မယ်”

အားလုံးတဖွဲနှင့် ပြန်သွားကြလေပြီ။ သက်စိုးလည်း လက်ဆောင်

ချွန်ကလေးပိုက်ကာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။ လမ်းမှာ စဉ်းစားမိသေးသည်။

... ဟိုနှစ်ကောင် ငါ့အတွက်ကျတော့ သိတတ်သားပဲဆိုပြီးတော့ပေါ့။

ထိုကြည့်နှုန်းစိတ်ကလေးနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း လက်

ထုပ်ကို ကမန်းကတန်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်”

မျက်စိတွေ ပြာဝေသွားရ၏။ ထွက်ပေါ်လာသော ပစ္စည်းတွေက

ချွန်သောပြန်လက်ဆောင်လားလားမှ မဟုတ်ပါချေ။ လက်ဆောင်ထုပ်

ထဲမှာ မိလားသည်မှာကား ...

ခွေးရုပ်စတုရန်းရိုက်ထားသော တီရှပ်တစ်ထည်၊ ခွေးရုပ်တံဆိပ်

ချွန်တစ်ထည်၊ ပြီး ... ခွေးရုပ်ကီးချိန်းလေးတစ်ခုနှင့် ခွေးရုပ်ပုံပါ

www.burmeseclassic.com

ယောက်ျားလေးကိုပင် ပါတစ်ထည်တို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုပစ္စည်းတွေနှင့် အတူပါလာသော စာတစ်စောင်ထဲမှာတော့ သူငယ်ချင်း အမြဲတမ်း အမှတ်ရနေစေဖို့တဲ့။

ထိုစာမှာပဲ တက်ခေါက်သံတစ်ချက်သည် သက်စိုးအိမ်ထဲမှ လွင့်ပျံ ထွက်လာလေသည်။

(၄)

နောက်နေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပြန်တွေ့ချိန်အထိ သက်စိုးမျက်နှာ
က သူနီမှုန့်နေသေးသည်။ ဒါကိုပင် ဝင်းဌေးက အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိစွာ
မေးနေသေး၏။

“ဟေ့ကောင် ... မနေ့ညက ဒီကောင်တွေ မင်းကို ဘာလက်
ဆောင် ပေးတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

နန္ဒနှင့်ဝတ္ထုတို့က ပြုံးစိစိလုပ်နေကြ၏။ သက်စိုးက မှုန်တောတော
ထုပ်ရင်း မဖြေသေးချေ။ ဝင်းဌေးကလည်း သိချင်စိတ်ဖြင့် တစာစာထပ်
မေးပြန်၏။

“သက်စိုး ... ပြောလေကွာ၊ လက်ဆောင်က ဘာတွေလဲလို့
မဖြေမချင်း မေးနေမှာကို သိသောကြောင့် သက်စိုးလည်း ခဲခဲ့

ကာ ဖြေလိုက်တော့သည်။

“ဘာပစ္စည်းတွေ ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ခွေးကောင်တွေ ငါ့ကို ခွေးကျွန်းခွေးကြီးကြီးပြီးမှ ခွေးတံဆိပ်ပါတဲ့ လက်ဆောင်တွေပဲ ပေးတာပေါ့ကွ”

ဝင်းဌေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ထပ်မေး၏။

“ဟေ ... ခွေးတံဆိပ်ဆိုတော့ ခွေးတံဆိပ်ခဲတံတွေများလား”

“ငါ့လခွီးမှပဲ ဝင်းဌေးရာ၊ ခွေးရုပ်ပါတဲ့ အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်တွေကို ပြောတာကွ၊ ခွေးတံဆိပ်ခဲတံကိုတော့ မင်းဖင်ထဲသာ ထိုးထည့်တော့”

အားလုံးပဲ ရယ်ကြတော့သည်။ ထိုအခါမှ ဝဏ္ဏက ကိုယ့်တူကြီးကောင်တာမှာအပ်ထားသော ချောင်းသာပြန် တကယ့်လက်ဆောင်တွေကို ယူကာ နှစ်ကောင်စလုံးအား ပေးလိုက်ရင်း ...

“နောက်တာပါကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် ချောင်းသာက လက်ဆောင်တွေ ဝယ်လာပါတယ် ... ရော့ ရော့”

ထိုအခါမှ သက်စိုးလည်း စိတ်ပြေသွားတော့သည်။ ပြီး... နန္ဒနှင့်ဝဏ္ဏတို့က သူတို့နှစ်ယောက် ချောင်းသာမှာ ကဲခဲ့သည့်အကြောင်းကို သွားရည်ကျအောင် စားမြို့ပြန်ကာ ပြောပြနေသေး၏။

ဝင်းဌေးက သတိရဟန်ဖြင့် ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ ချောင်းသာမှာ ဇာတ်လမ်းလေးဘာလေး မဖြစ်ခဲ့ဘူးလား”

“ဟေ ... ဘာဇာတ်လမ်းတုန်းကွ”

ဝဏ္ဏအပြောကြောင့် ဝင်းဌေးကပဲ ...

“ဝေးလိုက်တာကွာ၊ ဟို ... ဗီဒီယိုရုပ်ရှင်တွေထဲမှာလို ကောင်

ကောင်တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးလေ”

စကားအဆုံးမှာ နန္ဒက မျက်မှောင်တွန့်ရင်း ...

“ဘယ်ကလာကွာ၊ ငါတို့အကြောင်းလည်း မင်းသိသားနဲ့”

ဟုတ်ပါသည်။ ထိုနှစ်ကောင်က စ၊နောက်၊ ကဲဖို့ကလွဲပြီး မိန်းမတို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားသူတွေ မဟုတ်ကြချေ။ ထိုသို့ဆို၍ ဂျိမ်းတွေများလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်။ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင်မလေး မတွေ့သေးလို့ဆိုသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် နှစ်ကောင်စလုံး ခုချိန်ထိ ရည်းစားမထားကြသေးချေ။

ခုလည်း ဝင်းဌေးက ...

“မင်းတို့ကောင်တွေကွာ ... မင်းတို့ကြိုက်မယ့် ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုစံနှုန်းတွေနဲ့များ သတ်မှတ်ထားလို့လဲ”

စကားဆုံးတော့ နန္ဒက ...

“ဘယ်လိုမှမသတ်မှတ်ပါဘူးကွာ၊ ရင်ကို ဒိန်းခနဲ”

“ငါလည်း ဒီကောင်လို ... ဟင်”

နှစ်ကောင်စလုံး၏စကားတွေက တိခန့်ရပ်ကာ အကြည့်တွေကလည်း တစ်ခုတည်းသော နေရာဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ နှစ်ကောင်သားတစ် ငှတ်တုတ်မေ့သွားပုံကလည်း အထင်သား။ ကြည်စင်လှပသော မျက်နှာစိမ်းကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အရှင်လတ်လတ် တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ မျက်နှာစိမ်းဟုဆိုသဖြင့် မျက်နှာမှာ အစိမ်းရောင်မိတ်ကပ်တွေ လိမ်းထားတာမျိုးလည်း မဟုတ်ချေ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ သားမှ မမြင်ဖူးသေးသော ကောင်မလေးကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုကောင်မလေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲဝင်ကာ လက်ဖက်ရည် နှစ်ဘိကြာကွေး ဝယ်နေသည်။ အရက်မှ ဝယ်လို့မရသည်ကိုး။ ပြီး ... ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်ဘဲ ဈေးခြင်းတောင်းကိုင်ထားသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ နှစ်ယောက်သား ကျောပေးကာ ပြန်ထွက်သွားကြ၏။

မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်ပြီးမှ ဝဏ္ဏက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရအသံဖြင့်

...

“မိုက်လိုက်တာကွာ၊ ရင်ထဲမှာတောင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်”

ထိုနည်းတူစွာ နန္ဒကလည်း ...

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ခုနက ငါပြောတဲ့ ရင်ကို ဒီနံ့ခနဲ ဖြစ်စေတယ် ဆိုတာ အဲဒါမျိုးပဲ”

နှစ်ကောင်သား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလေးလဲကွာ၊ မင်းတို့ သိလား”

ဝဏ္ဏအမေးကြောင့် ဝင်းဌေးက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“သိသားပဲလေ၊ အဲဒါ (၅) လမ်းထဲက ဒေါ်သန်းဌေးကြီးပဲဥစ္စာ”

ဝင်းဌေးစကားကြောင့် ဝဏ္ဏမျက်နှာက မဲ့ရှုံ့သွားကာ ...

“ဟာ ... ဒေါ်သန်းဌေးတော့ ငါသိတာပေါ့ကွာ၊ သူနဲ့အတူထွက် သွားတဲ့ ကောင်မလေးကိုပြောတာ”

“ဟ ... အဲဒါတော့ ဘယ်သိမှာလဲ၊ ဒေါ်သန်းဌေးက အမျိုးကြီး ဆိုတော့ သူတူမတွေလား၊ ဘာတွေလားမှမသိတာ”

နန္ဒကဝင်ပြီး ...

“ဖြစ်နိုင်တယ်ကွာ၊ သေချာအောင်တော့ စုံစမ်းကြည့်ရမယ်”

နှစ်ကောင်စလုံး၏စကားတွေကြောင့် ဝင်းဌေးက တစ်ယောက်ချင်း နေပြီး ပြုပြင်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“မင်းတို့နှစ်ကောင် အဲဒီကောင်မလေးအကြောင်းကို ဘာကြောင့် အသည်းအသန်သိချင်နေရတာလဲ”

ချက်ချင်းဆိုသလို နန္ဒနှင့်ဝဏ္ဏတို့၏ပါးစပ်တွေမှလည်း တူညီသော စကားသံက ပြိုင်တူထွက်လာကြလေသည်။ ပြတ်သားစွာ ...

“ငါ ... ကြိုက်လို့ကွ”

“ငါကြိုက်လို့ကွ”

“ဟေ”

“ဟာ”

သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း မွေးထားပြီး အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့် အိမ်ထောင်ချပေးချင်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ မြေးချိုချင်ကြပြီဟုလည်း တစ္ဆေ ဆိုသည်။

သို့သော် ...

ရည်းစားသနာမရှိသော ဝတီအဖို့ ဘယ်သူ့ကိုယူပြီး ဘယ်ကလေး ကို မွေးပေးရမည်နည်း။ ထိုသို့ ငြင်းဆန်တော့လည်း မိဘနှစ်ပါးက တစ်ဆင့် ထလာပြန်သည်။ သင့်တော်မယ့်သူ ရှာပေးမည်ဟုဆိုကာ သူတို့မိတ်ဆွေတွေ ခံသားတွေနှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မိတ်ဆက်ပေး၏။ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဆိုရလျှင် 'စပ်ဟပ်' သည်သဘော။

သို့တိုင် ...

ထိုလူတွေကို ဝတီစိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှခံစား၍မရ။ နှလုံးသားထဲ စာ ကြည်ဖြူဖို့ဆိုတာတော့ ဝေးလာဝေး။ ဝတီစိတ်ထဲ၌ မျှော်မှန်းထားသော ချစ်သူလောင်းအား ဘောလုံးပွဲနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ ပြောရလျှင်ပင် ထိုလူတွေ သည် အုပ်စုပွဲကတည်းက ထွက်သွားရသော လူများဖြစ်လိမ့်မည်။ တချို့ ဆိုလျှင် နှစ်ဝါတစ်နီစသော ပြစ်ဒဏ်တွေနှင့်။

ထင်ပြောရလျှင် စိတ်နှင့်နှလုံးသားကိုက်ညီစွာ ယုံယုံကြည်ကြည် ချစ်ရမည့်လူ မတွေ့သေး၍ ရည်းစားမထားဖြစ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အဖျို ကြီးလုပ်ဖို့တော့ လုံးလုံးစိတ်ကူးမရှိ၊ အဖျိုကြီးဆိုသည့်စကားအတိုင်း အသက် ကြီးမှ သူများတွေ အပြီးလာကျိမှာကိုလည်း မလိုလားချေ။

သို့တိုင်အောင် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့က သူမ ပြောသည့်အချက်အလက် ကိုမစောင့်ဘဲ လင်ယူသားမွေးလုပ်စေချင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

(၅)

ပြောရတာလည်း မကောင်းချေ။ မိဘတွေနှင့် စိတ်ဆိုးပြီး ပြင်ဦး လွင်မှ ဆင်းလာသော ဝတီတစ်ယောက် ရန်ကုန်ရောက်တော့လည်း ကြီးမေ ဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းဌေးထံမှာ တဗျစ်တောက်တောက် အပြောခံနေရသည်။

အပြောခံရသည် ဆိုရာမှာလည်း တခြားအကြောင်းအရာတော့ မဟုတ်။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်လာသောကိစ္စကိုပဲ ဦးတည်ကာ သတိရ တိုင်း ပြောဆိုနေ၍ဖြစ်၏။

ထိုအကြောင်းကိစ္စသည် လွတ်လပ်သည့်မိန်းကလေးတိုင်း ကြုံ လာနိုင်သော၊ ဝတ္ထု၊ ဗီဒီယိုတွေထဲမှာ ထပ်ကာတလဲလဲပါနေသောကိစ္စ ဖြစ်သော်လည်း ဝတီအဖို့မှာတော့ မဟာမဟာပြဿနာဖြစ်သည်။

အခင်းစတင်ဖြစ်ပွားပုံက ရှင်းရှင်းလေး။ ဖေဖေနှင့်မေမေသည်

နောက်ဆုံး ဖေဖေနှင့်မေမေတို့က မလျော့သလို သူမဘက်က လည်း ဘယ်လိုမှ လိုက်လျောနိုင်စွမ်းမရှိသဖြင့် တတိယနည်းလမ်းကို သုံးကာ ဝတီ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုမျှလောက်ဆိုလျှင် ဝတီ ရန်ကုန်ရောက်နေရသည့်အကြောင်းက ရှင်းလောက်ပြီ။

ခုလည်း ဈေးက ပြန်ရောက်တော့ ဝတီက တူမပီသစွာ အဒေါ် အပျိုကြီးအား ထမင်းဟင်း ကူချက်ပေးနေပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဒေါ်သန်းဌေးက တစ်နေ့တာ၏နံနက်ချိန်ခါ တေးသံသာကို စတင်ဖွင့်လေတော့၏။

“ညည်းနယ် ဝတီရယ် ... မိဘတွေက ကောင်းစားမယ်ထင်လို့ စီစဉ်တာကိုများ ငြင်းပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာရတယ်လို့”

ဝတီက ကြက်သွန်လှီးမပျက်ဘဲ ပခုံးတွန့်၍ ...

“ကြီးမေ ... မြန်မာဗီဒီယိုကားတွေ သိပ်မကြည့်နဲ့သိလား”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်သန်းဌေး ကြောင်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် တူမချောကို ပြန်ကြည့်လျက် ...

“ဟဲ့ ... ငါပြောတာနဲ့ ညည်းပြောတာနဲ့က ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ ကြီးမေရဲ့၊ ကြီးမေ ခုနကပြောတဲ့စကားမျိုးက ဗီဒီယိုတွေထဲမှာ အမြဲပါနေတာပဲဟာကို၊ ဘာတဲ့ ... မိဘက လက်နဲ့ရေးတာကို သားသမီးက ခြေနဲ့ဖျက် ဆိုလား၊ အဲဒါတွေပဲ ထပ်ပြောမှာမလား”

“တော်ပါတော့ဟယ်၊ ငါကလည်း ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲပဲ ကြည့်တာပါ။ ခုလည်း ညည်းကို တိုက်တွန်းနေရတာက ငါ့လို အပျိုကြီးဖြစ်မှာ ဖီးလို့ဟဲ့၊ ငါ့ကို ခုပဲကြည့် ... အသက်က ကြီးလာပြီ၊ ကျောထောက်နောက်ခံ မရှိတော့ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်ပင်ပန်းလဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲရလဲ”

“အပျိုကြီးဖြစ်ရတာက ကြီးမှ စိတ်ဆင်းရဲရတာပါ ကြီးမေရယ်၊ စောစောယောက်ျားယူရင် စောစော စိတ်ဆင်းရဲရမှာ သေချာတယ်”

ဝတီအပြောကြောင့် ဒေါ်သန်းဌေးက မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ဘာလဲ ... ညည်းက ငါ့လို အပျိုကြီးလုပ်မယ်များ၊ စိတ်ကူးလို့လား”

“ဘယ်ကလာ ... မလုပ်ပါဘူး၊ သမီးစိတ်ကြိုက်တွေ့ရင် လက်ထပ်မှာပါ။ အဲဒါကို မေမေတို့က မစောင့်ဘဲ အတင်းပေးစားချင်နေကြတာ၊ အဲဒါကြောင့် သမီး သဘောကျတဲ့ လူတွေမှ လက်ထပ်မယ်ဆိုပြီး ဆင်းလာတာပေါ့၊ သူတို့စီစဉ်ပေးတဲ့လူတွေကိုတော့ လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ရန်ကုန်ကို ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ရှာစမ်းပါအေ၊ ညည်းအမေတို့ ဖုန်းဆက်တာ နားငြီးလွန်းလို့”

“ဪ ... ကြီးမေကလည်း အဲလိုရှာရအောင် သမီးက ယောက်ျားလေးမှ မဟုတ်တာ”

ထိုစကားကိုတော့ ဒေါ်သန်းဌေးက လက်မခံပြန်ချေ။ ခေတ်အဖျိုကြီးပီပီ ...

“ဟဲ့ ... ယောက်ျားကြိုက် စိုက်စိုက်လား၊ မိန်းမကြိုက် မျှော်လိုက်တာဆိုတဲ့ခေတ်က ကုန်သွားပြီ၊ ယောက်ျားလိုချင်ရင် အိမ်မှာပဲ ဖီးလိမ်း ငြင်းဆင်ပြီး စောင့်နေရတဲ့ခေတ် မဟုတ်တော့ဘူးဟဲ့၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကပါ ညည်းနည်းနန့်ပြရသေးတယ်”

“အာ”

ဝတီ ရှက်ဝါးဝါးဖြစ်သွားသည်ကိုကြည့်ရင်း ဒေါ်သန်းဌေးက ရယ်

တော့သည်။ ပြီး... ဘာကိုဆက်တွေးမိသည်မသိ။ ဆက်ပြောလာသေး၏။

“ထဲမှာ ညည်းကို ပေးစားလို့ရရင် အဲ... လူရွှင်တော်ရောလည်း လူဖျိုဆိုရင်ပေါ့ အဲ... တစ်ခါတည်း ပေးစားပစ်လိုက်တယ်”

“ရှန်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါဆိုရင် ဟိုက ရော၊ ညည်းက ဝတီဆိုတော့ ညည်းဆိုနစ်ယောက်မွေးလာတဲ့ကလေးကို ရောဝတီလို့ နာမည်ပေးလိုက်၊ ကွက်တိပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ဝတီက ရယ်လိုက်ရင်း...

“ကြီးမေရယ်... ကလေးနာမည်ကို ရောဝတီလို့ ပေးချင်တာနဲ့ ပဲ ကိုယ့်တူမကို အဲဒီလူကြီးနဲ့ ပေးစားမလို့လား၊ အဲဒီ ရောဆိုတဲ့ လူကြီး ကိုမြင်ရင် ကေသီပန် ကြော်ငြာကို ပြေးပြေးမြင်မိတယ်၊ အဲဒီကြော်ငြာမှာ မျိုးသန္တာထွန်းက “ကေသီပန် သွေးပုပ်ချဆေး အမြဲသုံးစွဲလို့ပါ ကိုကြီးရာ” ဆိုတော့... သူက လက်ညှိုးလေးထောင်ပြီး စဉ်းစားတဲ့ပုံစံလုပ်တယ်လေ၊ သမီးမြင်တာကတော့ ငါလည်း တစ်ထုပ်လောက်တော့ စားကြည့်ဦးမယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံပဲ”

“ညည်းနယ် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တွေးတတ်တယ်”

စကားစက ပြတ်သွားကြသည်။ အလုပ်ကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆက်လုပ်နေဆဲ။

ဝတီက...

“ကြီးမေ... ဒီရပ်ကွက်ရဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲဟင်”

“အေးအေးဆေးဆေးပါဟယ်၊ အဖြူရောင် နယ်မြေပါပဲ”

“ရှင်”

“ဪ... ဟော့ရမ်းဆိုးသွမ်းတဲ့ လူရမ်းကားတွေ မရှိဘူးလို့ ဆိုတာ၊ ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

ပန်းအသာတွန့်ကာ ဝတီကပဲ...

“ဒီလိုလေ ကြီးမေရဲ့... ရပ်ကွက်က အေးအေးချမ်းချမ်းဆိုရင် ဆောက်နေ သမီးပဲ ဈေးသွားဝယ်ပေးမယ်လေ၊ ကြီးမေ အိမ်မှာပဲ နားပေး ပြီးတော့ ညနေပိုင်းလေးလည်း ဟိုနားဒီနား လမ်းလျှောက်လို့ ရတာပေါ့”

“အေးလေ... သွားချင်ရင်လည်း သွားပေါ့”

အသံကာလာတစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် ဝတီက ပြန်မေး ထိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ကြီးမေက သမီးတစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး စိတ်မချ ထို့လား”

“ချပါတယ်အေ၊ သွားပါ... သွားပါ၊ တို့ရပ်ကွက်ထဲက တစ် ဆောက်ယောက်နဲ့ ညည်းဖူးစာပါတော့လည်း ညည်းမိဘတွေ တစ်ပူအေး ထာပေါ့”

အတော့်ကိုရက်ရောသည့် အဒေါ်ဖြစ်သည်။ သူ့ဆန္ဒကလည်း မိဘ ဆန္ဒဆန့်နှင့် ထပ်တူနီးပါးပင်။

ထို့ကြောင့် စိတ်အနည်းငယ် ခုသွားရပြီး...

“တော်ပြီ... ကြီးမေလည်း ဖေဖေတို့လိုပဲ၊ သမီး ယောက်ျား မြန်မာရဲ့ပဲ တွေးနေကြတယ်၊ ကြီးမေငယ်ရွယ်တုန်းကရော ခုနက ပြော သလို ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး နန့်ပြခွဲလို့လား၊ အဲဒါဆို အပျိုကြီးကြီးမှာ

မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးမေ့နာမည်ကြောင့်လည်း လူတွေက လက်ရှောင်ခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အောင်မာ ... ငါ့နာမည်က ဘာဖြစ်နေလို့တုန်း”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... သန်းဌေးဆိုတဲ့ နာမည်ကြီးက ယောက်ျားနာမည်ကြီး၊ ပြီးတော့ သန်းဌေးနှင့်ရောင်းရင်းများဆိုတဲ့ ခရီးသွားပို့ဆောင်ရေးလည်း ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီနာမည်ကြောင့် ကြီးမေ့ ယောက်ျားမရခဲ့တာ”

“အယ်”

ဒီနေ့ကတော့ အကျေအလည်ကို ညှိရမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ လက်အော်ချည်ဆိုင်ထဲမှာလည်း သူတို့အုပ်စု လူစုံနေကြပြီ။

ဝတီဆိုသောကောင်မလေး၏အကြောင်းကိုလည်း ထိုက်သင့်သဘောက စုံစမ်းပြီးပြီ။ ထွေထွေတူးထူးတော့ မဟုတ်။ ပြင်ဦးလွင်ကနေ အော်မြစ်သူအိမ်သို့ အလည်လာခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ချက်က သေချာဆက် အပျိုဖြစ်သည်။ ပြင်ဦးလွင်မှာ ရည်းစားရှိ မရှိတော့ မသိရ။ သို့သော် ချစ်သည်။ အပျိုဆိုတာနှင့်ပင် သူတို့လို လူပျိုတွေအဖို့ လုံလောက်နေပြီး ဝင်းဌေးက အရင်စကားစလိုက်၏။

“နေကြစမ်းပါဦးကွ ... မင်းတို့နှစ်ကောင်လုံး အဲဒီဝတီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကောက်ကာငင်ကာချစ်သွားကြတာဆိုတာ သေချာစွာသိတာ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ”

ဝဏ္ဏစကားကြောင့် နန္ဒက ...

“ဘယ်လိုသေချာတာလဲ ဝဏ္ဏ၊ ချစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြချက်ကလေးကို ပြောစမ်းပါဦး”

နန္ဒက ပခုံးအသာတွန့်လိုက်ကာ ...

“လုလို့ ချစ်တယ်ကွာ၊ သူ့အလှက ငြိမ်သက်နေတဲ့ ငါ့နှလုံးသား ကို လှုပ်ရှားသွားစေတယ်၊ အတိတ်ဘဝက သူနဲ့ငါ ချစ်သူတွေများ ဖြစ်ခဲ့ လားမသိဘူး”

အရှက်မရှိ ပြောရဲလိုက်တာဟု ... ဝဏ္ဏ ခပ်ချဉ်ချဉ် တွေးလိုက်မိ သည်။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ မြင်ဖူးတာကိုများ အတိတ်ဘဝတွေ၊ ဘာတွေ ဖမ်းလုပ်ပစ်လိုက်သေး၏။

ထိုသို့စဉ်းစားနေချိန်မှာ နန္ဒက ...

“မင်းလည်း ပြောဦးလေ၊ ဝတီကို ဘာဖြစ်လို့ ချစ်သွားတာလဲ လို့”

ဝဏ္ဏက ရင်ကော့လိုက်ပြီး ...

“အချစ်ဆိုတာမှာ အကြောင်းပြချက်တွေ မရှိဘူးကွာ၊ ချစ်လို့ ချစ် တာပဲ၊ အဲ ... မင်းထက်တော့ မလျော့ဘူးနော်”

“ဟေ့ကောင် ... ငါလည်း မင်းနဲ့တန်းတူ ဝတီကို ချစ်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ... ဗီဒီယိုတွေထဲကလို သူငယ်ချင်းဆိုပြီး မင်းကို အလျော့ပေးဖို့ လုံးဝစိတ်ကူးမရှိဘူးနော်”

“အေး ... ငါလည်း မင်းသဘောအတိုင်းပါ၊ ဇာတ်က မစရသေး

ဘဲ နာနေတာမျိုးကိုတော့ မလိုလားတာအမှန်ပဲ၊ ဒီတော့ မင်းရော ငါပါ လိုက်ကြတာပေါ့”

“အိုကေ”

နှစ်ကောင်သား စိတ်ဝမ်းမကွဲဘဲ တက်ညီလက်ညီပင် ဖြစ်နေကြ သေးသည်။

သက်စိုးက မြင်ပြင်းကတ်လာသဖြင့် ...

“နေကြစမ်းပါဦးကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကောင်မလေးတစ် ယောက်တည်းကို ကြိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ လိုက်မယ်ဆိုတာလည်း ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်ပူးကြီးတော့ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူးနော်”

“အဲ”

“ဟုတ်တယ် ဟေ့ကောင်၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ချဉ်းကပ်မယ် ဆိုတာကို အရင်တွေးသင့်တယ်”

ဝင်းဌေးစကားက သဘာဝကျပါသည်။ ထို့ကြောင့် နန္ဒက ...

“သိပ်မခက်ပါဘူးကွာ၊ တစ်ယောက်တစ်ရက်စီ လိုက်တာပေါ့၊ တစ်ယောက်လိုက်တဲ့နေ့ဆိုရင် တစ်ယောက်က ရှောင်ပေးရမယ်၊ ဒါပဲလေ”

စကားအဆုံးမှာ ဝဏ္ဏက ဝင်၍ ...

“ခဏလေး နန္ဒ၊ အဲလောက်နဲ့ မဖြစ်သေးဘူး၊ မင်းနဲ့ငါ တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် မနှောင့်ယှက်ကြေး၊ ပြီးတော့ ... တစ်ယောက် ကောင်းကြောင်းလည်း တစ်ယောက်မပြောကြေးနော်၊ အဲဒါလည်း လိုသေး သည်”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ ခု မင်းနဲ့ငါ သဘောတူညီမှုရပြီဆိုတော့ ငါ

အရင်စလိုက်မယ်”

“မရဘူးလေကွာ၊ ငါ အရင်ပဲ စလိုက်မယ် ဟေ့ကောင်”

“ငါ အရင်ကွ”

“ငါ စ.မယ် ဟေ့ကောင်”

“တော်ကြပါတော့ကွာ၊ ငြင်းမနေကြနဲ့ တရားမျှတအောင် အကြံ
စေ့ ခေါင်းပန်လှန်ပြီး ဆုံးဖြတ်မယ်”

“အေး... ကောင်းတယ်”

နှစ်ကောင်စလုံး သဘောတူညီကြပြန်တော့လည်း အကြွေစေ့က
ရှာမပြန်ချေ။ ဆိုင်ရှင် ကိုယ့်တုကြီးထဲ သွားမေးတော့လည်း ဒင်က သူ့ဆီမှာ
အနိမ့်ဆုံး ငါးရာတန်ကနေ အမြင့်ဆုံး တစ်သောင်းတန်နှင့်အစိမ်းတွေပဲ
ရှိသည်တဲ့လေ။ ဟွန်း...။

ကြံရာမရသည့်အဆုံး နန္ဒက ရွှေဇာတ်တော် ကွန်မြူလိုက်သည်။

“မထူးပါဘူးကွာ၊ တုတ်တစ်ချောင်း ရှာလိုက်၊ အစိုအခြောက်
လှန်မယ်”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ ချကွ”

သူတို့၏ခမ်းနားကြီးကျယ်လွန်းသော အချစ်အတွက် လမ်းဘေးမှာ
တုတ်ရာ၌ တံတွေးဆွတ်ကာ အစို၊ အခြောက်လှန်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ
သည်။ အစိုဘက်ယူသော နန္ဒက ပထမဆုံး လိုက်ခွင့်ရသွားသည်။ ဒင်က
အောင်မြင်သောမျက်နှာပေးဖြင့် ဝဏ္ဏကို ရိုလိုက်သေး၏။

“ဝဏ္ဏ... မင်းက အခြောက်ဆိုတော့ ခံပေါ့ကွာ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“ဟေ့ကောင်... ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ငါကလည်း ဖားထောင်

ငါးလေး ပျော်ပါစေဆိုပြီး လွှတ်ပေးလိုက်တာပါကွ”

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီးမှ နန္ဒက စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ သူနှင့်ဝဏ္ဏက
ခြေစွမ်းသိပ်မကွာသောကြောင့် တစ်ချိန် ငြင်းခုံစရာဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု
တွေးကာ...

“ဝဏ္ဏ... ဒီကိစ္စမှာ ဝတီအချစ်ကို တစ်ယောက်ရသွားရင် တစ်
ယောက်က ကြည်ဖြူကြေးနော်”

“အေးပါ၊ ငါ နားလည်ပါတယ်”

“နားလည်ရုံနဲ့ မရဘူး ဟေ့ကောင်၊ စည်းကမ်းချက်တွေ တိကျ
အောင်အတွက် သေချာအောင် တစ်ခုခုလုပ်ထားမှဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ”

ဝဏ္ဏက တစ်ချက်စဉ်းစားပြီးမှ ပြုံးတုံ့တွံလုပ်ကာ...

“မင်း စဉ်းစားမိသလို ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ တွေးနေပါတယ်ကွာ၊
ငါ့ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြတာပေါ့၊ လာ သွားမယ်၊ ဟေ့ကောင်တွေ
အတောင့်ဦး”

နှစ်ကောင်သား ပခုံးဖက်ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားကြပြန်၏။ ဘာ
သူတို့လုပ်မှန်းမသိသော်လည်း သက်စိုးက သူတွေ့မိတာကို ဝင်းဌေးအား
ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“အင်း... ဒီနှစ်ကောင် အဲဒီကိစ္စကိုပဲ အာရုံရောက်နေတာဟာ
အတော်လေးကွက်က တခြားလူတွေအတွက် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရသလိုပါပဲ

(၇)

စတင်ကာ ချဉ်းကပ်ရမည့်နေ့မှ နန္ဒ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။ ဝတီ
ဈေးမှ အပြန်လမ်းတွင် ကျားချောင်းချောင်းကာ စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။
သူ မချောင်းလည်း ဝတီက ထိုလမ်းမှ ပြန်လာမည်။

ထင်ထားသည့်အတိုင်း မကြာပါချေ။ ဈေးခြင်းတောင်းကိုင်ကာ
သွဲနဲ့နဲ့လေးလှမ်းလာသော ဝတီကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ဝတီအလှ
ကြောင့် ရင်တွေလည်း ခုန်သွား၏။ အနားရောက်မှ ဖတ်ခနဲ လှမ်းကပ်
လိုက်မည်ဟုတွေးကာ ထပ်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ ...

“ဟင်”

နန္ဒ မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။ ဝတီ ခလုတ်တိုက်မိကာ လဲကျပြီး
ချေးခြင်းတောင်း လွတ်ကျသွားခြင်းကြောင့် မဟုတ်ချေ။ ထိုသို့ဆိုလျှင်တောင်

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

ပြေးပျက်ထူပေးပြီး အမှတ်ရနိုင်သေးသည်။

ခုတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှ ရေသန့်ရေခဲ စုပါဆိုသည့်ကောင်သည်
ဝတီကို စကားလိုက်ပြောနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ နန္ဒစိတ်ထဲ ဖျဉ်းခနဲ
ဖြစ်သွားရသည်။ သင်းလိုကောင်မျိုးက အဘယ်သို့သော သတ္တိမျိုးနှင့် မဉ္ဇူ
သကနတ်ပန်းကို လှမ်းဝံ့သနည်း။

ထိုသို့ အောင်သက်သက်တွေးနေချိန်မှာပဲ ဝတီနှင့်ရေသန့်ရေခဲ
စုပါတို့က နန္ဒအနားမှ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ ဖြတ်သွားစဉ် မသိမသာ
အကဲခတ်လိုက်တော့ ဝတီမျက်နှာလေးက သုန်မှုန်နေသလို ရေသန့်ရေခဲ
စုပါကတော့ မျက်နှာကြီး ထိန်ထိန်တောက်လျက် အငမ်းမရစကားတွေ
ပြောကာ လိုက်ပါသွားသည်။

နန္ဒ နောက်မှ မယောင်မလည်လိုက်ရင်း နားစွဲကြည့်လိုက်သည်။
တိုက်အတွက်တော့ ဒီနေ့အဖို့က အခွင့်အရေးနှင့် ဝေးပြီလေ။

ခုလည်း ရေသန့်ရေခဲစုပါက ဘေးချဉ်းကပ်လျှောက်ရင်း ...

“ညီမလေး ... ဘာတွေဝယ်လာလဲဟင်”

မျက်နှာလေးကို တင်းထားသော ဝတီက မဖြေသော်လည်း စုပါက
ဆက်၍ ...

“ဪ ... ခရမ်းသီးတွေလည်း ဝယ်လာတာကိုး။ အရှည်ကြီး
ဆာပဲနော်၊ ဘာများလုပ်မလို့ ... အဲ ဘယ်လိုချက်စားမှာလဲဟင်”

ပျစ်ပျစ်နုနုနုကျိန်ဆဲကာ ဒင်း မြီးညောင်းရိုးအား ခြေဖနောင့်နှင့်
ပြောပေါက်ချင်စိတ် ပေါက်သွားရ၏။ ထိုသို့ နန္ဒ တွေးနေချိန်မှာပဲ ပါးစပ်သို့
သော ဝတီက ဆတ်ခနဲ ခြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်ပြီး ...

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

“ဒီမှာ ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

ဆီသသံလေးဖြင့် မေးလိုက်သော်လည်း စူပါက သွားဖွီးပြရင်း-

“ဪ ညီမလေးရယ် ... ကိုယ်က ညီမလေးကို မြင်မြင်ချင်း
စိတ်ဝင်စားမိလို့ ခုလို စကားလိုက်ပြောရတာပါ”

“ဘောင်မာ ... လာလာချည်သေး၊ ရှင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားရင်
ကောင်းမယ်”

“ညီမလေးကလည်း လမ်းက ဒီတစ်လမ်းတည်းရှိတာပဲဥစ္စာ၊
ပြီးတော့ ... ညီမလေးနဲ့ကိုယ်က သွားမယ့်လမ်းချင်းတူနေတော့ စကား
ပြောရင်း သွားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ သွားမယ့်လမ်းက တူနေရင်တောင် ကျွန်မ ဘာ
ဖြစ်လို့ ရပ်လိုက်တယ်လို့ ရှင်ထင်လဲ”

“ဒါ ... ဒါကတော့ ကိုယ်နဲ့ဗျား စကားပြောချင်တာလားလို့”

“နောက်တစ်မျိုး တွေးကြည့်စမ်းပါ”

“ဟင့်အင်း ... တွေးတတ်ဘူး၊ ညီမလေးပဲ ပြောကြည့်လေ”

လဒက ရုပ်ကြမ်းကြီးဖြင့် ခပ်နွဲ့နွဲ့ပြောရင်း လက်ထဲမှာ ကိုင်ထား
သည့် ရေသန့်ဘူးကိုပင် မော့သောက်လိုက်သေးသည်။

ဝတီကလည်း ဆက်ပြောပါသည်။

“ပြောဆိုလို့ ပြောမယ်၊ ကျွန်မ ခုလို ရပ်လိုက်တာက လမ်းလျှောက်
ရင်း ပါးမရိုက်တတ်လို့ပဲ”

“ဗျာ”

“ဒီတော့ ရှင်ကြိုက်တဲ့နည်းလမ်းသာ ရွေးတော့”

ပြောရင်း ဝတီက ညာလက်မှာ ကိုင်ထားသည့် ဈေးခြင်းတောင်း
ကို မြေပေါ်သို့ အသာချလိုက်သည်။ ညာသန်မို့ ညာလက်ကိုအသုံးပြုရန်
အသင့်ပြင်လိုက်ခြင်းဟု စူပါ နားလည်လိုက်ပုံပေါ်သည်။ ချက်ချင်းပဲ ဇူး
သလို၊ ပေါသလို ပုံစံလုပ်ရင်း ...

“အဟီး ... ညီမလေးက ရုပ်ကလေး လှသလောက် ဒေါသက
ကြီးလိုက်တာ၊ ဒီနေ့တော့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပြီနော်၊ နောက်နေ့ ညီမလေး
စိတ်ကြည်မှ ထပ်လာပြောတော့မယ်”

ရေသန့်ရေခဲရူပါ တစ်ချိုးတည်းလစ်လေကော့သည်။ ဒါတောင်
လဒက နောက်နေ့အတွက်တောင် ရက်ချိန်းယူသွားသေး၏။

ဝတီ ဆက်လျှောက်သွားတော့ နန္ဒ စဉ်းစားမိသေး၏။ စကား
လိုက်ပြောကြည့်ရင် ကောင်းမလားပေါ့။ သို့သော် ဟိုအကြံကို ခေါင်းထဲက
ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီနေ့အဖို့ ဝတီသည် ဘယ်လိုမှ စိတ်ကြည်တော့မည်မဟုတ်။
သွားပြောလျှင် ဒေါသအခံဖြင့် ကိုယ့်ကို ပိုတင်းသွားဦးမည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အလှည့်အား နောက်နေ့ဟု ပိုင်စိုးပိုင်နင်း သတ်
မှတ်လိုက်၏။

သို့နှင့် ပြန်လှည့်လိုက်ကာ စကောလောက်မှ စောက်မနက်သော
အကြံဖြင့် သူ့အခွင့်အရေးကို လုယူသွားသော ရေသန့်ရေခဲရူပါ၏ မျက်နှာ
ကို ပြေးမြင်လိုက်ရင်း တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာဟု ဥဒါန်းမကြေစွာ နန္ဒ
အသံတိတ် ကြိုးဝါးလိုက်လေသည်။

(၁)

မိုးနှောင်းလွန်ခါစ နေသည် အလွန်ပူသည်ဟု စူပါထင်မိသည်။ သူ့လို အအေးအလွန်ကြိုက်သောသူအဖို့ ခုလို နေပူထဲ လမ်းလျှောက်လာရခြင်းက လုံးဝငရဲကျသလို ဖြစ်နေ၏။ လက်ထဲမှ ကိုင်လာသည့် ရေသန့်ဘူးအေးအေးလေးကလည်း ရေမရှိပြီ။ ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲလည်း ရောက်နေပြီမို့ ရေသန့် ထပ်မဝယ်တော့ဘဲ အိမ်သို့ အားတင်းကာ လျှောက်ခဲ့၏။ ဝတ်ထားတာကလည်း ဂျင်းဘောင်းဘီမို့ ပေါင်ကြား၌ ချွေးဒီးဒီး ကျနေလေပြီ။

လျှောက်လာရင်း လမ်းတစ်လမ်းရောက်တော့ ...

“ဟေ့ ... စူပါ”

အိမ်တစ်အိမ်မှ သူ့နာမည် လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသား ဝဏ္ဏ ...။

အနုစာကြယ်စာပေ

“လာပါဦးကွ၊ နေပူကြီးထဲ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

စူပါ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်၏။ ဒီကောင့်အိမ်ထဲ ခဏဝင်ပြီး ခေ့ခေ့လေး တောင်းသောက်ဦးမှပဲဟု တွေးကာ ဝင်သွားလိုက်သည်။ အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ နန္ဒကိုပါ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲ ထင့်ခနဲဖြစ်သွားရသေးသည်။ ဒီကောင်နှစ်ကောင် ပေါင်းမိလျှင် သိပ်မလွယ်ဟု သတင်းကြားထား၍ဖြစ်၏။ ပြီးမှ ... အို ... ကိုယ်နဲ့ ဘာငြိထားတာရှိလို့လဲဟု တွေးကာ အားတင်းလိုက်ရင်း ...

“ဪ ... နန္ဒ မင်းလည်း ရောက်နေတာကိုး”

“အေးကွာ ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်မလို့ဟာကို နေပြင်းလို့ ဒီကောင့်အိမ်မှာ ခဏဝင်ခွေနေတာ”

နန္ဒစကားအဆုံးမှာ စူပါက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါလည်း မြို့ထဲ ခဏသွားတာ နေက ငြင်းလိုက်တာလွန်ပါရော၊ ခုလည်း ဝဏ္ဏလှမ်းခေါ်တာနဲ့ ရေခဲရေလေး တောင်းသောက်မယ်ဆိုပြီး ဝင်လာတာ”

ဝဏ္ဏက ...

“ရေခဲရေလောက်တော့ တိုက်နိုင်ပါတယ်ကွာ၊ သောက်ပြီးရင် မင်းရဲ့ဘူးအလွတ်ထဲမှာပါ ဖြည့်သွားလိုက်ဦး”

ပြောပြောဆိုဆို ဝဏ္ဏက အထဲဝင်ကာ စပရိုက်ဘူးအစိမ်းနှင့် ထည့်ထားသော ရေခဲရေကို ထုတ်တိုက်လိုက်သည်။ အအေးကြိုက်သော စူပါကလည်း ဝမ်းလီတာလောက် ခွားသိုးကြိုးပြတ် မော့ချလိုက်၏။

ရေငတ်ပြေသွားတော့မှ လျှောက်လေးကို ပလပ်ပလပ်လုပ်ကာ—

အနုစာကြယ်စာပေ

“ဟူ... ရေက အေးပေမယ့် အရသာလေးတစ်ခု ပါနေသလိုပဲနော်”

ဝတ္ထုက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

“မင်းထင်လို့ပါကွာ၊ ရေက အရမ်းအေးရင် ဒီလိုပါပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းက အဆီသိပ်ကြိုက်တာဆို”

စူပါက ဟီးခနဲရယ်၍...

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါကလည်း ငါပါပဲ၊ တစ်ရက်တစ်ရက် ရေခဲရေ အိမ်မဟုတ် အချိုရည်အေးအေးလေးမှ မသောက်ရရင် မနေနိုင်ဘူးကွ၊ အဲဒါကြောင့် အိမ်မှာဆို ရေသန့်ရေခဲ အမြဲဆောင်ထားရတာ”

“ကြားပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းနာမည်ကိုတောင် ရေသန့်ရေခဲ စူပါဆိုပြီး ခေါ်ကြသေးတာပဲ”

စူပါက ဟီးခနဲရယ်ရယ် ရယ်သည်။ သို့သော် ထိုအရယ်က စက္ကန့်ပိုင်းလောက်မှာပဲ ရုတ်ခြည်း ရပ်သွား၏။ ချက်ချင်းလက်ငင်းဆိုသလို ဆိုးရွားလှသော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် မျက်ခွက်ကြီး မွဲရှုံ့သွားကာ...

“အီး... ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး၊ ဗိုက်က တအားရစ်လာတယ်ဟ၊ ဝတ္ထု တဆိတ်ကွာ အိမ်သာလေး”

စူပါလည်း ဝတ္ထုနောက်မှ စအိုလေး အသာကျွဲရင်း လိုက်သွားလိုက်သည်။ ဒီလောက် ယိုချင်နေသည့်ကြားက အခက်ကြုံရသေးသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် အိမ်သာမတက်တတ်သောကြောင့် ဘောင်းဘီကို အားတင်းချွတ်ကာ အိမ်သာနံရံပေါ် ပစ်လိုက်ရသေး၏။ အိမ်သာကမှတ်ပေါ်

ခြစ်ရင်၍ အပ်ကျမပ်ကျ ထိုင်ချလိုက်စဉ်မှာပဲ ပြည်နေကျအသံ မဟုတ်သည့် ရူးခနဲအသံသည် ရေပန်းကဲ့သို့ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ဗိုက်ထဲတွင်ရှိနေသော အစာတွေအား ဗလန်ဒါနှင့် မွှေနေသလို ရစ်ကာရစ်ကာ ခံစားနေရသည်။ လေးငါးကြိမ်လောက် ပန်းထုတ်ပြီးမှ ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်မြောက်သွားရသလို ထင်မိလိုက်၏။

ဗိုက်ရစ်နေခြင်းကတော့ အလျင်းမပျောက်သေး။ ငါ ဘာကြောင့် ကောက်ကာငင်ကာ ဝမ်းလျှောသွားတာလဲဟု စူပါ မမီမကမ်းစဉ်းစားလိုက်သေးသည်။ သို့သော် နောက်တစ်ခါ လာပြန်ပြီဟေ့ဆိုသလို ထပ်ပန်းလိုက်ရသောကြောင့် ထိုအတွေးလေးက လွင့်စဉ်သွားပြန်၏။

ထိုသို့ အခါနှစ်ဆယ်လောက် အီးအီးမလားဝါးပြီးချိန်မှာတော့ တော်လောက်ပါပြီ ရပ်လို့ရလောက်ပါပြီဟု တွေးကာ ရေတစ်ခွက်ခပ်ပြီး တင်ပါးဆီ ထုန်းအပက်...

“အား”

အံ့ကြိတ်ကာ အော်လိုက်သောအသံက လုံးထွက်သွားသည်။ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်ပင် တားချိန်မရဘဲ အော်လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။ မအော်ခံနိုင် နှိုးလား။ သန့်စင်လိုက်သော ရေက သူ အင်မတန် နှစ်သက်ပါသည်ဟု တစ္ဆေပြောခဲ့သည့် ရေခဲရေများပင်။ အကြောပေါင်းတစ်ထောင်ထိအောင် တည့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။ ရေလေးထဲ စမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရေခဲတုံးကို တိုင်မိသည်။ ဒါ သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဖြစ်နိုင်တော့။ ဒီအိမ်က ပြန်ပြန် ကျွန်ုပ်ဖြစ်မည်ဟု တွေးကာ မတ်တတ်ထရပ်ရင်း ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဆွဲဆွဲ စအိုဝက စူးခနဲဖြစ်လာပြန်သဖြင့် ချက်ချင်းပြန်ထိုင်ချလိုက်ရာ သူ့ဆွဲ

ယူလိုက်သော ကျွဲဘောင်းဘီသည် ချိန်သားကိုက်စွာ ရေခဲရေလေးထဲသို့ စွပ်ခနဲ ဝင်သွားလေ၏။

သွားပြီ ... သွားပြီ။ ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းပါပြီဟု အခါနှစ်ရာ ယောက် စူပါ ရေရွတ်နေမိသည်။

အိမ်သာထဲက ထွက်ဖို့လုပ်လိုက်၊ စူးခနဲဖြစ်လိုက်နှင့် နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာမှ စူပါတစ်ယောက် အောင်မြင်စွာ ခပ်ယဲ့ယဲ့ ထွက်ခွာ လာနိုင်ခဲ့သည်။ ဒါသည်တိုင် တစ်ချက်တစ်ချက် စူးခနဲဖြစ်ချင်နေဆဲ။ ခုနက ရေခဲရေဘူးထဲတွင် ဝမ်းနှုတ်ဆေး မည်မျှပါသည်မသိ။ ခံလိုက်ရတာကတော့ လိပ်ခေါင်းထွက်မတတ်ပင်။

ခပ်မြော့မြော့ထွက်လာသော စူပါကိုကြည့်ကာ ဝဏ္ဏက ခပ်တည်တည်ပဲ ...

“ကြာလိုက်တာ စူပါရာ၊ အီးပင်စိုက်နေသလားလို့တောင် ထင်ရတယ်”

“ဟင် ... ဘောင်းဘီတွေလည်း ရေရွှဲလို့ပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း”

ထပ်မေးလိုက်သော နန္ဒစကားအဆုံးမှာတော့ စူပါခမျာ ဒေါသပင် မထွက်နိုင်တော့ဘဲ မနည်းအားယူရသောလေသံလေးဖြင့် ...

“မင်းတို့ ... မင်းတို့ ငါ့ကို တစ်ခုခု လုပ် ... လုပ် ... လုပ်လိုက်”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ နန္ဒက ပရုံးအသာတွန့်ရင်း ...

“ထင်လို့ပါကွာ၊ မင်းကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဪ ... ဒါနဲ့ စူပါ မင်းနဲ့သိတဲ့ကောင်တွေကို သတင်းပေးလိုက်စမ်းပါ၊ ရပ်ကွက်ထဲကို ရောက်

နေတဲ့ ဒေါ်သန်းဌေးရဲ့တူမနားကို ဘယ်ကောင်မှ အနားမကပ်ကြနဲ့လို့ ကြားလား”

ထိုစကားကိုတော့ စူပါ ဝမ်းတစ်လုံးနှင့်ရင်းကာ ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်လိုက်လေပြီ။ ဒုက္ခတွင်းထဲ ဘာကြောင့် ဆင်းသက်ခံရသည်တို့ ပြတ်သားစွာ သိရှိလိုက်ရပြီး နှုတ်ပင်မဆက်နိုင်ဘဲ ငရဲသားနှစ်ကောင် ချွေမှ အနိုင်နိုင်လှည့်ထွက်ခဲ့ရလေ၏။ ရေသန့်ရေခဲစူပါ၏ အိမ်အပြန်လမ်းသည် ပန်းတွေနှင့် ဝေစွပါတကား။

ထိုနေ့ကစပြီး ရပ်ကွက်ထဲမှ လူငယ်တွေကြားတွင် သတင်းတစ်ခုက အလျင်အမြန် ပြန့်သွားလေသည်။ ဘရိတ်ကင်းနယူးဟုပင် ဆိုရမည်မသိ။

ထိုသတင်းကတော့ ဝတီဆိုသော ကောင်မလေးနားသို့ကပ်လျှင် အညွှန်းနုနုတို့ထံ လည်စင်းခံရလိမ့်မည် ... ဟု။

ပြီးပြီ။

(၉)

နန္ဒာအတွက် ပေးထားသောသတ်မှတ်ရက်က ကျော်သွားပြီပဲ ဒီနေ့ သည် ဝဏ္ဏ ချဉ်းကပ်ရမည့်နေ့ဖြစ်သည်။ ဒါတောင် နန္ဒာနှင့် မနည်းငြင်းခဲ့ ရသေး၏။ နန္ဒာက သူ့နေ့မှာ မလှုပ်ရှားလိုက်ရသဖြင့် ဒီနေ့ကို ထပ်လိုချင် သည်။ စည်းကမ်းအတိုင်းပဲဟုပြောခါမှ ဒင်း ငြိမ်သွား၏။ ဒါတောင် လအက အင်တင်တင်။

ခုလည်း ဝတီ၏ဈေးအပြန်လမ်းမှ ဝဏ္ဏစောင့်နေသည်။ ဒီနေ့အစို့ ဝတီကို လိုက်လံနှောင့်ယှက်မည့်သူ ရှိမည်မထင်တော့။ ရန်များကို ကိုယ် ရှင်းမယ်ဆိုသည့် သီချင်းစာသားအတိုင်း ရှင်းထားပြီးလေပြီ။

ဝတီကို လှမ်းမြင်လိုက်တော့ ဝဏ္ဏ ရင်ခုန်သွားရ၏။ စကားပြော ရန်အတွက် တုန်လှုပ်နေခြင်းမျိုးတော့ မရှိချေ။ ချစ်တာနှင့်ကြောက်တာက

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

တခြားဆိုဟု သူ့ခံယူထား၏။

သူရပ်နေသောနေရာမှ ဖြတ်ကျော်သွားချိန်အထိ ဝဏ္ဏ စောင့်နေ ထိုက်သေးသည်။ ဝတီကတော့ ရှေ့တည့်တည့်သာ ကြည့်လျှောက်သူမို့ ဝဏ္ဏကို သတိထားမိခြင်းမရှိ။ ဝဏ္ဏမှမဟုတ် ဘယ်ခွေးတစ်ကောင် ကြောင် တြိန်လည်း သတိထားမိဟန်မတူချေ။

ခြေဆယ်လှမ်းခန့် ရှေ့ကျော်သွားတော့မှ ဝဏ္ဏက အပြေးကလေး

နှင့် ...

“ဝတီ ... ဝတီ ... ခဏလေး”

သူ့နာမည် အတိအကျတပ်ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ဝတီ ဆတ်ခနဲ ထည့်ကြည့်မိသည်။ ခြေလှမ်းနေတာကတော့ မပျက်။ မြင်လိုက်ရသော သူ့တ မသိမကျွမ်းသောလူဖြစ်၍ ပြန်လှည့်ကာ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

“ဝတီ ... ခဏလေးပါဗျာ၊ ပြောစရာရှိလို့”

ထိုသို့ပြောရင်းနှင့်ပင် ဝဏ္ဏက ဝတီဘေးသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။ ဝဏ္ဏက ...

“ဝတီ ... ဟိုလေ မနေ့က ဝတီကို ရပ်ကွက်ထဲကကောင်တစ် ကောင် လိုက်နှောင့်ယှက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ခု ... ရှင့်လုပ်ရပ်လိုပေါ့”

ဝတီ ပြန်ဖြေသံကြောင့် ဝဏ္ဏ တွန့်သွားရသည်။ ချက်ချင်းပင် ထန်လုပ်ရင်း ...

“ဟာ ... ကျွန်တော်က ဝတီကို နှောင့်ယှက်မယ့်သူ မဟုတ်ပါ ဟေ့နော်၊ အဲဒီလိုမျိုး နောက်ထပ် ဘယ်သူမှ နှောင့်ယှက်တော့မှာမဟုတ်ပါ

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

ဘူး၊ ကျွန်တော် ရှင်းထားလိုက်ပါပြီ”

ထိုစကားကြောင့် ဝတီက မျက်ခုံးလေး မသိမသာပင့်ကာ ...

“နေစမ်းပါဦး ... ရှင်က ကျွန်မကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“ဒါက လွယ်ပါတယ် ဝတီရယ်၊ ကျွန်တော်က ညညဆို ရပ်ကွက် သာရေးနာရေးကိစ္စတွေအတွက် ရပ်ကွက်ရုံးကို ခဏခဏရောက်တယ်လေ အဲဒီမှာ ဧည့်စာရင်းတိုင်ထားတာကိုကြည့်ပြီး ပြင်ဦးလွင်ကလာတဲ့ ဝတီ ဆိုတာကို သိတာပေါ့”

မဲပြီးပြီးလိုက်ရင်း ဝတီက ...

“ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်မကို နောက်ထပ် မနှောင့်ယှက်စေချင်ဘူး ဆိုတော့ ရှင်က ဒီရပ်ကွက်မှာ ဘာမို့လို့လဲ”

“ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ရိုးရိုးကာလသားပါပဲ”

“ဘယ်လို ရိုးရိုးကာလသားရောဂါသည် ... ဟုတ်လား”

“ဟာဗျာ၊ ကာလသားပါဗျ၊ ကာလသားဆိုတာ ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ်၊ လူလွတ်၊ လူပျိုလို့ပြောတာ”

“ဪ ... ဪ”

ဝတီက ခပ်ခွဲခွဲလေး ပြောလိုက်ရင်း စိတ်ထဲကလည်း ဒီတစ် ယောက်က အလာကြီးပဲဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ဝတ္ထုစိတ်ထဲမှာလည်း ဒီ သူငယ်မ သိပ်မလွယ်ဘူးပေါ့။

ဝတ္ထုက ဆက်၍ ...

“အဲဒါလေ ... ကိုယ့်ရပ်ကွက်ကို အလည်လာတဲ့သူကို အဲဒီ ကောင်နှောင့်ယှက်မိလို့ ကျွန်တော်က ကိုယ်စားလာတောင်းပန်တာပါ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒါနဲ့ နောက်များ အကူအညီလိုရင် ကျွန်တော့်ကို ခြောက်ပေါ့၊ ကျွန်တော် ဝတီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမြဲတမ်း မဟုတ်ရင်တောင် ကြောခဏရှိနေမှာပါ၊ သွားပြီနော် ... See you”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ဝတီ ကြောင်တက်တက်လေး ခြစ်နေချိန်မှာပဲ ...

“ဝတီ ... မေ့သွားလို့ဗျ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ဝတ္ထုပါ”

ဝတီလည်း မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ရှင်နာမည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် အခုပြန်တော့မလား ဆိုတာပြန်တော့”

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်က ဦးအောင်ပြောရင်း ဝတီ ဆက်လျှောက် ခဲ့သိက်သည်။ ဒင်းဘက်က ရိသဲသဲမပြော၍သာ သူမကလည်း ရိုင်းရိုင်းပျံ့ ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဝတ္ထုဆိုသော လူသည်လည်း သူမအား အနုနည်း ခြင် နှောင့်ယှက်သွားခြင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။

(၁၀)

စိတ်ရှုပ်ရသည်။ ကိုယ်က ယောက်ျားလိုချင်လွန်း၍ အိမ်မှာ ပြီးသိမ်း
ပြင်ဆင်ပြီး မျှော်နေသူမျိုးလည်း မဟုတ်။ ကြီးမေပြောသလို နည်းနည်းနဲ့
ပြန်လည်း စိတ်မဝင်စားပါ။ ဒါတောင် လာလာပတ်သက်နေသူတွေက ရှိသေး
သည်။

ခုပဲကြည့် ...။ မနေ့က တစ်ယောက်ကို လက်ခံစကားပြောပြ
ခဲ့သလို ဒီနေ့လည်း လာပြန်ပြီတစ်ယောက်။

ဖြစ်ပုံက သည်လို။

အသီးအရွက်ဝယ်ရန် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဈေးတန်းဘက်သို့
လျှောက်နေချိန်မှာဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကပဲ ငေးနေလို့လား မပြောတတ်။ ထို
နေ့ခြင်တောင်းကိုင်ထားသောဘက်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်တိုက်မိခြင်း

ခံလိုက်ရသည်။ ဝင်တိုက်မိသည့်အရှိန်ကြောင့် လက်ထဲမှ ဈေးခြင်းတောင်း
ထည်း ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားကာ ဝယ်ထားသည့်ပစ္စည်းတွေ ထွက်ကျကုန်
သည်။

ဝင်တိုက်သည့်လူကို ရန်တွေ့ရန် ဝတီ ကြည့်လိုက်ချိန်မှာပဲ ...

“ဟာ ဆော့နီးနော် ... ကျွန်တော်မှားတာပါဗျာ၊ ငေးပြီး လျှောက်
ထားတာနဲ့ မမြင်လိုက်မိဘူး၊ ပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော် ပြန်ကောက်ပေးပါ့မယ်”
ထိုလူက အလျင်အမြန်တောင်းပန်ကာ ကျသွားသောပစ္စည်းတွေ
ကိုလည်း ဒရောသောပါး လိုက်ကောက်ပေးနေသဖြင့် ရန်တွေ့ဖို့ မောင်း
ဆင်ထားသည့် ဝတီ ပါးစပ်ပိတ်သွားရသည်။

ကျသွားသောပစ္စည်းတွေ ခြင်တောင်းထဲသို့ အားလုံးရောက်သွား
ချိန်မှာတော့ ထိုလူကပဲ ဈေးခြင်းကို ကမ်းပေးရင်း ...

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့နော်”

ပြောရင်း ဝတီကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ဝတီလည်း
ချင်တယ်ဟု ပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်၏။ ဟင်းသီးဟင်းရွက် အနည်း
သယ်ဝယ်ကာ ဈေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဈေးအပြင် လမ်းပေါ်ရောက်ပြီး ခဏမှာပဲ ...

“ဝတီ ... ခဏဗျ၊ ခဏလေး”

နာမည်ခေါ်သံကြောင့် မနေ့ကလူလားဟု တွေးကာ ဝတီ လှည့်
ကြည့်လိုက်မိသည်။ သို့သော် မဟုတ်ပါချေ။ ဒီနေ့ သူ့နာမည်ခေါ်ရင်း
ခြင်တိုက်လာသူက ခုနကမှ ဈေးထဲမှာ သူမနှင့် ဝင်တိုက်မိခဲ့သောသူ
မဟုတ်ဘဲ ပြောရလျှင် တောင်းပန်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ကောက်ပေးခဲ့သောသူ

ခု ဒီလူ ဘာလိုက်လုပ်သနည်း။ ပြီးတော့ ကိုယ့်နာမည်ကိုရော ဘာဖြစ်လို့ သိနေရပြန်သနည်း။

စိတ်ရှုပ်စွာ စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ ထိုလူက ဘေးနားသို့ ရောက်လာ ဖြစ်သည်။ ပြီး ဝတီကိုကြည့်၍ ...

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဝတီကို မိလိုက်လို့လေ”

ထိုလူအပြောကြောင့် ဝတီက နားမလည်သလို မျက်ခုံးအတွန့်ချိုး လိုက်ပြီး ...

“ဘာလဲရှင် ... ကျွန်မကို မိရအောင် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဘောက်ဆတ်ဆတ် ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်တော့ ထိုလူက ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်ကာ ...

“အဟဲ ... ဒီလိုဗျ၊ ခုနက ဝတီနဲ့ဝင်တိုက်မိတော့ ဝတီဈေးခြင်း တောင်းထဲကို ပစ္စည်းတွေ ကောက်ထည့်ပေးခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော့် တညင်းသီးထုပ်လေး ရောပါသွားလို့ဗျ”

“ဟုတ်ပါ့မလားရှင်၊ ကျွန်မလည်း မတွေ့မိပါဘူး”

“ဪ ... ဝတီကလည်း တကယ်ပါဗျ၊ တညင်းသီးလေး ဆယ် လုံးလောက်နဲ့ ကျွန်တော်က ညာပါ့မလား၊ တကယ်မှားပြီး ရောပါသွားတာ ပါ”

ထိုလူကတော့ အခိုင်အမာပင် ဆိုနေ၏။ ဝတီလည်း စိတ်ရှုပ်စွာ ပင် ဈေးခြင်းတောင်းကို မြေကြီးပေါ်ချကာ မွှေကြည့်လိုက်သည်။ ပြောလာ သည့်အတိုင်း တွေ့သောကြောင့် ထိုတညင်းသီးထုပ်အား ကမ်းပေးလိုက် ရင်း ...

“ရော ... ရှင့်ပစ္စည်း”

ထိုလူက လှမ်းမယူသေးဘဲ ...

“ဝတီ စားချင်ရင် တစ်လုံးနှစ်လုံးလောက် ယူထားလေ”

“အောင်မာ ... ဘာလို့ယူရမှာလဲ၊ နံလွန်းလို့ တစ်ခါမှမစားဘူး”

ဝတီအပြောကြောင့် ထိုလူက ဟက်ခနဲရယ်လိုက်ပြီး ...

“အဲဒါပဲဗျ၊ ဝတီတောင် သိလို့မစားဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း အိမ်က အဆီကို ပြောတာပဲဗျာ၊ တညင်းသီးဆိုတာ နံလည်း နံတယ်၊ ဘာအာဟာ ရမှ မဖြစ်ဘူးလို့ ... ဒါလည်း မရဘူး၊ ခုလည်း အဒေါ်ခိုင်းလို့ ဈေးထဲကို တညင်းသီး လာဝယ်တာလေ”

စကားအဆုံးမှာ ဝတီက မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးလိုက်ရင်း ...

“နေစမ်းပါဦး ... ရှင့်ကို ဘယ်သူက လိုက်စစ်နေလို့လဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မနာမည်ကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ညညဆို ရပ်ကွက် နဲ့ကို ရောက်နေကြဗျ၊ အဲဒီမှာ ဧည့်စာရင်းကြည့်ပြီး သိတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဝတီကို တစ်နေ့က လိုက်နှောင့်ယှက်တဲ့ စူပါဆိုတဲ့ကောင်ကိုလည်း ဆုံးမ ပြီးပါပြီ၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ ... ကိုယ့်ရပ်ကွက်မှာ ရောက်နေတဲ့ ဧည့်သည်ကိုမှ နှောင့်ယှက်ရတယ်လို့”

“ဒီမှာ ... ရှင်လည်း ခု ကျွန်မကို နှောင့်ယှက်နေတာပဲ မဟုတ် တာ”

ထိုလူက ကပျာကယာ ခေါင်းခါပြကာ ...

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်အနေနဲ့ ဝတီ

လိုအပ်တာရှိရင် ကူညီချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်က ဝတီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမြဲမရှိ
နိုင်ရင်တောင်မှ မကြာခဏ ရှိနေမှာပါ”

“မလိုပါဘူး”

ဝတီ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သော်လည်း ထိုလူက အပြုံးပင်
ထောက်ဘဲ ...

“ဪ... လိုအပ်တဲ့အခါပေါ့ ဝတီရယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်လည်း
မှတ်ထားဦး... နန္ဒတဲ့”

ပြောပြီး နန္ဒဆိုသည့်လူက ထွက်သွားလေသည်။ ဝတီမှာပဲ ကြောင်
တက်တက်နှင့် ဆက်လျှောက်ခဲ့ရ၏။

လျှောက်လာရင်း လမ်းမှာ စဉ်းစားမိသေးသည်။ ဒီနေ့ ဆုံသော
နန္ဒနှင့် မနေ့က ဝဏ္ဏတို့သည် ဘယ်လိုများပတ်သက်နေသလဲ။ ထိုသို့တွေး
မိတာကလည်း ဒင်းတို့နှစ်ယောက် သူမအား ပြောသွားသည့် စကားများ
သည် အကြောင်းအရာ တော်တော်များများ တူညီနေသောကြောင့် ဖြစ်
သည်။

တွေးရင်း စိတ်ရှုပ်သွားကာ အားနေသောဘယ်လက်ဖြင့် ဝတီ
ခေါင်းကုတ်လိုက်မိလေ၏။

တစ်ရက်တစ်ရက်ဖြင့် ဆယ်ရက်လောက်ကုန်လွန်လာခဲ့လေပြီ။
ဇွဲနှင့်နန္ဒတို့ကလည်း သူတို့သဘောတူထားသည့် စည်းမျဉ်းအတိုင်း
တစ်ယောက်တစ်ရက်စီ ပုံမှန်စကားလိုက်ပြောကြ၏။ သို့သော် ခုချိန်ထိ
ပြောလာခဲ့သော စကားများတွင် ချစ်သည် ကြိုက်သည်ဆိုသည့်စကား
တစ်ခွန်းမျှ မပါသေး။ စိတ်ဝင်စားသောအမှုအရာကိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး
ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ပြုကြသည်။

သို့သော်လည်း ...

တစ်ဖက်မှာ စိတ်ရှုပ်ရသူကတော့ ဝတီပင်။ စဉ်းစားစရာတွေက
လည်း ရှိလာ၏။ ထိုသို့ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်ဆင့်ချင်းစီ စဉ်းစားကြည့်ပါ
သည်။

ဝတ္ထုနှင့်နုနုဆိုသော နှစ်ယောက်သည် သူမအား တစ်ရက်စီ လိုက်
လာကြသည်။ နုနုလာသည်နေ့မှာ ဝတ္ထုအား မမြင်ရသလို ဝတ္ထု
ဆရာတော်သည်နေ့မှာလည်း နုနုက ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်၊ ဒါသည် စဉ်းစား
စရာ အချက်တစ်ချက်။

နောက်တစ်ချက်က သူမကို ထိုနှစ်ယောက် ချဉ်းကပ်လာပြီးနောက်
ပိုင်း ဘယ်သကောင့်သားမှ ဝတီအနားသို့ မကပ်တော့။ ဒါသည်လည်း
စဉ်းစားစရာ။

ပြီး... ဒင်းတို့နှစ်ယောက်က သက်တူရွယ်တူ၊ ရပ်ရည်တွေက
လည်း ကသားကမားရှိသလို တစ်ခါတစ်ခါထွက်လာသည့် စကားလုံးများ
ကလည်း အကြောင်းအရာချင်း တူနေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း
ခုချိန်ထိ ပရိပို့(စ်)မလုပ်ကြသေး။ ဒါကိုလည်း စဉ်းစားမှဖြစ်မည်။

အားလုံးကို ခြုံငုံကြည့်လိုက်တော့ ထိုနှစ်ကောင် သူမအား ချဉ်း
ကပ်လာခြင်းသည် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မဟုတ်ဟု ဝတီ ကောက်ချက်ချမိသည်။
ထိုနှစ်ကောင်က ဘာလဲ။ ငါးပိကောင်တော့ မဟုတ်တန်ရာ။ အရည်
အချင်းသိပ်မကွာသော ရပ်ကွက်ထဲမှ ထိုနှစ်ကောင်သာဖြစ်သည်။ ဒင်းတို့
အကြောင်း စုံစမ်းကြည့်ချင်သော်လည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာက ဝတီနှင့် အသိ
မိတ်ဆွေက မရှိချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

သတိထားရမှာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ရက်တော့ ထိုနှစ်
ကောင်ကို စမ်းသပ်ချင်သော စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုနှင့်ဆုံတော့ ဝတီက ...

“ဝတ္ထု ... လောကမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ရှိလား”

“အင်း ... နပိုလီယန်ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူးလို့
ပြောတာပဲ”

ဝတီက မျက်စောင်းထိုးလိုက်ကာ ...

“နပိုလီယန်ကို မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ရဲ့ခံယူချက်ကို မေး
တာ”

ထိုအခါမှ ဝတ္ထုက ပခုံးတွန့်၍ ...

“အင်း ... ကျွန်တော်သိသလောက် ပြောရရင်တော့ မဖြစ်နိုင်တာ
တွေ ရှိတယ်ဗျ”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဥပမာဗျာ ... ဝတီရဲ့ဆံပင်ကို ဝတီ မရေတွက်နိုင်ဘူး၊ ဝတီရဲ့
မျက်လုံးကို ဝတီ ဆပ်ပြာနဲ့ မဆေးနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဝတီရဲ့လျှာကို အပြင်
ထုတ်ပြီး အသက်ရှူလို့မရဘူး၊ နောက် ...”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ အဲလောက်ဆိုရပြီ၊ ရှင် အဲလောက်တောင်
သိနေရင် ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက် (၁၀) ချက်လောက် ပြောပြပါလား
ခွင့် စဉ်းစားမသိလောက်ပေါ့”

ဝတ္ထု နည်းနည်းတော့ ခေါင်းစားသွားသည်။ ဝတီကို ပြင်ဦးလွင်
မှလာပြီး အဒေါ်အိမ်မှာတည်းနေသော အပျိုလေးဆိုတာထက် သူ ဘာမှ
သိ။ သို့သော် ဝတီ ပညာစမ်းပြီးဆိုတာကိုတော့ ခိုင်မိလိုက်သည်။

နားထင်ကြောတင်းနေအောင် စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ ဝတီက ...

“ခုချက်ချင်းကြီး ပြောပြစရာမလိုပါဘူး၊ နောက်တစ်ခေါက်တော့မှ

ပြောမယ်၊ အဲ... ရှင်စဉ်းစားလို့မရရင် ကျွန်မဆီကိုလည်း ထပ်မလာနဲ့တော့၊ ဟုတ်ပြီနော်”

ထိုနေ့က ဝဏ္ဏ ခေါင်းခဲစွာ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ညဘက်စဉ်းစားကြည့်သော်လည်း စိတ်ကျေနပ်လောက်စရာ အဖြေကိုမရ။ နောက်နေ့ လက်စက်ချည်ဆိုင်မှာ ချမ်းငြိမ်းနှင့်တွေ့တော့ ဝဏ္ဏခေါင်းထဲ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အကူအညီတောင်းကြည့်ဦးမှပဲဟု စဉ်းစားကာ စကားအစပျိုးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုချမ်းရ... သီတင်းကျွတ်တော့မယ်နော်၊ လူပျိုကြီးဘဝက မကျွတ်သေးဘူးလား”

စကားအဆုံးမှာ ချမ်းငြိမ်းက ပြုံးစစဖြင့် ...

“ဝဏ္ဏရာ ... ငါက လူပျိုကြီးလို့ ခေါ်ရမယ့်အရွယ်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူးကွ၊ ငါလည်း မင်းတို့လို ကြိုက်တာတွေ့သေးလို့ပေါ့ကွ”

အကွက်ဝင်လေပြီဟု တွေးရင်း ဝဏ္ဏက ...

“အဟဲ ... ကျွန်တော်ကတော့ ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေး တွေ့နေပြီ ကိုချမ်းရ၊ အဲဒါ တစ်ခုလောက် ကူညီစမ်းပါ”

“ဟေ ... ငါက ဘာကူညီရမှာလဲ၊ ဟေ့ကောင် ရည်းစားစာတွေ ဘာတွေတော့ လာမရေးခိုင်းနဲ့နော်၊ ငါ မကျွမ်းဘူး”

ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့် ငြင်းလာသောကြောင့် ဝဏ္ဏက ရယ်လျက်-

“ရည်းစားစာတော့ မရေးခိုင်းပါဘူးဗျာ၊ အကူအညီတောင်းမယ်ဆိုတာက ... ဟို ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက သူနဲ့ပတ်သက်နိုင်တဲ့ အချက်

(၁၀) ချက်လောက် ပြောပြပါတဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားမတတ်တော့ ဆိုင်းခဲနေတာဗျ”

ချမ်းငြိမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ဝင့်ခနဲတစ်ချက် ပြုံးရင်း ...

“အင်း ... မင်းကောင်မလေးအကြောင်း မင်းတောင်မှ ကောင်းကောင်းမသိတာ၊ ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မင်းပြောပြလိုက်ရင် ဘယ်သူမဆို လက်ခံသွားမယ့် အချက်အလက်တွေတော့ ငါ ဖတ်ဖူးတာရှိတယ်”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် အဲဒါလေးတွေ ပြောပြစမ်းပါဦးချမ်းရာ၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

“ရပါတယ်ကွာ၊ အဲ ... ငါ ဒီအတိုင်းပြောရင်တော့ မင်း မှတ်မိမှာဇရာတဘူး၊ ကိုယ့်တုကြီးဆီက စာရွက်နဲ့ဘောပင်ယူလိုက်၊ ငါရေးပေးမယ်”

ဝဏ္ဏက သွက်လက်စွာထကာ စာရွက်နှင့် ဘောပင် သွားယူပေးလိုက်သည်။ ပြီး ... ချမ်းငြိမ်းရေးပေးသော အချက်အလက်တွေကိုကြည့်တာ သဘောကျသွား၏။

ထို့ကြောင့် ပါးစပ်ကပင် ထုတ်၍ ...

“ဟား ... မိုက်လှချည်လား၊ အဲဒါကြောင့် အရေးအကြောင်းဆိုရင် ဦးချမ်းကို အားကိုးနေရတာ”

ထိုသို့ အားပါးတရ ချီးမွမ်းလိုက်သော်လည်း ချမ်းငြိမ်းက မနေတတ်သလိုတတ် မဖြစ်ချေ။ သူ့ပုံစံအတိုင်းပင် အေးအေးလူလူသာ ရှိ၏။

ချမ်းငြိမ်း ထပြန်သွားတော့မှ ဝဏ္ဏ စဉ်းစားမိသည်။ ထိုအချက်

အလက်တွေကို အလွတ်ကျက်ကာ ဝတီကို ရွတ်ပြမည့်အစား ဒီစာရွက် အတိုင်းပဲ ပေးလိုက်တာကောင်းမလားဟု တွေးမိခြင်းဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချမ်းငြိမ်း၏လက်ရေးလက်သားကလည်း သေသပ်သည်လေ။

ထိုသို့ ဝဏ္ဏအတွက် အခက်အခဲတစ်ခု ပြေလည်သွားချိန်မှာတော့ ဝတီထံ အခစားရောက်ရှိနေသည့် နန္ဒတစ်ယောက် ဘူနေရသည်။ အီးပေါက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဦးနှောက်ခြောက်နေရခြင်းဖြစ်၏။

တွေ့တွေ့ချင်းတော့ ဟိုအကြောင်း၊ ဒီအကြောင်းပြောရင်း ပြဿနာမရှိသေး။ သို့သော် ဝတီက ဘာကိုတွေးမိသည်မသိ။ ကောက်ကာငင်ကာ မေးချလာသည်။

“နန္ဒ ... လူတစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး အဲဒီလူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချက် (၁၀) ချက်၊ အဲ... သူလည်း လက်ခံနိုင်မယ့် အချက်အလက်တွေပေါ့။ အဲဒါမျိုးဆိုရင် ရှင် စဉ်းစားလို့ရနိုင်မလား”

နန္ဒက ခေါင်းတဖျဉ်းပျဉ်း ကုတ်လိုက်ရင်း ...

“ပြောတတ်ဖူးဗျ၊ ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ကိုကြည့်ပြီး အဲဒီအချက်အလက်တွေကို ပြောပြရမှာလဲ”

ဝတီက မျက်ခုံးလေးပင့်လိုက်ကာ ရင်ဘတ်ကို လုံးဝ (လုံးဝ) မကော့ဘဲ ...

“ကျွန်မကိုပေါ့၊ ရှင် ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက် (၁၀) ချက်လောက် စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ နောက်တစ်ခေါက်တွေ့ရင် ပြောပြပေါ့၊ အဲ... မပြောပြနိုင်ရင်တော့ ကျွန်မဆီ မလာခဲ့နဲ့တော့”

“ဗျာ”

နန္ဒ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ထိုသို့သော အချက်အလက်တွေကိုကော့ တစ်ညလုံးစဉ်းစားတောင် သူ့အဖို့ အဖြေက ထွက်မည်မဟုတ်ချေ။ အနီးစပ်ဆုံး စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုပဲရှိ၏။

ထိုအရာကတော့ ဒီနေ့ ဝတီဆီကအပြန်မှာ ကောက်ရိုးတစ်မျှင် ဆဲ့သို့ မီရာလှမ်းဆွဲသည့်သဘောနှင့် ချမ်းငြိမ်း၏စာအုပ်ဆိုင်သို့ပဲ ဝင်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ...။

(၁၂)

ပေါ်လာတော့မည်မဟုတ်ဟု ထင်ထားခဲ့သော်လည်း နောက်နေ့ ကျတော့ ဝဏ္ဏက ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ချလာပါသည်။ ရင်ကော့ ကာ ဆောင့်ကြွားကြွားလျှောက်လာပုံကပင် စပ်မြင်ကတ်စရာအတိုင်း။

တွေ့တွေ့ကချင်း ဒင်းက ...

“ဟဲ ဟဲ ... ဝတီက ကျွန်တော့်ကို အချာပင် ထင်နေတာကိုးဗျ”
ဝတီပင် ကြောင်သွားရသည်။ ထိုအချာပင်ဆိုသောစကားလုံးကို ပြင်ဦးလွင်မှာလည်း သူမမကြားဖူးသောကြောင့် ...

“ဘာလဲရှင် ... ရှင် ခုနကပြောတဲ့ အချာပင်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဪ ... အချာပင်ဆိုတာက အချဉ်လို့ ပြောတာပါ။ ဝတီက ကျွန်တော့်ကို အချဉ်ထင်နေလို့လားလို့ မေးတာ”

ခုနစ်ဝဉ်ကြယ်စာပေ

“သွားစမ်းပါရှင်၊ ရှင်ကို အချဉ်မဟုတ်ဘူး အချို၊ အခါ၊ အထင်၊ အငန်၊ အဖန် ... တစ်ခုမှ မထင်ဘူး။ နေ့စမ်းပါဦး ... ရှင်က ဘာပြော နှင်တာလဲ”

ထိုအခါ ဝဏ္ဏက အိတ်ကပ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို ထုတ်ပေး တာရင်း ...

“ရော”

မျက်ခုံးနှစ်ဖက်စုသွားရင်း ဝတီက ချက်ချင်းပဲ ...

“အဲဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

“စာပေးတာလေ”

“ဘာရှင်၊ ဘာလဲ ... ရှင် ရပ်ကွက်ရုံးမှာ အတိုင်ခံချင်လို့လား”

ထိုစကားကြောင့် ဝဏ္ဏတစ်ယောက် မြီးညောင်းရိုးပင် တုန်ခါသွား ခြင်း ပျာပျာသလဲပဲ ...

“ဟာ ... စာဆိုတာက ခင်ဗျားမျှော်လင့်ထားသလို ရည်းစားစာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“အောင်မာ ... လာလာချည်သေး၊ ရည်းစားစာမဟုတ်ရင် ဘာ လဲ”

“ဪ ... ဝတီက မေ့တတ်နေပြီကိုး၊ တစ်နေ့ကပဲ ဝတီက အသိနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက်ချက်ကို သိချင်တယ်ဆို၊ ပြောနေရင် လေ တုန်မှာစိုးလို့ ရေးလာတာ၊ ရော ... ဖတ်ကြည့်”

“ပြီးရော”

မျက်စောင်းထိုးကာ ဖိုးဖိုးဆတ်ဆတ် ဆွဲယူရင်း ဈေးခြင်တောင်း

ခုနစ်ဝဉ်ကြယ်စာပေ

၁၂ နှစ်ခြေ

ထဲသို့ ဖန်ထည့်လိုက်သည်။

ပြီး ... ဝဏ္ဏကိုလည်း ...

“ရှင်ပြန်တော့လေ၊ ကျွန်မ ဖတ်ကြည့်ပြီးမှ လက်ခံနိုင်တယ်၊ လက်ခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ပြန်ပြောမယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဆို ဝတီနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ထပ်တွေ့ရဦးမှာပေါ့”
ခပ်ကြောကြောပြောလာသောစကားကြောင့် ဝတီ မြင်ပြင်းကမ်းသွားရရင်း ...

“မလာချင်လည်း မလာပါနဲ့၊ ရှင့်ကို ဘယ်သူမှ မဖိတ်ခေါ်ဘူးရှင်ဘာသာပဲ ဆိုက်ကားလို့ ကျွန်မဆီကို ဂိတ်လာလာထိုးတာလေ”

“အဟဲ့ ... ကျွန်တော်က နောက်တာပါဗျာ”

“မနောက်နဲ့၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မနောက်နဲ့ ... တင်းတယ်”

မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် ဝဏ္ဏ တွန့်

သွားရသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာငယ်လေးလုပ်ကာ ...

“ဆောရီးပါဗျာ ... ဝတီမကြိုက်ရင် မနောက်တော့ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြန်တော့”

“ဗျာ”

“ပြန်တော့လို့ ပြောနေတာလေ၊ ရှင် ဗမာစကား နားမလည်ဘူး”

လား”

“ဟို”

“ဘာမှ မဟိုနဲ့တော့၊ ရှင့်ကို ဒီထက် ထပ်မပြောချင်တော့ဘူး”

ရှင်လည်း ဘာမှထပ်မပြောဘဲပြန်တော့”

ပါးစပ်ကို တင်းတင်းစေ့ရင်း ဝဏ္ဏလှည့်ထွက်ခဲ့ရသည်။

ဝဏ္ဏ တော်တော်ဝေးဝေးရောက်သွားမှ တင်းထားသောမျက်နှာကို

ဆွဲချရင်း ဝတီ ဒီခန့် ရယ်ချလိုက်မိလေသည်။

ပြီး ... စဉ်းစားမိသေး၏။ ဒီနေ့ ဒီတစ်ယောက် ရောက်လာနိုင်ပုံ

ဆိုထောက်လျှင် နောက်နေ့လည်း နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာချေဦး

မည်ဟု ...။

(၁၃)

“ဝတီ...ညည်းအနေအထားက ဘယ်လိုလဲ”

ကောက်ကင်ကာ မေးလာသောစကားကြောင့် ဝတီက စင်
လက်စ စာအုပ်ပေါ်မှ ခေါင်းကျော်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“သမီးလား...သာသာယာယာပါပဲ ကြီးမေရာ၊ သမီး သွားသွား
ငှားနေတဲ့ စာအုပ်ဆိုင်က စာအုပ်အတော်စုံတယ်လေ၊ သမီးအတွက်တော့
ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ရလို့ ဖိပ်ပဲ”

ဝတီစကားကြောင့် အပျိုကြီး ဒေါ်သန်းဌေး အကြောင်းကြားသွား
ရသည်။ မျက်စောင်းကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် လှမ်းထိုးလိုက်ရင်း ...

“ဟဲ့...ညည်းကို ငါ မေးနေတာ စာအုပ်အကြောင်း မဟုတ်
ဘူး”

“ဟင်...ဒါဆို အခွေအကြောင်းလား၊ ကြီးမေပဲ တစ်ခါတလေ
ကြီးကားကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ဟိုမှာ နေတိုးကား ငှားလာပေးတယ်လေ၊
ကြည့်တော့မှာလား...အခွေထိုးပေးမယ်”

“အေး...ကြည့်တာပေါ့၊ ဘာ...ညည်းကို အခွေအကြောင်း
ညည်း မေးနေတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ သမီးမှာလည်း ဖြေစရာအဖြေ မရှိတော့ဘူး”

“ဝတီ”

ဒေါ်သန်းဌေး အော်မိတော့သည်။ တူမသုံးယောက်ရှိသည့်အထဲ
တူမက ဘယ်လိုတူမမှန်း မသိ။ ယခင်က ပန်းမြို့တော် မေမြို့ဟု
ညည်းတွင်သော ပြင်ဦးလွင်ကမှန်းတော့ သိသည်။ ထိုထက် လင်မယူချင်
တို့ယုံဆီ စတေးလာရှောင်နေသည့် တူမချောမှန်းလည်း သိပါသည်။

သို့သော် ...

ခုပဲ ပြောပုံကိုကြည့်။ မထော်မနန်းနှင့်မို့ တင်ပါးကို လက်ဝါးနှင့်
ချွတ်လောက် ခပ်စပ်စပ်လေး ရိုက်ပစ်ဖို့ ကောင်းလှ၏။

လောလောဆယ်မှာတော့ လိုချင်သော အဖြေကိုမရသေးသဖြင့်
ညည်းအီးသည်းခံကာ ဆက်မေးရပြန်သည်။

“မိဝတီ...ညည်း ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်မနေနဲ့၊ အနေအထား
က...ညည်းကို ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်လေးနှစ်ယောက် ပိုးနေကြ
သလို”

ထိုသို့ ဒဲ့မေးချလိုက်သော်လည်း တူမချောက သက်သောင့်သက်
အရာရာနှင့်ပင် ...

“အမှန်ပဲ ကြီးမေ၊ အဲဒီသတင်း မမှားဘူး”

“ဟေ”

ဒေါ်သန်းဌေး အံ့သြသွားရ၏။ ကောင်လေးနှစ်ယောက် ပြိုင်စွာ ပိုပန်းနေတာတောင် ကိုယ့်တူမက ဘာမှမဖြစ်သလိုပါလားဟုတွေးကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ရင်း...

“ဟဲ့ ... ဒါဆို ညည်းဘက်ကရော ဘယ်လိုသဘောထားလဲ ဟိုလေ ... အဲဒီနှစ်ယောက်ထဲမှာ ညည်းသဘောကျနိုင်တဲ့သူတစ်ယောက် လောက်ပါသလား”

“အင်း ... ပြန်ကြိုက်ရမယ်ဆိုရင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ကိုယ်စီရှိပါတယ်”

“ဒါ ... ဒါဆို ညည်းက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ”

ဒေါ်သန်းဌေး၏အမေးကို ဝတီက စာအုပ်စာဖတ်မပျက်ဘဲ ခြင်းခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုမှ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ မှ ပရိပိုင် မလုပ်ကြသေးတာ”

“ဟင် ... ဘာပို့၊ ဘာကိုပို့ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မှာလဲ”

ကိုယ့်အဒေါ်အရင်းကြီးဖြစ်သည့်တိုင် ဝတီ စိတ်လက်ကုန်ခန်းနေရသည်။ သို့သော် အဒေါ်အရင်းပေမို့ ညှာတာစွာပဲ ပြန်ဖြေလိုက်ပါ၏။

“ပရိပိုင်ဆိုတာက ကြီးမေရယ် ... နှစ်ယောက်စလုံးက သမီးရည်းစားစကား မပြောကြသေးဘူးလို့ ပြောတာ၊ ပြောရင်လည်း သမီးရပ်ကွက်ရုံးမှာ သွားတိုင်ပင်မှာ၊ ဧည့်သည်ကို အိမ်ရှင်က ဖော်ကားပါမယ်”

ဆိုပြီးတော့လေ”

စကားအဆုံးမှာပဲ ဒေါ်သန်းဌေးက ခေါင်းခါခါ လက်ကာကာနှင့်-

“ဟဲ့ ... ညည်း နေရာတကာ ရပ်ကွက်ရုံးချည်းပဲ အားကိုးမနေနဲ့”

“အာ ... ကြီးမေကလည်း ဒီကိစ္စလောက်နဲ့တော့ ရပ်ကွက်ရုံးပဲ တိုင်ရမှာပေါ့၊ လွှတ်တော်ကိုတင်လို့ ဖြစ်မလား”

“တော် တော် မိဝတီ ... ရည်းစားစကားမပြောသေးဘူးဆိုတော့ ညည်းကို စာလေးဘာလေးရော မပေးဘူးလား”

“စာ”

ထိုသို့ ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ ဝတီ သတိရသွားသည်။ ဟိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက် တစ်ရက်စီပေးခဲ့သည့် စာနှစ်စောင်ကို သူ မဖတ်ရသေးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကိုယ်နှင့်ပတ်သက်သော အချက် (၁၀) ချက်ဆိုတာကို ထိုနှစ်ယောက် ဘယ်လိုများ ရေးသားထားသလဲ။

သို့နှင့် ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ပစ်ချကာ ထိုစာနှစ်စောင်ကို ဖတ်ရန် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

အိပ်ရာပေါ်လှဲချရင်း စာနှစ်စောင်ထဲမှ တစ်စောင်ကို အရင်ဖွင့်ဖတ်လိုက်လေ၏။ ပထမစာ၏လက်ရေးကတော့ အတော်သပ်ရပ်ပြေပြစ် ဖြစ်သည်။

သင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက် (၁၀) ချက်

- ၁၊ သင်တာ ဒီစာတို ဝတ်နေတယ်၊
- ၂၊ သင်တာ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊
- ၃၊ သင်တာ မြန်မာအတွဲရဲ့ “မ” တို့ ပါးစပ်မပွင့်ဘဲဆို၍
မရ၊ နောက်ပြီး “ဝင်” ဆိုသော စကားလုံးတိုလည်း
ပါးစပ်ပိတ်တာ ဆို၍မရ၊
- ၄၊ ရ၊မရဆိုတာ သင် ခုပဲ လုပ်ကြည့်လိုက်ပါဦး၊
- ၆၊ သင်တာ ခုတော့ ရယ်နေပါပြီ၊
- ၇၊ သင်တာ ဒီစာတို ပြီးပြီးဆတ်ဝတ်နေပေမယ့် နံပါတ်
(၅) တို့တော့ လျော်သွားပါတယ်၊
- ၈၊ သင်တာ နံပါတ် (၅) တို့ ချယ်ချင်းပဲ ပြန်ရှာကြည့်မိ
တယ်၊
- ၉၊ သင် ထပ်ရယ်နေပြန်ပါပြီ၊ သူများခိုင်းတိုင်း လျှောက်ထပ်
နေမိလို့ပါပဲ၊ သင်မှတုတ် လူတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာ
ပါပဲ၊
- ၁၀၊ သင့်ဘော်ခါတွေတို့ ချောက်ချစ်ဆိုပြီး ဒီစာတို ပြန်အသုံး
ချင် ခုချိန်မှာ သင် စဉ်းစားနေပါလိမ့်မယ်၊

စာအဆုံးမှာတော့ ဝတီက တကယ်ပဲ ပြုံးမိပါသည်။ စာထဲမှာ
သားထားသည့်အတိုင်းလည်း ခံစားရပါသည်။ ထိုစာကို ပေးလာသူက
တော့ ဝဏ္ဏဆိုသည့် ငါး။ အတော်စိတ်ကူးကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရပေ
မည်။

တစ်ယောက်ကတော့ သူမ သဘောကျအောင် ဖန်တီးနိုင်လိုက်
ပြီး နောက်တစ်ယောက်ကရော ဘယ်လိုလာဦးမလဲဟု တွေးကာ နန္ဒ၏စာ
ကို ဖွင့်အကြည့် ...

“ဟင်”

ဝတီမျက်ခုံးများက မြင့်တက်သွားရလေ၏။ နန္ဒ၏စာထဲ၌ မထင်
နန်းတွေ ရေးထား၍မဟုတ်ချေ။ သူမ အံ့သြမှင်သက်သွားနေသည်

အကြောင်းကတော့ နန္ဒ ရေးပို့လာသောစာသည်လည်း ဝဏ္ဏ၏စာနှင့် ထပ်
တူဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

တူတာမှ စာထဲပါ အကြောင်းအရာတွေသာ တူသည်မဟုတ်။
လက်ရေးလက်သားကအစ တူနေခြင်းဖြစ်သည်။ မတူတာဆို၍ ရေးထား
သော စာရွက်သားနှင့် မင်အရောင်တို့ပဲ ဖြစ်လေ၏။

ဝဏ္ဏက ရိုးရိုးဗလာစာရွက်ပေါ်၌ မင်အနက်နှင့် ရေးထားသည်။
နန္ဒကတော့ A4 စာရွက်ပေါ်မှာ မင်အပြာဖြင့်။ ကျန်တာတွေကတော့
အထက်ကဆိုခဲ့သလို ထပ်တူထပ်မျှ။

ကိုယ့်အဒေါ်အိမ်မှာ ကိုယ်နေရင်း ဝတီ ခေါင်းရှုပ်သွားရသည်။
ဒီနှစ်ကောင်က ဘာတွေလဲ။

ဘာသဘောတွေလဲ။

ဘာလဲ။

ဘာလဲ။

(၁၄)

“ဟေ့ကောင် ဝဏ္ဏ ... မင်း ဝတီကို ရည်းစားစကားပြောတော့
မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပြောပြီးပြီဆိုတာနဲ့ ငါ့ကို အသိပေးနော်၊ ငါလည်း ပြောမှာ”

နန္ဒစကားအဆုံးမှာ ဝဏ္ဏက ပခုံးတွန့်ရင်း ...

“ပြောမှာပါကွာ၊ စည်းမျဉ်းအတိုင်းပဲလေ၊ မင်းလည်း ပြောတော့
မယ်ဆိုရင် ငါ့ကို အသိပေးဦး”

“အေးပါ”

ထိုနှစ်ကောင်ကိုကြည့်ကာ ဝင်းဌေးနှင့်သက်စိုးတို့ နာခေါင်းကိုယ်
စီ ရှုံ့လိုက်ကြ၏။ ဟုတ်သည်လေ။ ဒီနှစ်ကောင်က ဘာလုပ်လုပ် အတွဲ
သလောက် ခုလို ရည်းစားထားမည်ကိစ္စမှာလည်း စည်းလုံးနေကြသေး၏။
ဟိုမိန်းကလေးဘက်ကတော့ ဘယ်လိုမှန်းပင် မသိသေး။

ညဘက် လမ်းထိပ်က အုတ်ခုံမှာ လေးယောက်သား ထိုင်နေကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာနေသောလရိပ်က သူတို့၏ပတ်ဝန်း
ကျင်မှာ ပြန့်ပြာကျနေ၏။ အင်း... မကြာခင်မှာပဲ လပြည့်တော့မည်လေ။
ထိုစဉ် နန္ဒက ...

“ဟေ့ကောင် ဝတ္ထု ... မင်း ဝတီနဲ့တွေ့ရင် ဘာတွေပြောဖြစ်ကြ
လဲကွ”

ဝတ္ထုက စောင်းငန်းငန်းပြန်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“အောင်မာ ... ဘာလို့ပြောရမှာလဲ၊ မင်းကော ဝတီနဲ့ ဘာတွေ
ပြောဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပြဖူးလို့လား”

နန္ဒ ပါးစပ်ပိတ်သွားသလို အားလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။
ဝတ္ထုက တစ်စခန်းထလာပြန်သည်။ အုတ်ခုံပေါ်မှ ဖတ်ခနဲဆင်း
တာ ဝင်းဌေးနှင့် သက်စိုးတို့ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ တစ်ချက်လောက် စဉ်းစားကြည့်စမ်း
ဌ”

“ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ”

“ဒီလိုလေကွာ ... တကယ်လို့များ နန္ဒနဲ့ငါ ဝတီကို ပရိပို့စ်လုပ်
လိုက်ပြီ ဆိုပါတော့၊ ဝတီက ဘယ်သူ့ကို ပြန်ကြိုက်မယ်ထင်လဲ”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် နန္ဒကပါ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်လာသည်။ ထို
စဉ်မှာပဲ ဝင်းဌေးက ခက်ခဲနက်နဲသော အမှုတစ်ခုကို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရ
မည့်သူကဲ့သို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံးက လေးနက်သွားရင်း ...

“အင်း”

ထိုမျှလောက်သာဆိုပြီး စကားကို ရပ်ထားသေးသည်။ ပြီးမှ ...
တစ်လုံးချင်း ...

“မင်းတို့မသိလို့ပါကွာ၊ ကောင်မလေးမှာက ခေါင်းရှိတယ်ကွ”

“ဘာ”

နန္ဒအသံက ဟိန်းထွက်သွားသလို ဝတ္ထုကလည်း ဝင်းဌေး၏အကျိုး
ဆက်လဲကို ဆတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ဝတီက ဘာမို့လို့
ဆင်းရှိရမှာလဲ”

“တောက်! ... ဝင်းဌေးရာ၊ မင်း အပြောပက်စက်လိုက်တာ၊
ဝတီက အမျိုးကောင်းသမီးကွ”

နှစ်ကောင်စလုံး၏အပြုအမူနှင့် စကားသံတွေကြောင့် ဝင်းဌေး
အကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားရပြီး ...

“ဟာ ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါက ဘာပြောလို့ မင်းတို့က ဘာ
ဖြစ်သွားတာလဲ”

“မင်းပဲ ဝတီမှာ ခေါင်းရှိတယ်ဆို”

ထိုအခါမှ ဝင်းဌေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပြီး ...

“မင်းတို့ကောင်တွေကွာ ဝတီနဲ့ပတ်သက်လာရင် အသေးစိတ်
လိုက်တွေးနေကြတာကို။ ဝတီမှာ ခေါင်းရှိတယ်ဆိုတာက ဦးနှောက်ရှိတယ်
သို့ ပြောတာကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကို ရွေးချယ်မယ်ဆိုပြီး
စဉ်းစားဖို့ ဦးနှောက်ရှိတယ်လို့ ပြောတာ”

နှစ်ကောင်သား ခုမှ သက်ပြင်းကျသွားကြသည်။ ထိုစဉ် နန္ဒက

ဆက်၍...

“ထားပါတော့၊ ဒါနဲ့... ငါနဲ့ ဝဏ္ဏမှာ ဝတီအချစ်ကိုရဖို့ ဘယ်သူ့
တာ ပိုသာတယ်လို့ မင်းထင်လဲ”

စကားအဆုံးမှာပဲ ငြိမ်နေသော သက်စိုးက ဝင်၍...

“အဲဒါကတော့ ကျော်သူ့ကား ခေါ်ရမှာပဲ”

“ဘာကွ”

“ဪ... မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး သူမသာ ကိုယ်အသုဘတွေ
ပဲလေ၊ အတူတူပဲလို့ ဆိုလိုတာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဖွင့်ပြောလိုက်
ရင် ဝတီခမျာ တော်တော် စဉ်းစားရခက်မှာပဲနော်”

နန္ဒ တွေးတွေးဆဆပြောလာပုံက သနားဖို့ပင် ကောင်းလှသေး
တော့၏။

နန္ဒအပြောကြောင့် ဝဏ္ဏကလည်း သံယောင်လိုက်ကာ...

“ဟုတ်တယ် နန္ဒ၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒီတော့ ဝတီ ဆုံးဖြတ်
ရမခက်အောင် ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်
မရှိမှဖြစ်မှာ”

“အဲလိုဆိုလည်း မင်းထွက်သွားလေ”

နန္ဒစကားကြောင့် ဝဏ္ဏက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ထွက်သွားမှာပါ၊ ခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဝတီအချစ်ကို ငါ
ရပြီးတဲ့ နောက်တစ်ရက်မှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်”

“တော်ကြပါတော့ကွာ မင်းတို့ကလည်း၊ မင်းတို့နှစ်ကောင်စလုံး
အယ်သူမှ ဖွင့်ပြောရသေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့...”

ဝင်းဌေးစကားဖြတ်လိုက်သဖြင့် ဝဏ္ဏက အားမလို အားမရစွာ...

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ ဟေ့ကောင်”

ဝင်းဌေးက သက်ပြင်းကို မရည်ရှည်အောင် ဆွဲဆန့်ပြီးမှချသည်။

ဦးမှ...

“မင်းတို့နှစ်ကောင်စလုံးကို ငါ ပြောပြမယ်၊ ခုနက သက်စိုးပြော
ဆလို မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အရည်အချင်းတွေနဲ့ ရုပ်ရည်တွေကအစ သူမသာ
ကိုယ်မသာပဲ၊ ဦးနှောက်နဲ့စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူက ဘာ သာတယ်ဆိုပြီး
ပြောရတာ ခက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာက ဦးနှောက်တစ်ခုတည်းနဲ့
စဉ်းစားတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ မင်းတို့မှမဟုတ်ဘူး၊ ဝတီရဲ့နှလုံးသား
ကို ရအောင်မျှားနိုင်တဲ့သူကမှ ဝတီရဲ့အချစ်ကို ရမှာပဲလို့ ငါထင်တယ်၊
ထိုဟာ အချစ်ဆိုတာကို ဦးနှောက်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်မယ့် မိန်းကလေး
နဲ့ မဟုတ်ဘူး”

ဝင်းဌေးစကားအဆုံးမှာတော့ နန္ဒနှင့်ဝဏ္ဏတို့နှစ်ကောင်စလုံး တွေ
ဆငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ဝင်းဌေး၏စကားလုံးတွေက
သာမန်လူပြန်းလောက်တောင် နားလည်နိုင်သည်ပဲ။

ဝဏ္ဏနှင့်နန္ဒတို့လည်း ထိုစကားကို နားလည်သဘောပေါက်စွာ
အစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ထိုစဉ်...

တိမ်မည်းတစ်အုပ် ဆန်းသစ်စလပေါ် ဖြတ်မိုးလိုက်သဖြင့် သူတို့

www.burmeseclassic.com

နှစ်ယောက်အကြည့်တွေက ဖိုးကပ်စ်မပြတ်လိုက်ကြချေ။

သို့တိုင်အောင် နှစ်ယောက်စလုံး၏အတွေးထဲ ဝင်လာသည့်

ခွန်းကတော့ ...

“ဝတီနှလုံးသားကို ဘာနဲ့များ ဖြားယောင်းနိုင်မှာလဲ”

(၁၅)

ချမ်းငြိမ်း စိတ်ညစ်နေသည်။ ဟိုနှစ်ကောင်စလုံး ဆိုင်အထိလာပြီး
ဖိကိပ်ကိုလုပ်နေကြ၍ ဖြစ်၏။ ဟိုနှစ်ကောင်ဆိုသည်ကတော့ ပရိသတ်ကြီး
ဆီထားသည့်အတိုင်း ဝဏ္ဏနှင့်နန္ဒာ။

“ကိုချမ်းဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာသားတွေကိုမှ
ဒီကောင်ကို ထပ်ရေးပေးလိုက်ရတယ်လို့”

ဝဏ္ဏစကားအဆုံးမှာ နန္ဒာက ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း အဲလိုတော့ မပြောနဲ့၊ မင်းက ငါမသိအောင်
ကျော်ချင်တာကိုးကွ၊ ဒါပေမဲ့ ကံတရားက မနေဘူးလေ”

ထုံးစံအတိုင်း ချမ်းငြိမ်းကပဲ ကြားဝင်ရတော့သည်။ ဒီနှစ်ကောင်
ကလည်း ကိုယ့်ညီတွေလို ဖြစ်နေသည်။ ပြီး ... ရပ်ကွက်ထဲသွင်း

ဒင်းတို့နှင့်က တစ်လမ်းတည်းသွားတွေ့။

“တော်ကြပါတော့ကွာ၊ ဒီကိစ္စမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း မှားတယ်၊ ပြီးတော့ ... ငါလည်း မှားတယ်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းတို့ကောင်တွေက ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးရှိနေတယ်လို့ပဲ ပြောတာလေ၊ တစ်ယောက်တည်းကို ပြိုင်တူ ကြိုက်နေတယ်လို့မှ မပြောတာကိုး၊ ငါလည်း စိတ်ထဲတော့ ထင့်ခနဲဖြစ်သွားသေးတယ်၊ ပြီးမှ မဟုတ်နိုင်လောက်ဘူးဆိုပြီး ရေးပေးလိုက်တာ၊ မင်းတို့များ ထွင်တာလားပေါ့၊ ဘာလဲ ... ခု ပြဿနာရှိလို့လား”

ချမ်းငြိမ်းမေးလိုက်တော့မှ နှစ်ကောင်စလုံး ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ပြီးမှ ဝဏ္ဏက အရင် ...

“ပြဿနာအကြီးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက ကိုချမ်းရေးပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း သွားပေးတာဆိုတော့ ဟိုက ဓာတ်တာပေါ့၊ လက်ရေးက အတူတူပဲလေ”

“ဟာကွာ”

ချမ်းငြိမ်း တကယ်စိတ်ရှုပ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီနှစ်ကောင်မလေး သပွတ်အူက ကိုယ့်ကို လာပတ်နေ၏။ သို့သော် မေးစရာရှိတာကိုတော့ ဆက်မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီတော့ ဘာဆက်ဖြစ်ကြလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... ဝတ်က ကျွန်တော်တို့ကို မယုံသင်္ကာဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီစာကို ဘယ်သူရေးတာလဲလို့တော့ ဒဲ့မမေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့

“တော်ရေးမျိုး မြင်ဖူးတယ် ဘာညာနဲ့ ကပ်ထည့်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဒီကောင့်ကိုပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ပြောတာ”

နန္ဒစကားအဆုံးမှာ ချမ်းငြိမ်းက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်နင်း ...

“ကဲပါ ... မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်နေသေးတွေကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

နှစ်ကောင်သား တစ်ယောက်တစ်လှည့် တက်ညီလက်ညီ ပြောပြကြပါသည်။ စကားဆုံးတော့ ချမ်းငြိမ်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ

“အင်း ... မင်းတို့ကိစ္စကို မင်းတို့ရင်ထဲမှာ ရှိသလောက် နားမထည်ပေမယ့် ခု သိရသလောက် စဉ်းစားကြည့်ရင် အစကတည်းက မှားတာကွ”

“ဗျာ”

“ဘယ်လို ကိုချမ်း”

“ဟုတ်တယ်လေ ... မင်းတို့နှစ်ယောက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်းကို ပြိုင်တူကြိုက်ကြတယ်၊ ဒါကလည်း အပြစ်လို့မဆိုသာဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းတို့နှစ်ကောင်က နေရာတကာမှာ တက်ညီတော်ညီနဲ့ အကြိုက်ချင်းတူ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်လည်း အကျောမနိုင်ကြတော့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

ဟုတ်တာတွေ ပြောနေသည်မို့ နှစ်ကောင်စလုံး ငြိမ်နေလိုက်ကြသည်။ ချမ်းငြိမ်းက ဆက်၍

www.burmeseclassic.com

“ဒီတော့ ချဉ်းကပ်ကြတဲ့နေရာမှာ ပုံစံချင်း မတူပေမယ့် အရည်အချင်း သိပ်မကွာတဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တော်ကီတွေက တူနေနိုင်တယ်။ ငြိတော့ကွာ ... မင်းတို့က ခွဲတမ်းနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ရက်စီ လိုက်ကြတော့ တစ်ဖက်က ဓာတ်လာမှာပေါ့ကွာ၊ ဒီကြားထဲ ငါရေးပေးလိုက်တဲ့စာကို နှစ်ကောင်စလုံးက ပင်ပန်းမခံဘဲ ... အဲ ... ဆိုလိုတာကကွာ တစ်ဆင့်ကွာပေးတာ၊ ဒါမှမဟုတ် အလွတ်ကျက်ပြီး ပြန်ပြောတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ငါရေးပေးတဲ့အတိုင်း ဒဲ့ပေးလိုက်တော့ ဟိုက ပိုပြီး မသင်္ကာဖြစ်ရောပေါ့ကွာ၊ ဒါဘာဆန်းလို့လဲ”

စဉ်းစားမိသလောက် ပြောလိုက်သည့် စကားအဆုံးမှာတော့ နှစ်ကောင်စလုံး တွေဝေသွားကြသည်။

ဝဏ္ဏက အရင် ...

“ဟုတ်တယ် ကိုချမ်းရ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ယောက်တစ်ယောက်ဖွင့်မပြောကြတော့ အဲလိုဖြစ်သွားကြတာ”

“နောက်ဆိုရင်တော့ ဆင်ခြင်မှဖြစ်တော့မယ်”

“အေး ... ကြည့်လုပ်ကြပေါ့ကွာ”

ချမ်းငြိမ်းက တွေးတွေးဆဆလေး ပြောလိုက်သည်။ ဟုတ်သည်လေ။ ကိုယ်လည်း ဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်မည်ပေါ့။

နှစ်ယောက်သား ပြန်ထွက်သွားမည်ပြုပြီးမှ ဝဏ္ဏက ပြန်လည်လာရင်း ...

“ဒါနဲ့ ... ကိုချမ်း ကျွန်တော်တို့ ပြောတဲ့ကောင်မလေးကို သိလားဗျ၊ ဟို (၅) လမ်းထဲက ဒေါ်သန်းဌေးရဲ့တူမလေ”

ချမ်းငြိမ်းက ဝဏ္ဏအပြောကြောင့် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သောပုံစံဖြင့် ...

“ဪ ... အေး ... မျက်နှာစိမ်းဆိုတော့ သတိထားမိတာတော့ရှိတာပေါ့၊ ငါဆိုမှာ စာအုပ်နဲ့အခွေ လာလာငှားတယ်လေ”

“ဟာ”

နန္ဒပုံစံက တစ်ခုခုပြောလာမည့်ပုံစံ ဖြစ်သွားသောကြောင့် ချမ်းငြိမ်းက ကယျာကယာပဲ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ကြုံပြောထားမယ်နော် ... ငါ့ဆိုင်မှာတော့ သာပြီး မလှုပ်ရှားနဲ့ကြည့်ကွာ၊ တော်ကြာ ဆိုင်ရော၊ ငါ့ပါ နာမည်ပျက်နေပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ”

ချမ်းငြိမ်းစကားက သဘာဝကျသောကြောင့် နှစ်ကောင်စလုံး ဆင်ညိတ်လိုက်ရသည်။ ကြောက်စရာကောင်းလှသော ထိုနှစ်ကောင် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားတော့မှ ချမ်းငြိမ်းလည်း လေပူကြီးကို တစ်ရပ်ကွက်လုံး ကြားအောင် မူတ်ချလိုက်မိလေသည်။

အတော်ကြာသည့်အထိ ငိုငွေ့နေမိသေးသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနှစ်ကောင်ကျမှ ဒီလိုတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံလာလဲပေါ့။

ခဏနေတော့လည်း စာအုပ်လာငှားသူတွေ တဖွဲဖွဲရောက်လာသောကြောင့် ထိုအတွေးက ခေါင်းထဲမှ ပျောက်သွားရသည်။

ထိုစဉ် ...

“ဒီစာအုပ်လေး ငှားချင်လို့”

ထိုအသံလေးကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ချမ်းငြိမ်း မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်း... ဪ ဟိုနှစ်ကောင်ပြောတဲ့ ကောင်မလေး ယောကျ်ားလည်း သိလိုက်၏။ ဒီနှစ်ကောင် ကြိုက်ရင်လည်း ကြိုက်ချင်စရာပင်။ ကောင်မလေးက အတော်ဆွဲဆောင်မှု ရှိလေသည်။

ကောင်မလေးက ချမ်းငြိမ်းစာအုပ်မှတ်နေသည်ကိုကြည့်ကာ...

“ဒီအစ်ကိုလက်ရေးက တော်တော်သေသပ်တယ်နော်၊ ကျွန်းမြင်ဖူးထားတဲ့ လက်ရေးတစ်ခုနဲ့ တော်တော်တူတာရှင်”

“ဗျာ”

ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ချမ်းငြိမ်း ထပ်ကာမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးက နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးတစ်ဖက်တည်း ချော့ညွတ်ကာ ပြုံးရင်း စာအုပ်ဆွဲယူကာ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

စာအုပ်စလားငှားကတည်းက ထိုကောင်မလေးနာမည်မှတ်နိုင်သောနေရာသို့ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဒေါ်သန်းဌေး (၅) လမ်း။

ဟူ၍ ...။

(၁၆)

တယ်ကတယ်လို သတင်းရသွားသည်မသိ။ ပြင်ဦးလွင်မှ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ခိုင်မာနှင့်ဝါဝါတို့က ဖုန်းဆက်လာသည်။

ဖုန်းဆက်ဆက်ချင်း ခိုင်မာက ...

“ဝတီ ... အစုတ်ပလုတ်မ၊ ငါတို့ကို အသိမပေးဘဲ ရန်ကုန်ကို ထစ်သွားတယ် ... ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဒီက ငါ့အဒေါ်က သီတင်းကျွတ်လာလည်ဖို့ ခေါ်တာနဲ့ အားချင်း သွားလိုက်တာပါ။ သိပ်လည်း မကြာဘူးထင်တာနဲ့ နင်တို့ကို အသိမပေးခဲ့တာဟ”

စကားအဆုံးမှာ ခိုင်မာက ရယ်သည်။ မမြလေးရယ်သံနှင့် ခွဲသလို ထညင်းညှင်းရယ်ခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးမှ ...

“ဝတီ ... ငါတို့ကို လာပတ်မနေနဲ့၊ နင် လင်မယူချင်လို့ဆိုပြီး နှင့်မိဘတွေနဲ့ စကားများပြီး အိမ်က ဆင်းသွားတယ်ဆိုတာ ငါတို့ သိပြီး သွားပြီ”

“ဟင်”

“မဟင်နဲ့၊ အဲဒီကိစ္စကို အန်တီကိုယ်တိုင် ငါတို့ကို ပြောပြတာ၊ ဒီစုန်းနံပါတ်လည်း သူပေးလို့ ငါတို့ သိတာပေါ့ဟ”

“ထားပါတော့၊ အဲဆိုတော့ နင်တို့ကို ငါ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ နင် ဘယ်နေ့ ပြန်လာမှာလဲလို့ သိချင်တာ”

“မပြောတတ်သေးပါဘူးဟာ၊ ငါ ဒီမှာ ပျော်သလောက်ပေါ့”

“နင်က အဲဒီမှာ ပျော်နေ၊ ငါတို့က ဒီမှာ နင်မရှိလို့ ပျင်းနေတာဟ”

“အောင်မာ ... ငါကပဲ ပြန်လာပြီး ကပြရတော့မယ့်ပုံပဲ”

ဝတီက ဘောက်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဒါသည်ကိုယ် ခိုင်မာက ...

“နင် ပြန်လာစရာမလိုပါဘူး၊ ငါတို့ပဲ ရန်ကုန်ဆင်းလာခဲ့မယ်၊ အဲဒီရောက်တော့မှ ကပြပေါ့”

“အယ်”

“မအယ်နဲ့ ဒီညနေပဲ ငါတို့ ဆင်းလာပြီ၊ ဒါပဲ”

ပြောပြီး ခိုင်မာက ဖုန်းချသွားလေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထင် စကားပြောခွင့်ပြန်မပေး။ နောက်တာလား တကယ်လားတော့ ဝတီလည်း သေသေချာချာ မသိချေ။ ကြီးမေကိုတော့ ထိုကိစ္စအား အသိပေးထား

လိုက်သည်။

သို့သော် ...

မှန်သောစကားကိုသာ ဆိုလိုက်ပုံရသော ခိုင်မာနှင့်ဝါဝါတို့သည် ဝတီရောက်ရှိနေသော ဒေါ်သန်းဌေးအိမ်သို့ အတိအကျရောက်လာပါသည်။ အတိအကျဆို မေမေက လိပ်စာပေးလိုက်သည်ကိုး။

ရောက်ရောက်ချင်း ခဏနားပြီး ခိုင်မာက ...

“ကဲ မဝတီ ... ရန်ကုန်မှာ စံပျော်ရတာ စိတ်ချမ်းသာမှုကော ခို့ရဲ့လား”

ခိုင်မာအပြောကြောင့် ဝတီက မျက်စောင်းထိုးလိုက်ကာ ...

“ဒီလိုပါပဲဟာ၊ ပျော်ရာမနေ တော်ရာမှာနေ ... ဆိုတဲ့ စကားလို ပေါ့၊ အဲ ... မေမေတို့ရဲ့ ယောက်ျားယူဖို့ တိုက်တွန်းတဲ့ စကားသံ မကြား ခုတာနဲ့တင် စိတ်ချမ်းသာလှပါပြီ၊ ဒါတောင် ဒီမှာ ကြီးမေက ပြောချင်နေ သေးတယ်”

စကားအဆုံးမှာပဲ ဘယ်အချိန်က ချောင်းနားထောင်နေမှန်းမသိ သော ကြီးမေက အခန်းထဲသို့ ဝင်ချလာကာ ...

“အောင်မယ် ... ဝတီ ညည်းက ငါ့အတင်း ပြောနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ခုတော့ ငါလည်း မတိုက်တွန်းတော့ပါဘူး၊ အေး ... ညည်းမှာ ရွေးရမယ့်လူတွေ ရှိနေပြီပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ခိုင်မာနှင့်ဝါဝါတို့နှစ်ယောက်သား မျက်နှာတင် လိုက်ကြရင်း ...

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ကြီးမေ၊ ဝတီမှာက ရွေးချယ်ရမယ့်လူ

မို့နေပြီဆိုတာက ...”

ဝါဝါက အမေးကို ဒေါသနိုးဌေးက အပျိုကြီးပီသသော အပြုံးဖြင့်-
“ဟုတ်ပါအေ၊ ခု ညည်းတို့သူငယ်ချင်း အကောင်းစားကို ရပ်ကွက်
ထဲက ကောင်လေးနှစ်ကောင် လိုက်ပိုးနေကြတယ်၊ ကောင်လေးတွေက
နှစ်ယောက်စလုံး သန့်သန့်လေးတွေပါ။ ဘယ်သူ့ကိုရွေးမလဲဆိုတာကိုတော့
အဲဒီ မယ်မင်းကြီးမကိုသာ မေးကြည့်တော့”

ပြောချင်တာတွေ အားရအောင်ပြောကာ ဒေါသနိုးဌေး လှည့်ထွက်
သွားလေသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ခိုင်မာက စစ်လားဆေးလား လုပ်
တော့၏။

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး ... ခုနက ကြီးမပြောသွားတာ အမှန်တွေပဲ
လား”

ဝတီက စိတ်ညစ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွကုတ်လိုက်ကာ ...

“ဟုတ်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... သူတို့က ဘာမှမပြော
သေးသလို ငါ့ဘက်ကလည်း ဘာမှစဉ်းစားထားတာ မရှိပါဘူး”

“ဘာလဲဟ ... နင့်စကားကြီးက”

ဝါဝါက နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်ကာ ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
မပြောလျှင် မပြီးတော့မည့်အခြေအနေမို့ ဝတီလည်း ဟိုနှစ်ကောင်နှင့် ဖြစ်
ပျက်ပတ်သက်နေတာတွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်ရ၏။

စကားအဆုံးမှာ ခိုင်မာက ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်အသာဖိရင်း ...

“ဝတီရယ် ... နင် စန်းပွင့်တော့လည်း အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်
ကြီးပါလားဟဲ့၊ နှစ်ယောက်တောင်ဆိုတော့ ပွတာပဲ”

“နာဘူးမ”

စူပူပူနှင့် ဝတီက ခိုင်မာကို ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်သည်။ ဝါဝါက ထင်၍

...

“ခိုင်မာပြောတာ ဟုတ်တယ် ဝတီ၊ နင့်ဘက်က လက်ခံနိုင်လောက်
တယ်ဆိုရင် အဲဒီနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို ရွေးလိုက်ပေါ့၊ ဒါဆို
နင့်မိဘတွေလည်း စိတ်ချမ်းသာမှာ အမှန်ပဲ”

“အောင်မာ ... ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ဟ၊ နင်က နင်ချစ်တဲ့လူနဲ့မှ လက်ထပ်မယ်ဆို”

“အဲဒါကတော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒီနှစ်ယောက်ထဲက
တစ်ယောက်က ငါ့ချစ်သူဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လာမှာပေါ့ဟ၊ နေစမ်းပါဦးဟယ်၊
နင်တို့ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို မသိသေးပါဘူး၊ အဲဒီနှစ်ယောက်က
လောလောဆယ် ငါ့အတွက်တော့ ပဟေဠိဆန်တဲ့ အဆင့်မှာပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဘယ်လို”

လေပူကြီးကို မှုတ်ထုတ်ရင်း စိတ်ထဲ၌ မတင်မကျဖြစ်နေသေးသည့်
ဝဏ္ဏနှင့်နန္ဒတို့၏အကြောင်းကို ထပ်ပြောပြရပြန်သည်။

စကားဆုံးတော့ ခိုင်မာက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ...

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ အဲဆိုတော့ နင့်ဘက်က စောင့်ကြည့်ဆဲ
အဆင့်ပဲပေါ့”

“အမှန်ပဲ၊ အဲဒီကိစ္စ အသာထားစမ်းပါဟာ၊ ငါ့ကို ပြင်ဦးလွင်တ
လိတ်တက်(စ်)သတင်းလေး ဘာလေး ပြောပြစမ်းပါဦး”

သို့နှင့် စကားတွေက တခြားအကြောင်းအရာတွေဆီ ရောက်သွား

ကြသည်။ ထမင်းစားသောက်ပြီးတော့ ခရီးပန်းလာသည့်အရှိန်ဖြင့် ခိုင်မာ နှင့်ငါငါတို့ ကုလားသေကုလားမော အိပ်ပျော်သွားကြ၏။ ဝတီကတော့ ခါတိုင်းနေလယ်နေခင်းတွေလိုပဲ ငှားထားသော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေ လိုက်သည်။

ညနေစောင်းရောက်တော့ မယ်မင်းကြီးနှစ်ယောက်ကို နှိုးရတော့ သည်။ မနှိုးလို့လည်း မဖြစ်။ တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာ ဧည့်သည်လာလုပ်သည် မို့ ဧည့်စာရင်းတိုင်ရမည်လေ။

ဧည့်စာရင်းတိုင်မည်ဆိုသည့်တိုင် သုံးယောက်သား ခပ်ပါးပါးပြင် ဆင်ပြီးလိမ်းကာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့၏ထုံးစံအတိုင်း ညဘက်မှ ဖွင့်သော ရပ်ကွက်ရုံးပင်လျှင် လူစည်စပြုနေလေပြီ။

ဝတီက ဦးဆောင်ကာ ရုံးထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။ ခိုင်မာနှင့် ငါငါတို့၏နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြားနှစ်ခုကိုကိုင်ကာ နီးစပ်ရာ ရုံးဝန်ထမ်း အား ...

“ဧည့်စာရင်းတိုင်ချင်လို့ပါ”

ထိုလူက တစ်ချက် မော်ကြည့်သည်။ ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှလုပ်မနေပါဘဲ ...

“အင်း ... ဧည့်စာရင်းရေးပေးမယ့် ဟိုကောင် ဝေယံကလည်း ဘယ်ထွက်သွားလဲမသိဘူး။ ချမ်းငြိမ်းရေ ... ဒီတစ်ယောက်ကို ဧည့်စာရင်း လေး လုပ်ပေးလိုက်ပါဦးကွာ၊ ကဲ ... ဒီက ညီမလေး ဟိုဘက်စားပွဲကို သွားလိုက်နော်”

ရုံးတို့၏ထုံးစံအတိုင်း တခြားစားပွဲသို့ ကူးရပြန်သည်။ ထိုစားပွဲ

ရှေ့ရောက်တော့ မသိမသာ မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိ၏။ သူမ ငှားနေကျ စာအုပ် ဆိုင်မှ လူကို တွေ့လိုက်ရ၍ဖြစ်သည်။

ဝတီက ခိုင်မာတို့နှစ်ယောက်၏ကတ်ပြားတွေကို ချပေးလိုက်ကာ

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာတာနဲ့ ဧည့်စာရင်း ထပ်တိုင် ချင်လို့”

ချမ်းငြိမ်း ပြုံးတုံ့တွံနှင့်ပင် ...

“ရပါတယ် ... လုပ်ပေးလိုက်မယ်လေ”

ပြောရင်း ဧည့်စာရင်းအတွက် လိုအပ်တာတွေကို လုပ်ပေးလိုက် သည်။ ဝတီက ချမ်းငြိမ်းကိုကြည့်၍ ...

“ရှင် အလုပ်တော်တော်လုပ်တာပဲနော်”

“ဗျာ”

ချမ်းငြိမ်း၏အူတူတူဖြေသံကြောင့် ဝတီ ရယ်ချင်သွားရပြီး ...

“ဪ ... နေ့လယ်နေခင်းဆိုလည်း စာအုပ်ဆိုင်ဖွင့်တယ်၊ ည ဘက်ကျတော့လည်း ရပ်ကွက်ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်လို့လေ”

“ဟာဗျာ ... အဲလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဥက္ကဋ္ဌက ကိစ္စရှိလို့ဆိုပြီး ခေါ်ထား လို့ ရောက်နေတာပါ”

“ထားပါတော့၊ ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“ဗျာ”

“ရှင်ကလည်း တဗျာဗျာနဲ့ ကျွန်မမေးတာက ဧည့်စာရင်းအတွက် အလှူငွေ ဘယ်လောက်ထည့်ရမလဲလို့ မေးတာ”

ထိုစကားကြောင့် ချမ်းငြိမ်းက နားသယ်စပ်ကို ကုတ်ကာ ပိတ်ဆို့၏

သောအသွင်ဖြင့် ...

“ဟို... အဲဒါက သတ်မှတ်ထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စေတနာ
နဲ့သလောက်ပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ ဝတီမျက်နှာလေးက တည်သွားပြီး ...

“ဒါဆိုရင်တော့ တစ်ပြားမှ မထည့်တော့ဘူး၊ ရပ်ကွက်ရုံးဆိုတာ
ရပ်ကွက်ထဲက ကိစ္စအဝဝကို ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ပေးဖို့အတွက် တရားဝင်
ခွင့်ထားတာမဟုတ်လား၊ ဟို... လာဘ်ပေးသလိုဖြစ်နေမှာစိုးလို့ မထည့်
တော့ဘူးလို့”

“ဗျာ”

ချမ်းငြိမ်း ထပ်ဗျာလိုက်ချိန်မှာပဲ ဝတီက ပြုံးစေနှင့် လှည့်ထွက်
ခဲ့လိုက်သည်။ ချမ်းငြိမ်းမျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့မည်ကိုတော့ မပြော
တတ်။

လမ်းမှာ ခိုင်မာက ...

“အားနာစရာကြီးဟာ၊ အလှူငွေလေး နည်းနည်းထည့်ရင် ရသား
နဲ့ ဘာတွေလျှောက်ပြောခဲ့တာလဲ”

“ကြည့်မရလို့”

“ဟင်... ဘယ်သူ့ကို ကြည့်မရတာလဲ၊ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌကိုလား”
ဝတီက ...

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ခုနက လူကိုပါ၊ သူက ရပ်ကွက်ထဲမှာ စာအုပ်
ဆိုင်နဲ့အခွေဆိုင် ဖွင့်ထားတဲ့လူလေ”

ဝတီအပြောကြောင့် ဝါဝါက မျက်မှောင်လေးကြုတ်ကာ ...

“နေစမ်းပါဦး... သူ့ဟာသူ စာအုပ်ငှားတာကို နင်က ဘာဖြစ်
လို့ ကြည့်မရတာလဲ”

“ဒီလိုဟာ ... ဟိုနှစ်ယောက် ငါ့ကိုပေးတဲ့စာနှစ်စောင်စလုံးက
သူရေးပေးလိုက်တာဟာ၊ အဲဒါ ငါ့ကိုတွေ့ရင် သူ မလုပ်ထားတဲ့ပုံစံပေးနေ
လို့ ကြည့်မရတာ”

“နင် ကြည့်မရပေမယ့် ငါကတော့ ကြည့်လို့ရတယ်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီလူက ချောသားဟာ၊ နောက်နေ့ကျရင်
စာအုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ အခွေဖြစ်ဖြစ် သွားငှားမလို့တောင် ငါ စဉ်းစားပြီးပြီ ...
အဟီး”

“နာဘူးမ”

ခိုင်မာ၏မိန်းကလေးဝီသသော မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိအပြော
ကြောင့် ဝတီလည်း မဖြစ်မနေ ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ရလေသည်။
ထိုသို့ဖြင့် ...။

သီတင်းကျွတ်ပြီ၊

မိုးလေကင်းလွတ်စေတုမည်း၊

မီးပုံပျံလွှတ်ကြရအောင်၊

မီးစာတို့ ရေနံဆွတ်ထားပါ၊

မိုးဝမှလွှတ်ပါ၊

(ပထမဆုံး မြန်မာစာပတ်စာ)

မီးပုံပျံတီး လွှတ်လိုက်ပြီ၊

မိုးမြင့်ထက်သို့ ချောက်ပါပြီ၊

အားလုံးပဲ ဆုတောင်းရအောင်၊

ထို့ပြင်တွင်းက စစ်ပွဲများ၊

မနေ့မမြန် ရပ်စေသော။

(၁၇)

လပြည့်နေ့မို့ ဝဏ္ဏနှင့်နန္ဒတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ထူကိုယ်ထ
နှစ်ယူထားကြသည်။ ဒီနေ့အဖို့ ဘယ်သူမှ ဝတီဆီသွားကာ စကားမပြော
ဘဲ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့မှသာ အစီအစဉ်အတိုင်း ပြန်စမည်ဖြစ်သည်။

ခုလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှ မီးထွန်းပွဲအတွက် နှစ်ကောင်စလုံး အလုပ်
နှစ်နေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းတင်မဟုတ်။ ရပ်ကွက်ထဲရှိ လူငယ်
များအားလုံး အလုပ်များနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ရပ်ကွက်ထဲရှိ လမ်းတိုင်း လမ်းတိုင်းတွင် လူတစ်ရပ်နီးပါး ငါးလုံး
ညှပ်လေးတွေ စိုက်ရသည်။ ထိပ်ဖြတ်ထားသော ထိုငါးလုံး၏ အဖျားပိုင်း
တွင် ရေနံဆီ လိုက်ထည့်ရသည်။ ပြီး... မီးစာလေးတွေကို ထပ်ကာလိုက်
ထည့်ရ၏။

ထိုသို့ အဆင်သင့်လုပ်ထားပြီး ညဘက်ရောက်တော့မှ လူခွဲကာ တစ်လမ်းချင်း လိုက်၍ မီးထွန်းကြခြင်းဖြစ်၏။ အရင်နှစ်တွေလိုပဲ ရပ်ကွက် ဓမ္မာရုံတွင် မုန့်ဟင်းခါးစတုဒီသာ ကျွေးသောအစီအစဉ်လည်း ပါသေးသည်။ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည့် ဦးစိန်မောင်းတစ်ယောက် တစ်လမ်းချင်း ဝင်၍ လိုအပ်သည်များကို မှားကြားနေပုံမှာလည်း မမြင်ချင်မှအဆုံး။ ဓမ္မာရုံ ထဲရောက်တော့ မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်အိုးကို ကြီးကြပ်နေသည့် ဟိုနှစ်ကောင် ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဦးစိန်မောင်းက ...

“အံမယ် ... မင်းတို့က ဒါမျိုးကျတော့လည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲဟ” ဥက္ကဋ္ဌစကားအဆုံးမှာ ဝဏ္ဏက ...

“ဟုတ်တယ် ... ဦးလေးစိန်မောင်းရေ၊ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်း ထွက် လျှောက်သွားနေပြီး အရေမရ အဖတ်မရ လိုက်လုပ်နေတာထက် စာရင် အရေရော အဖတ်ရောရမယ့် မုန့်ဟင်းခါးအိုးပဲ ကြည့်နေတာဗျ”

ဦးစိန်မောင်း တင်းသွားသည်။ သူ့ကို စောင်းပြောမှန်းသိ၍ ချစ်ချင်း ဒေါကန်သွားရပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

နန္ဒက ...

“ဪ ... (၂) လမ်းထဲက ဝင်းလွင်ဦးတို့အုပ်စုကို ပြောတာပါ။ အဲဒီကောင်တွေက ဘာမှမယ်မယ်ရရ တာဝန်မယူဘဲ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ဟန်ရေးပြနေကြတာလေ၊ ဦးလေးစိန်မောင်း မမြင်ဘူးလား”

“မြင်သားပဲ”

ထိုသို့ပြောလိုက်ခြင်းက သူသည်လည်း ဘာတာဝန်မှမယူဘဲ

တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ဟန်ရေးပြတာကို ဝန်ခံသလိုဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပဲ စကားဆက်ပြောလိုက်ရ၏။

“မြင်လို့ ငါတောင် ဆူခဲ့သေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ သူတို့ဘက်က ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ဟင် ... ဘာလဲကွ၊ ငါ့ကို ဘာပြန်ပြောရဲမှာလဲ၊ မျက်နှာငယ် လေးတွေ လုပ်နေကြတာပေါ့၊ ငါလည်း ကောင်းကောင်းကောပြီး ထွက်လာခဲ့တာ”

“ဦးလေး ထွက်လာတော့ သူတို့ဘက်က ဘာပြန်ပြောသေးလဲ”

“ဟေ့ကောင် တော်တော့၊ ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ ဘာမှပြန်မပြောဘူး”

သူ့ကို စနေမှန်းသိ၍ ဦးစိန်မောင်းအော်တော့သည်။ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို ဗြဟ္မာကြီးဦးခေါင်းတွေမှန်း သိလျက်နှင့် သွားပြောမိသည်ကို ထိုသို့အော်လိုက်သည့်တိုင် ဝဏ္ဏက ...

“သူတို့က မပြောပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ပြောရဦးမှာပဲ ဦးလေး”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“ဪ ... ညကျလို့ မုန့်ဟင်းခါးကျွေးရင် ပါဆယ်ပါ ပေးတယ်ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာနဲ့ထည့်ပေးရမှာလဲ”

“ခါတိုင်းလို ကြပ်ကြပ်အိတ်နဲ့ပေါ့ကွ၊ မင်းကလည်း”

စကားအဆုံးမှာပဲ နှစ်ကောင်စလုံးက ဦးစိန်မောင်းအား အထင်ဆေးသလို ကြည့်လိုက်သေးသည်။

ပြီး... နန္ဒက အရင် ကျွတ်(စ်)ခနဲ စုတ်တစ်ချက်သတ်လိုက်ကာ

...

“သွားပြီ ဦးလေး၊ ဦးလေးစိန်မောင်းတော့ သွားပြီ ကြွပ်ကြွပ်အိတ် ဆိုတာ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကို ဘယ်လောက်ထိခိုက်တယ်ဆိုတာ ဦးလေး သိသားနဲ့ဗျာ၊ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပြီး ဒီလိုလက်လွတ်စပယ် ပြောရတယ်လို့”

“ဟာ... ဟေ့ကောင် နန္ဒ ဆက်မပြောနဲ့တော့ကွာ၊ ငါ သိတယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

နောက်ဆုံး ဦးစိန်မောင်းလည်း ဘယ်လိုမှ မနေသာတော့ဘဲ ဂိုဏ်း ဘုတ်တစ်ခုယူကာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးပြီး ထောင်ထားလိုက်သည်။

ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ဖြင့် မပေးပါ။

ပါဆယ်ယူလိုသူများ အိမ်ကပဲ ထည့်စရာချိုင့်

အသင့်ယူလာပါရန်။

ပုံ

စိန်မောင်း (ဥက္ကဋ္ဌ)

ဦးစိန်မောင်း ထွက်သွားတော့မှ ဝတ္ထုနှင့်နန္ဒလည်း တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်ကြသည်။

ထိုသို့ဖြင့် နေ့အလင်းပျောက်ကာ ညက မှောင်လာလေပြီ။ ဝန်း စက်သော လမင်းကိုလည်း တစ်စွန်းတစ်စ မြင်နေရလေပြီ။ ညဘက်ရောက် တော့ လူငယ်လူရွယ်အများစုဖြင့် စည်ကားနေသော ရပ်ကွက်လမ်းတွေထဲ

သို့ ဝတီတို့သုံးယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြ၏။ တစ်ပြည်တစ်ရွာ၌ ဖြစ်လင့်ကစား ဆတ်မိန်းကလေးတွေမို့ ပါးပါးပြင်ကာ လမ်းသလားဖို့ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တချို့လမ်းတွေထဲမှာ ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးတွေက အပောင်းတိုင်ကိုယ်စီဖြင့် မီးတိုင်လေးတွေကိုပင် လိုက်ကာ ထွန်းညှိနေကြ လေပြီ။

ဟိုဒီငေးရင်း ခိုင်မာက ...

“ပျော်ဖို့တော့ အကောင်းသားနော်၊ ရပ်ကွက်ထဲတင်ဆိုပေမယ့် လူစည်တယ်ဟ”

စကားအဆုံးမှာ ဝါဝါကလည်း ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ ဝတီ ... နင့်ရဲ့ ဟိုနှစ်ယောက်ဆိုတာကို ဆွေ့ရင် ပြစမ်းပါ၊ ငါ မြင်ဖူးချင်လို့”

“အာ ... ငါ့ရဲ့နှစ်ယောက်လို့တော့ မပြောပါနဲ့၊ ငါနဲ့လည်း ဘာမှ ခတ်သက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ ... ဒါဆို ပတ်သက်ပြီးမှ ပြမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဝတီက ဝါဝါပုခုံးကို လှမ်းရိုက်ကာ ...

“တော်စမ်းပါဟာ၊ နင်တို့ မြင်ဖူးချင်ရင် မနက်မနက် ငါ ဈေးသွား ရင် လိုက်ခဲ့ပါလို့ ပြောသားပဲ”

“ဟဲ့ ... ငါတို့ကမှ နင့်လို အစောကြီး မထနိုင်တာလေ”

“အဲဒါက နင်တို့ သမိုင်းလေ၊ ခုတော့ နင်တို့ကိုပြရအောင် ငါ လည်း မမြင်မိသေးဘူးဟ”

ပြောရင်း လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲသို့ ချိုးအဝင်မှာ ဝတီအကြည့်က

တစ်နေရာဆီသို့ ရောက်သွားပြီး ခြေလှမ်းပါ ရပ်သွားသည်။

သတိထားမိလိုက်သော နိုင်မာက ...

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုမှာလေ”

ဝတီ လှမ်းပြသည်ကိုကြည့်ကာ ဝါဝါက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... စာအုပ်ဆိုင်က ဟိုလူပါလား၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝတီက မေးဖျားလေးကို လက်ညှိုးနှင့် ပုတ်ကာပုတ်ကာထုတ်လျက် ...

“ဒီလိုဟာ ... ဟိုနှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒွိဟဖြစ်နေတာတွေကို ငါ သူ့ကို သွားမေးကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“အာ ... နင်က မေးရဲလို့လား၊ ရင်းလည်း မရင်းနှီးပဲနဲ့”

ဝတီက ခပ်တည်တည်လေးပဲ ...

“အောင်မာ ... ဘာလို့ မမေးရဲမှာလဲ၊ လူလူချင်းပဲဥစ္စာ၊ လေး”

ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ် ထွက်သွားသော ဝတီကို နှစ်ယောက်သား ကြောင်ကြည့်နေမိကြသေးသည်။ ဝတီက မီးတိုင်တွေ တစ်တိုင်ချင်း မီးလိုက်ထွန်းနေသော ချမ်းငြိမ်းအနားရောက်တော့ ...

“ဒီမှာရှင့်”

ခေါ်သံကြောင့် ချမ်းငြိမ်း ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ ခြောက်ခြောက် ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။ မှတ်မိနေသည့်သဘောမျိုး ဖြစ်သည်။

ဝတီက ...

“ဟိုလေ ... ကျွန်မလည်း မီးပူဖော်ချင်လို့ ရမလား”

ချမ်းငြိမ်းက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့လက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်လေးကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ဝတီက မီးတိုင်လေးတွေကို တစ်တိုင်ချင်း မီးလိုက်ထွန်းရင်း ...

“ကျွန်မနာမည်က ဝတီပါ”

ချမ်းငြိမ်း ဘာပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီးမှ အိုးတိုးအမ်းတမ်းပုံစံဖြင့် ...

“ဟုတ် ... ကျွန်တော်က ချမ်းငြိမ်းပါ”

“ဟိုလေ ... အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ဝတ္ထုနဲ့နုနုတို့ရဲ့အကြောင်းကို နည်းနည်းပြောပြပါလား၊ သူတို့နဲ့ ကျွန်မ ပတ်သက်နေတာ ရှင်သိမှာပါ။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အချင်းချင်း ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲဆိုတာလည်း ရှင် သိနေမယ်လို့ ထင်တယ်”

ချမ်းငြိမ်း ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ။ ဟိုနှစ်ကောင်၏အရှုပ်ထုပ်က ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်သို့ ကျလာပြန်လေပြီ။

ထို့ကြောင့် ကိုယ် ဘာပြောရမည်ကို ချမ်းငြိမ်း ဦးစွာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“သူတို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ထင်သားပဲ”

“ထပ်ပြောရရင် အစအနောက် သန်တာကလွဲလို့ ဝတ္ထုနဲ့နုနုတို့က လူကောင်းလေးတွေပါ။ အဲဒါတော့ ကျွန်တော် အာမခံနိုင်ပါတယ်”

ဝတီက မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးလိုက်ရင်း ...

“သူတို့နှစ်ယောက်က လူကောင်းဆိုတော့ ရှင်က လူဆိုးမို့လို့ လား”

“ဟာဗျာ”

ချမ်းငြိမ်း ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်ကာ ဝတီက တစ်ခပ်ရယ်တော့သည်။ ချမ်းငြိမ်းလည်း ရှက်တက်တက်နှင့် လိုက်ရယ်မိလေ၏။

ဝတီကပဲ ...

“ကဲပါ ... သူတို့ရဲ့အကြောင်းကိုပဲ ရှင်ပြောနိုင်သလောက်ပဲ ပြောပြစမ်းပါ”

ချမ်းငြိမ်းက သက်ပြင်းခိုးချကာ ဘာမှပြန်မပြောခင် ကောင်းကင်ဆီ တစ်ချက်ငေးရီလိုက်မိသည်။

ဝန်းစက်စက်လမင်းကြီးထဲမှာတော့ ဆန်ဖွပ်သည့်အဘိုးအိုနှင့် ယုန်ငယ်လေးအား မပီပိုးတဝါး မြင်လိုက်ရလေ၏။

သီတင်းကျွတ်ပြည့်ညီလေပြည်သည် အလင်းရနံ့များဖြင့် ရွှဲရွှဲနီနေပါသည်။

“ရှင်တို့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန့်ကရပ်ဖို့ကောင်းပြီ ဝဏ္ဏ”

ရောက်ရောက်ချင်းဆိုသလို ဆောက်နှင့်ထွင်းလိုက်သော ဝတီ စကားကြောင့် ဝဏ္ဏ တစ်ချက်အမ်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဟန်လုပ်ကာ မသိကျိုးကျွန်ပြုလိုက်ရင်း-

“ဝတီ ဘာကိုပြောနေတာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး ပြီးတော့ ... ကျွန်တော်တို့ဆိုတာက”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ဝတီက ရယ်သည်။ ဖောချင်နေသေးတာလား ဟု ယူဆရသည့် ရယ်သံမျိုးဖြစ်၏။ ပြီး ...

“သိပ်ပြီး ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ ဝဏ္ဏ၊ ရူးချင်ယောင်ဆောင်ရင်း တော်ကြာ သွက်သွက်ပါခါသွားဦးမယ်”

ဝတီပုံနှင့် စကားအသွားအလာတွေကြောင့် တစ်ခုတော့ မှား
နေပြီဟု ဝဏ္ဏ တွေးလိုက်ကာ ...

“ဝတီ ... ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲဗျာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒဲ့ပြောပါလား”

“အင်းပေါ့လေ ... ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ ရှင်တို့ကတောင် မပြောတော့
ကျွန်မကပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့၊ ရှင်နဲ့နန္ဒီဟာ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်
ခေါက်၊ ပြီးတော့ ... ကျွန်မကို တစ်ယောက်တစ်ရက်စီ ခွဲတမ်းချပြီး ဆင်း
တင်ကြတယ်”

“အဲ ... အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ပိုဆိုးတာကတော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက် လူတကာကို ကျပ်လေ့ရှိ
တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ ကျွန်မက ဘုမသီ ဘမသီနဲ့ ပါခဲ့ရတာပဲ”

ဝတီစကားကြောင့် ဝဏ္ဏ သွက်ချာပါဒလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်သွား
ရပြီး အမြန်ဖြေရှင်းရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ခ ... ခဏလေး ဝတီ၊ ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ရှင်း ... ရှင်းပြီ”

“ဘာမှရှင်းပြမနေနဲ့တော့၊ ကျွန်မက ရှင်တို့ဂိမ်းထဲမှာ သားကောင်
ဖြစ်ခဲ့ရတာနဲ့တင် တော်တော် စိတ်ဆိုးဖို့ကောင်းနေပြီ၊ ပြီးတော့ ... ထပ်ပြော
လိုက်ဦးမယ်၊ တခြားလူတွေ ကျွန်မအနားမကပ်နိုင်အောင် ရှင်တို့ပဲ ရာထံ
ပေးထားတယ်ဆိုတာလည်း သိပြီးပြီ”

“ဘယ်လိုသိတာလဲ ... ဟင်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ကျွန်မတို့ တစ်ရက် အအေးဆိုင်ထိုင်နေတုန်း
စူပါဆိုတဲ့လူပဲ လာပြောပြတာပါ၊ ကံကောင်းချင်တော့ အဲဒီနေ့က ရှင်းသူ
ငယ်ချင်းလို့ ယူဆရတဲ့ လူနှစ်ယောက်လည်း အအေးဆိုင်ထဲမှာ ရှိနေတယ်

သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေအရ ရှင်နဲ့နန္ဒီ ကျွန်မကို လိုက်ဖို့အတွက် စာချုပ်
တောင် ချုပ်ထားတယ်ဆိုတာပါ သိလိုက်ရတယ်”

“ဗျာ”

ဝဏ္ဏတစ်ယောက် ကြက်သေသေသွားရသည်။ အဘယ်သို့သော
တန်ခိုးနှင့် ကံကြမ္မာနတ်ဆိုးက ကိုယ်တွေကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်သနည်း။
အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ရတော့မည့်ကိန်းပင်။

ပင့်သက်ကို ရှိုက်ရင်း ဝဏ္ဏက ...

“ဝတီပြောတာတွေထဲက တချို့အချက်အလက်တွေကို ကျွန်တော်
မငြင်းလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ဝတီက လက်ကာပြလိုက်ကာ ...

“တော်ပြီ ဝဏ္ဏ ... ရှင် ခုချိန်မှာ ဘာအလုပ်သင့်ဆုံးလဲ သိလား”

“ဗျာ ... ဘာ ... ဘာကို”

“မသိရင်လည်း ကျွန်မပဲ ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်၊ ရှင် ကျွန်မတွေ့က
ခုချက်ချင်း ထွက်သွားပါ၊ ပြီးတော့ ... ရှင်တို့ရဲ့ဂိမ်းဟာ ဂိမ်းအိုဟာဖြစ်သွား
ပြီလို့ နန္ဒကို သွားပြောပြတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ပြောပြီး ချာခနဲ ဝတီ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ဝဏ္ဏတစ်ယောက်
ငူငူကြီး ရပ်နေမိဆဲ။ ရင်ထဲကို မှန်တိုင်းတစ်ခု ဝင်မွှေသွားသလို ခံစားနေရ
သည်။ ဝတီပြောခဲ့သလို သူလုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိပါတော့သည်။

ထိုအတွေးနှင့် ဝဏ္ဏ၏ခြေလှမ်းတွေက နန္ဒရှိရာ ကိုပုတုကြီးနှင့်
ညီမျှား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ...။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

လေးယောက်စလုံး မူးစပ်စပ်တော့ ဖြစ်လာကြသည်။ အုန်းတော့
ကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

ဝဏ္ဏက အော့ခနဲ လေချဉ်တက်လိုက်ရင်း ...

“သွားပြီကွာ၊ အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ရတယ်ဆိုတာ
ဒါမျိုးပဲ၊ ခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ နန္ဒ”

“ငါလည်း မတွေးတတ်လို့ပေါ့ကွာ၊ ဝတီက ငါတို့အပေါ် မသက်
ရောက်ဘူးကြားထဲ အကြောင်းအရာတွေက သွားတိုက်ဆိုင်တာကိုး ကံပေါ့”
နန္ဒ တွေးမိသလောက် ပြောလိုက်သော်လည်း ဝင်းဌေးက ခေါင်း
ဆပ်ဖြည်းဖြည်းခါလိုက်ကာ ...

“ကံမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဖြစ်စဉ်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင် မင်းတို့ အရင်
ဆဲ၊ နောက်ဆဲ၊ ကျပ်ခဲ့တာတွေက မင်းတို့ကို ဒဏ်ပြန်ခတ်လိုက်တာပဲ”

“ဘာပဲပြောပြောကွာ ... ငါ ဝတီကို တကယ်ကြိုက်တာပါ”

“ငါရောပဲ ဟေ့ကောင်”

အရေးထဲ နှစ်ကောင်သား ရင့်ကျူးနေကြသေးသည်။ ထိုအချိန်မှာ
ပဲ ငြိမ်နေသော သက်စိုးက ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ခုချိန်မှာ ဒါတွေကိုပြောနေလို့ ပြီးတော့မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းတို့ ဒီအတိုင်းပဲ နောက်ဆုတ်လိုက်မလား၊ ဒါမှမဟုတ်
ဝတီဆီသွားပြီး ကျွန်တော်တို့တွေ အကျိုးစားသန်တာကတော့ မှန်တယ်
ဒါပေမဲ့ ဝတီကိုတော့ တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါလို့ သွားပြောမလား ... ဝတီဟာ
တော့”

(၁၉)

လေးယောက်သား ဘူပြီး ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေကြသည်။ ဆိုင်ဆို
သည်ကလည်း ကိုယ့်တူကြီးနှင့်ညီများ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မဟုတ်။ တစ်ဖက်
ရပ်ကွက်ထဲမှ ဘီယာဆိုင်တွင်ဖြစ်သည်။

ဘူသည်ဆိုရာမှာလည်း နန္ဒနှင့်ဝဏ္ဏတို့က ပွဲထွက် ဘူသူနှစ်ယောက်
ဖြစ်ကြပြီး ဝင်းဌေးနှင့်သက်စိုးတို့ကတော့ အရန်ဘူသူတွေ။

ခုလည်း မသောက်စဖူး လေးယောက်သား ဘီယာဆိုင်ထဲရောက်
နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မသောက်စဖူးဟု အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း
လေးယောက်စလုံး ဘီယာကို အချိုရည်နှင့်ရောကာ သောက်နေကြခြင်း
ဖြစ်၏။ အသည်းကွဲစိတ်ညစ်လျှင် အရက်ဘီယာသောက်ရမည်ဟု နားစွန်နား
ဖျား ကြားဖူးထားသည် မဟုတ်ပါလား။

နှစ်ကောင်စလုံး၏ခန္ဓာကိုယ်တွေက တောင့်မတ်သွားကြသည်။
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်လည်း ရီဝေဝေကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ဝဏ္ဏက အရင် ...

“ဘယ်လိုလဲ နန္ဒ ... ငါတို့ ဒူးမလား၊ ဒိုင်းမလား”

လုပ်မလား၊ အသေခံမှာလားဟု မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နန္ဒက

မဆိုင်းမတွ ...

“မဒိုင်းဘူးကွာ၊ ဒူးမယ်”

“ဒါဆိုထ”

ပြောရင်း ဝဏ္ဏက ထရပ်လိုက်သဖြင့် နန္ဒကပါ ထိုနည်းလည်း

ကောင်း လုပ်လိုက်သည်။

ထိုနှစ်ကောင်ကိုကြည့်ကာ ဝင်းဌေးက ...

“ဟာ ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ဟဲ ဟဲ ... မေါက်တဲ့နဖူးကတော့ ကွဲပြီလေကွာ၊ ဒီတော့ ဒူးစရာ

ရှိတာ သွားဒူးရတော့မှာပေါ့”

နန္ဒစကားအဆုံးမှာ ဝဏ္ဏက ...

“မင်းတို့ကောင်တွေ စောင့်ကြည့်နေလိုက်၊ ဝတီဆီက ပြတ်သား

တဲ့အဖြေတစ်ခု ယူပြီးမှ ငါတို့ ပြန်လာခဲ့မယ်”

ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ယိုင်တိယိုင်တိုင်နှင့် ထွက်သွားကြလေ

သည်။

ဝင်းဌေးက လိုက်တားရန် ထရပ်လိုက်သော်လည်း သက်စိုးက

လက်ကိုဆွဲထားလိုက်ပြီး စကားဆိုလိုက်၏။

“လွှတ်ပေးလိုက်ပါကွာ၊ ဒါဟာ ... ဒီကောင်နှစ်ကောင်အတွက်

နောက်ဆုံး ဆော့ရတဲ့ဂိမ်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာကွ”

ဝင်းဌေး ကိုယ်ရှိန်သတ်ရင်း ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ လက်ကျန်ဘီယာ

ခွက်ကို အသာမ၊လိုက်ရင်း သက်စိုးနှင့်အတူ ...

“ချီးယား”

‘ခွပ်!’

လည်း ဝန်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ... ဝတီကို အလောင်းအစားလုပ်ပြီး လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။”

နန္ဒထံမှ စကားနှင့်အတူ ချဉ်စုတ်သောအနံ့ကိုပါ ဝတီ ရလိုက်သည်။ ပြီး... ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ခြေလှမ်းတွေက ယိုင်တိယိုင်တိုင်၊ ရွဲ့စောင်းရွဲ့စောင်း။

ဝတီက လျှောက်နေသော ခြေလှမ်းမပျက်ဘဲ မျက်နှာလေးကို တင်းကာ...

“ရှင်တို့တွေ မူးနေကြပြီထင်တယ်။ သွားကြပါရှင်... ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့ ပြောစရာရှိရင် နောက်နေ့မှပြောတော့... ဟုတ်ပြီလား”

ထိုသို့ပြောလိုက်သည့်တိုင်အောင် နှစ်ယောက်စလုံးက မရဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ရင်းပင် ဝဏ္ဏက...

“မနက်ဖြန်ဆိုတာ မသေချာဘူး ပတီ၊ ဒီနေ့ပဲ ပြောရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် ဝတီကိုချစ်တယ်၊ အဲဒါ မှန်သောစကားပဲ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းချည်းပဲ ပြောမနေနဲ့၊ ဝတီ... ကျွန်တော်လည်း ဝတီကိုချစ်တာပဲ၊ ဒါဟာ နောက်ခဲ့ပြောင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီတော့ ဝတီ စဉ်းစားပေး”

ပြေပြေလည်လည်ပြောသော်လည်း မရသောကြောင့် ဝတီ စိတ်တိုလာရရင်း...

“တော်စမ်းပါ... ဘာကိုစဉ်းစားပေးရမှာလဲ”

“ရှင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ ရွေးချယ်မလဲ ဆိုတာပဲ”

(၂၀)

“ခဏနေပါဦး ဝတီရဲ့၊ ဒီမှာ... ခင်ဗျားစွပ်စွဲသလို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရောက်လာပါပြီဗျ၊ ခဏလေး နေစမ်းပါ”

ညနေပိုင်း စာအုပ်အပ်ရန် ထွက်လာသော ဝတီတစ်ယောက် နောက်နားဆီမှ ကြားလိုက်ရသည့် လျှာလေးအာလေးအသံကြီးကြောင့် ခြေလှမ်းတွန့်သွားရသည်။ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဝဏ္ဏနှင့်နန္ဒ

“ရှင်... ရှင်တို့က ဘယ်... ဘယ်လို”

အံ့ဩစွာ အထစ်အထစ် ပြောလိုက်သည့် စကားမဆုံးခင်မှာပဲ နန္ဒက...

“ဟုတ်တယ် ဝတီ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဝတီ စွပ်စွဲခဲ့သလို သူငယ်ချင်းတွေ၊ ပြီးတော့ အစအနောက် သန်တယ်ဆိုတာ

ပြောခဲ့လိုက်တာဟု ဝတီ တွေးနေချိန်မှာပဲ နောက်တစ်ယောက်
က ...

“ဟုတ်တယ် ဝတီ၊ ဝတီအဖြေတစ်ခုအတွက် ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက် ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူမှ စိတ်ဆိုးမှမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့
ဆုံးဖြတ်ရဦးမယ်”

လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောလာသောကြောင့် ထိုအချိန်တွင် ချမ်းငြိမ်း
၏စာအုပ်ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရှေ့လမ်းဆီမှ အသံများ
ကြောင့် ချမ်းငြိမ်းလည်း ထွက်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ချမ်းငြိမ်းကို မြင်မြင်ချင်း ဝဏ္ဏက ခီဝေဝေဖြင့် ...

“အဟဲ ... ကိုချမ်း ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နဲ့
ဝတီ ဆွေးနွေးနေကြတာ”

နန္ဒကလည်း ...

“ဟုတ်တယ် ကိုချမ်း၊ အာပေးဆေး၊ အေးဆေးပါ၊ ဘာမှမဖြစ်
ဘူး”

အခြေအနေမဟန်သောကြောင့် ချမ်းငြိမ်းက တားရန်ပါးစပ်ပြင်
လိုက်သည်။ ကိုယ်တားလိုက်လျှင်တော့ ဒီကောင်တွေ ကိုယ်ရှိန်သတ်သွား
နိုင်သည်ပဲ။

သို့သော် ချမ်းငြိမ်း ဘာစကားမှမပြောလိုက်ရချေ။ ဝတီသည်
ခက်မာရဲရင့်သော ကျားသစ်မလေးအသွင်ဖြင့် နှစ်ကောင်စလုံး၏အကျိုးစ
တွေကို ဆွဲလိုက်ကာ ...

“ကဲ ... ရှင်တို့ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ပေးစေချင်တယ်မဟုတ်လား”

ထာ ... လိုက်ခဲ့”

“ဟာ”

“အင်”

ဝတီခေါ်ရာနောက်သို့ နှစ်ကောင်သား တရွတ်တိုက်နီးပါး ပါသွား
ကြသည်။ ချမ်းငြိမ်းလည်း စိတ်ပူစွာဖြင့် နောက်မှလိုက်ခဲ့လိုက်၏။

ဝတီ ထိုနှစ်ကောင်ကို ခေါ်သွားသည့်နေရာကတော့ ရပ်ကွက်ထဲ
ရှိ အမှုကိစ္စများအား ဖြေရှင်းပေးသော ရပ်ကွက်ရုံးပင် ဖြစ်လေသည်။

ချမ်းငြိမ်း ရုံးထဲသို့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခန့်ခန့်ကြီးထိုင်နေသူက
ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးစိန်မောင်း။

သွားပြီ။

“ကဲ သမီး... ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ သမီးကကော ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လဲ”

ဝတီက ခေါင်းအသာခါရင်း...

“ဟင့်အင်း... အဲဒါတော့ သမီးလည်း မပြောတတ်ဘူး၊ ကြံရာမရတာနဲ့ သူတို့ကို ဒီခေါ်လာခဲ့တာ”

“ကောင်းတယ် သမီး... သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဂျီဟ်ကြနေတာ ကြာပြီလေ”

ဦးစိန်မောင်း၏ နှစ်ထောင်းအားရစွာ ပြောလိုက်သောအသံကြောင့် ဝဏ္ဏနှင့်နန္ဒတို့ ရင်လေးသွားကြသည်။

ထိုစဉ်...

ဦးစိန်မောင်းက နောက်နားမှာ ခပ်ရိုရိုရပ်နေသော ချမ်းငြိမ်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ချမ်းငြိမ်း... မင်းကရော ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ချမ်းငြိမ်းက အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြင့်...

“ဟို... ဝဏ္ဏတို့ ပြဿနာဖြစ်မှာစိုးလို့ နောက်က လိုက်လာတာပါ”

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတ်ရင်း ဦးစိန်မောင်းက...

“အေး... ကောင်းတယ်၊ ပြဿနာကတော့ ခု မင်းလည်း မြင်ပြီပဲ၊ ဒီတော့ ဒီက သမီးကို မင်း သူ့အိမ်ရောက်အောင် ပြန်လိုက်ပို့လိုက်၊ ဒီနှစ်ကောင်ကိုတော့ ငါကိုယ်တိုင် စီရင်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

(၂၁)

ပြဿနာကိုရှင်းကြပြီ။ ဝဏ္ဏနှင့်နန္ဒဆိုသော ထိုနှစ်ကောင်ကို ပညာပေးရန် တေးမှတ်ထားသော ဦးစိန်မောင်းအတွက်တော့ မျက်ဖြူဆိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေပေါ့။

ခုလည်း ဖြစ်စဉ်ကိုသိရပြီးချိန်မှာ...

“ပြဿနာက ရှင်းရှင်းလေးပါကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ကောင် ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဧည့်သည်ဖြစ်တဲ့ ဒီကသမီးကို စကားအရာဖြင့် စော်ကားတယ်၊ ပိုဆိုးတာက မင်းတို့ မူးနေတာပဲ”

နှစ်ကောင်သား မျက်နှာငယ်လေးတွေဖြင့် ငြိမ်နေကြသည်။ အမှူးဆိုတာကလည်း ပြေသွားပြီကိုး။

ဦးစိန်မောင်းက ဝတီကိုကြည့်လျက်...

၁၃၄ ခြောက်ခြောက်

ဝတ်ကို ခေါင်းဆက်ပြကာ ခေါ်ရင်း ချမ်းငြိမ်း လှည့်ထွက်ထား
သည်။

လက်လှမ်းမီသလောက် စဉ်းစားရလျှင် တေးမှတ်ထားသော ဦး
မောင်း၏စီရင်ချက်က ဝဏ္ဏနှင့်နန္ဒတို့အတွက် ရင်လေးစရာအတိ။

ဟူး ...။

(၂၂)

လူသတင်း လူချင်းဆောင်ဆိုသလို ဝဏ္ဏနှင့်နန္ဒတို့၏သတင်းအပုပ်
နံ့က နောက်နေ့မှာပဲ လှိုင်ခနဲ ထွက်လာလေသည်။

ပညာပေးရန် တေးမှတ်ထားသော ဦးစိန်မောင်းက သူ့ကိုယ်တိုင်
ပင် မစီရင်ဘဲ ဝဏ္ဏနှင့်နန္ဒတို့ကို မြို့နယ်ရဲစခန်းမှာ တစ်ညသွားသိပ်လိုက်
၏။ လုပ်ကွက်က ရှင်းလှသည်။ အပိုအလိုမရှိ။ လုံးဝကွက်တိ။ အရှင်။

အရှက်ပျန်းပျန်းကွဲခဲ့ရသော ဝဏ္ဏနှင့်နန္ဒတို့ကား အချုပ်မှထွက်လာ
သည့်နေ့ကစ၍ နှစ်ပတ်လောက် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ခဲ့ကြတော့ချေ။
မိဘဆွေမျိုးတွေ ဆူပူသြဝါဒပေးကြတာကလည်း နားနှင့်မဆုံကြ။

လိုသတင်းကို ကြားနေရသော ဝတ်အဖို့မှာလည်း မိတ်တော်
မကောင်းချေ။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ လောကဓံတရားအတိုင်း ငြိမ်ဝပ်ရမည်။

တာက ဖြစ်သွားပြီပဲ။ စာအုပ်ဖတ်၊ အခွေကြည့်ရင်းသာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နေ့တွေကို ကုန်ဆုံးစေလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း ...

နှစ်ပတ်အလွန်မှာတော့ ဝဏ္ဏနှင့်နန္ဒနှစ်ယောက်စလုံးသည် သူ့ထံသို့ အတူတူရောက်ချလာပါသည်။ လာရင်းကိစ္စကတော့ လာတောင်းပန်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝတီဘက်ကလည်း ရပါသည်ပေါ့။

တောင်းပန်အပြီးမှာပဲ ...

“ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ဝတီ ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုရင်လည်း တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုပါရစေဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဝတီကို ချစ်ခဲ့ကြတာ အမှန်ပါ။ အဲဒါလေးတော့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပေးပါနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူများတွေကို စဖို့နောက်ဖို့လည်း ကျွန်တော်တို့ မတွေးတော့ပါဘူး။ ခုနက ကိစ္စလေးပဲ စဉ်းစားပေးပါလို့”

စိတ်ညစ်ရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မမူးဘဲ အကောင်းအတိုင်း လာပြော၍ ပိုစိတ်ညစ်ရသည်။

ဘေးမှသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သော နိုင်မာနှင့်ဝါဝါကပင် နှစ်ကောင်စလုံး၏ရပ်ရည်တွေကြောင့် ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဝတီရယ်၊ သူတို့လည်း နောင်ကျဉ်သွားပြီပဲ၊ စဉ်းစားပေးလိုက်ပါ”

“အေးလေ ... ခု သူတို့ နင့်ကို ပြောနေတာ ညာနေတာမဟုတ်ဘူးလို့ ငါတောင် ခံစားမိတယ်”

ပို၍ ...။ ပို၍ ... စိတ်ညစ်လာရတော့သည်။ လောလောဆယ်

ပြေလည်အောင် ဘာလုပ်ရမည်ကို ဝတီ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“အင်းလေ ... ထားပါတော့၊ ရှင်တို့ရဲ့စကားတွေကိုလည်း ကျွန်မ ယုံပါတယ်၊ စဉ်းလည်း စဉ်းစားကြည့်မယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ... ကျွန်မ သိချင်တာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာများလဲ ဝတီ”

စိုးထိတ်စွာ မေးလာသော ဝဏ္ဏအသံကြောင့် ဝတီက တဟင်ဟင်း ရယ်လိုက်ကာ ...

“သိပ်လည်း မစိုးခိုနိပါနဲ့၊ ကျွန်မ သိချင်တာက ရှင်တို့နှစ်ယောက်က အတူတွဲပြီး လုပ်ချင်တာ လုပ်ခဲ့တုန်းက အတူတူလေ၊ ဒီတော့ ဘယ်သူ အရည်အချင်း ပိုသာလဲဆိုတာတော့ ကျွန်မ တကယ်သိချင်တယ်”

ရန်တိုက်ပေးနေတာလားဟူ၍ပင် နှစ်ယောက်သား မစဉ်းစားလိုက်ကြ။ နန္ဒက ဝုန်းခနဲထကာ လက်သီးလက်မောင်းတန်းလိုက်ပြီး ...

“ဝတီ သိချင်တယ်ဆိုရင် ဘာလုပ်ရလုပ်ရဗျာ၊ ဟောကောင် ဝဏ္ဏ ... မင်းနဲ့ငါ ထိုးမလား”

“ရတယ်လေ”

ဝဏ္ဏကလည်း စိန်ခေါ်လျှင် ဘွားမခတ်ကြေးဆိုသည့်ပုံစံ၊ နိုင်မာနှင့်ဝါဝါတို့ပင် လန့်ကာ ဝတီကို မသိမသာဆိတ်၍ သတိပေးလိုက်ရသည်။ ဝတီက လက်ကာပြရင်း ...

“အာ ... အဲဒီလောက်အထိ မလိုပါဘူး”

စကားအဆုံးမှာ ဝဏ္ဏက ဘာကိုစဉ်းစားမိသည်မသိ၊ ချက်ချင်း

“ဒါဆို ဘာလုပ်ရမှာလဲဗျာ၊ အားလုံးမလား၊ အပြောအဆိုမလား”

အပင်တက်မလား၊ ရေကူးပြိုင်မလား၊ ပင်နယ်တိရွတ်မလား... ရတယ်”

“နေကြပါဦး... အဲဒါတွေလည်း မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ သိရသလောက် တန်ဆောင်တိုင်ကျရင် အရင်နှစ်တွေက ရှင်တို့ ကံကြတယ်ဆို ဟိုလေ... လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ဖြစ်တဲ့ သူခိုးကြီးညမှာ ပစ္စည်းတွေကို နောက်ပြီး ပြောင်းကြတာမျိုးလေ”

“ဟာ... အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ကောင်ကို ဘယ်သူ့မှ မမီးဘူး”

ရင်ကော့ကာ ပြောလိုက်သော ဝဏ္ဏစကားအဆုံးမှာ ဝတီက လက်ဖျောက်ကလေးတီးလျက်...

“အဲဒါပဲ၊ ခုဆို တန်ဆောင်တိုင်ကလည်း သိပ်မလိုတော့ဘူးလေ၊ ဒီတော့ လာမယ့် သူခိုးကြီးညကျရင် ရှင်တို့နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ ပစ္စည်းအများဆုံး ရွှေ့ပြောင်းနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိချင်တယ်”

“ရတယ် ဝတီ၊ ဒါပေမဲ့... အဲဒီကိစ္စဟာ ဝတီ စဉ်းစားပေးမယ့် အပေါ်မှာ အကြိုးဝင်လို့လား”

နန္ဒက ဆတ်ခနဲမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချောင်ပိတ်မေးခွန်းဖြစ် သော်လည်း ဝတီက ပါးနပ်စွာ...

“အဲဒါကတော့ ကျွန်မစိတ်လေ၊ မပြိုင်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ရှင် တို့သဘောပဲ”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြိုင်မှာပါ၊ ဘယ်လိုလဲ ဝဏ္ဏ”

“စိန်လိုက်စမ်းပါ နန္ဒရာ”

နှစ်ယောက်စလုံး လက်ခမောင်းခတ်ကာ ထွက်ခွာသွားချိန်မှာတော့

ခိုင်မာက ဝတီအား...

“နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ဝတီရာ... ဒုက္ခပါပဲ”

ဝတီ ပြန်ပြောလိုက်သော စကားလည်း အေးအေးဆေးဆေး

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ စောင့်သာ စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ သူတို့

နှစ်ယောက်ရဲ့အတွင်းစိတ်က ဘယ်သူဟာ ဘာလဲဆိုတာ ငါ ခန့်မှန်းပြီးပါပြီဟ”

ကာယကံရှင်သာ အသိဆုံးမို့ ခိုင်မာနှင့်ဝါဝါတို့လည်း စောဒက ထပ်မတက်ကြတော့။ သူခိုးကြီးနေ့ ဘယ်နေ့ကျလဲဟုတွေးကာ ပြက္ခဒိန်ကိုပဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုသို့ဖြင့်... ပေါ့။

ဝဏ္ဏက မောဟိုက်သံနှင့် ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းပြောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းကို ပိုမိုစစ်
နဲ့နော်၊ မနက်လင်းတာနဲ့ ငါ လိုက်စစ်မှာ”

နန္ဒကလည်း ပက်ခနဲ ပြန်ပြောသည်။

“ရတယ်လေ၊ မင်းရော၊ ငါရော စာရွက်နဲ့ ဘယ်ကဘယ်လို
ပြောင်းတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားကြတာပဲ၊ ငါလည်း မင်းစာရင်းကို တိုက်
ကြည့်မှာပေါ့”

“ပြီးရောကွာ”

နှစ်ကောင်သား ငြိမ်သက်သွားကြပြန်၏။ လမ်းထိပ်အုတ်ခုံပေါ်
ကိုယ်စီငြိမ်သက်စွာ အမောဖြေနေရင်း မှေးခနဲ ဖြစ်သွားကြသေးသည်။
ထိုအချိန်မှာပဲ ကားတစ်စီး ဝှေးခနဲ ဖြတ်မောင်းသွားသောအသံကြောင့်
နှစ်ယောက်စလုံး လန့်နိုးသွားကြသည်။ နာရီကို ကမန်းကတန်း ကြည့်လိုက်
တော့ လေးနာရီထိုးလှည့်ခင်လေး။

ဝဏ္ဏက ဝါးခနဲ သန်းဝေလိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... နှပ်မနေနဲ့တော့၊ ဒီအချိန် ကိုယ့်တုကြီး ဆိုင်ခင်း
လောက်ပြီကွ၊ တစ်ခုခု သွားစားရအောင်”

“အေး ... မင်းအကြံ ကောင်းတယ်”

နှစ်ကောင်သား ထုံးစံမပျက် ပခုံးဖက်ကာ ချီတက်လိုက်ကြသည်။
ကိုယ့်တုကြီးဆိုင်ရောက်တော့လည်း တကယ်ပင် ဆိုင်က စတင်ခင်းကုန်သေး
နှစ်ယောက်သား လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီသောက်ရင်း အချိန်ဖြုန်းနေသေး
ဖြစ်လိုက်ကြသည်။

(၂၃)

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ည ...။

နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဖက်ဝင်သည်ဟု ... ဆိုသောည။ ဇော်
ဝင်းထွဋ်ရဲ့ ဆေးပေါင်းခတဲ့ည။ လူငယ်များအတွက် ပျော်ရွှင်စရာ သူ့ခိုးကြီး
ည။

ညက သူ့ဟာသူ တာဝန်ကျေစွာ မိုက်မှောင်နေပါသည်။ ထိုည
ထဲမှာ လူငယ်တွေလည်း အပျော်ဆက်လက်ဖြင့် ကူးခတ်နေကြ၏။

ညက ... နက်သည်ထက် နက်ကာ နက် ... နက် ...။

ညကိုကျော်လွန်ကာ မနက်ပိုင်း သုံးနာရီလောက်မှာတော့ ချိန်း
ထားသောနေရာမှာ ဆုံရင်း ဝဏ္ဏနှင့်နန္ဒတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခြေကုန်လက်
ပန်း ကျနေကြလေပြီ။

မနက်ခြောက်နာရီလောက်ကျတော့ တချို့စားသုံးသူတွေလည်း
တခွဲခွဲရောက်လာကြလေပြီ။

နန္ဒက ကျသင့်ငွေကိုရင်းလိုက်ပြီး ဝဏ္ဏကို ပြောလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်... မင်းနဲ့ငါ စာရင်းအတိုင်း ဘယ်သူရွှေတာ များ
တယ်ဆိုတာ အရင်စစ်လိုက်ကြတာပေါ့၊ ပြီးရင် ဝတီတို့အိမ်ကို သွားမယ်”

“စောစောစီးစီး ကောင်းပါ့မလား”

“ဘာလို့မကောင်းရမှာလဲ၊ ဒီကိစ္စက သူခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စပဲဟာကို”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောကွား၊ သွားမယ်”

“အေး”

ဒီတစ်ခါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတော့လည်း နှစ်ကောင်
သား ပခုံးဖက်၍ ...။

ဟာ ... ဟာ။

(၂၄)

နှစ်ကောင်သား ဝတီတို့အိမ်ရှေ့နားရောက်သည့်အချိန်မှာတော့ သိပ်
မကြည်လင်ကြတော့။ ဟုတ်သည်လေ။ စာရင်းအရ ဝဏ္ဏ တစ်ညလုံး ရွှေ
ပြောင်းခဲ့သော ပစ္စည်းအရေအတွက်က ဗမာလို လေးဆယ့်သုံး (၄၃) မျိုး
ဖြစ်ပြီး၊ နန္ဒစာရင်းကတော့ အင်္ဂလိပ်လို ဖိုတီးသရီး (43) ဖြစ်နေသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။ တိတိကျကျပြောရလျှင်ဖြင့် အတူတူ။

သို့သော် မတတ်နိုင်တော့။ နှစ်ယောက်စလုံး၏စာရင်းကတော့
အမှန်ပင်။ ကျန်တာတော့ ဝတီပဲ ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မည်။

ထိုသို့တွေးရင်း နှစ်ကောင်သား ဝတီတို့အဒေါ်အိမ်၏ခြံတံခါးအဝ
မှာ ရပ်အကြည့် ...

“ဟင်”

ခပ်ဟလေးဖြစ်နေသော တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ထွက်လာသူက
ဝတ်စုံသုင်ချင်း နိုင်မာ။ သူ့နောက်မှာတော့ ဝါဝါနှင့်ဝတီအဒေါ် ဒေါ်သန်း
ဌေး

ဝဏ္ဏက အရင် ...

“ဟို ... ဝ ... ဝတီ ... ရောဟင်”

နိုင်မာက သက်ပြင်းဖွဖွချရင်း ...

“ဝတီ မရှိတော့ဘူး ဝဏ္ဏရဲ့၊ မနက်လေးနာရီလောက်ကပဲ ထွက်
သွားတာ၊ ရော့ ... ရှင်တို့အတွက်ဆိုပြီး စာနှစ်စောင် ထားသွားတယ်”

“ဗျာ”

ဝဏ္ဏ တုန်လှုပ်စွာ ရေရွတ်လိုက်ချိန်မှာပဲ နန္ဒ စာတွေကို ဆွဲယူကာ
ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝဏ္ဏကလည်း ခေါင်းတိုးကာ ဖတ်ကြည့်သည်
ပေါ့။ လက်ရေးလက်သားနှင့် အကြောင်းအရာကအစ ရှင်းလင်းပြတ်သား
ပါသည်။ စောဒကတက်စရာ စိုးစဉ်မျှမရှိ။

သို့/

ဝဏ္ဏနဲ့နန္ဒ

နန္ဒနဲ့ဝဏ္ဏ

ဒီအချိန် ရှင်တို့နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူနိုင်မလဲတော့ မသိဘူး။
ကျွန်မအထင် ရှင်တို့ သရေကျနိုင်လောက်တယ်လို့တော့ ထင်တာပဲ။
ထားပါတော့လေ။ ကျွန်မ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားကြည့်တယ်။
တကယ်တော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ကျွန်မကို တကယ်ချစ်ခဲ့ကြတာ

မဟုတ်ဘူး။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး နှစ်သက်သဘောတူတဲ့ ဝတ္ထု
တစ်ခုလို သတ်မှတ်ပြီး သူရဖို့၊ ငါရဖို့ ကြိုးစားကြတာမျိုးပဲ။ သုံးသပ်
ရရင် ရှင်တို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြပြီး
အကျောမခံနိုင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။

ဒီတော့ ... ကျွန်မ စဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်မအချစ်ကို တစ်ယောက်
က ရသွားရင်လည်း ကြာရင် ရိုးအိသွားမယ်လို့လေ။ အချစ်စစ်မှ
မဟုတ်တာ။ အချစ်စစ်ဆိုတာကိုလည်း ရှင်တို့ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။
ကျွန်မကတော့ ရှင်တို့ကိုကြည့်ပြီး အချစ်စစ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ တွေး
မိသွားတယ်။ မထင်ထားဘဲ တွေ့မိလိုက်တာပါ။ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ
ဆိုတော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အပြုလေးစားအားကိုးတဲ့ ကိုချစ်ငြိမ်း
ပေါ့။ ကိုချစ်ငြိမ်းကို ဘာကြောင့်ချွေးချယ်ခြင်ခဲ့တာလဲလို့ ရှင်တို့ မေးချင်
မေးလိမ့်မယ်။ မပြောတော့ပါဘူးနော်။ ဘဝကို ရိုးအေးတည်ငြိမ်စွာ ငြိတ်
သန်းနေတဲ့ ကိုချစ်ငြိမ်းရဲ့ စိတ်နေသဘောထားနဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်
သွေးကို ရှင်တို့လည်း သိမှာပေါ့။ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေမှာစိုးလို့
အပိုမပြောတော့ပါဘူး။

နောက်ဆုံး ပြောချင်တာကတော့ ဒီမနက်မှာပဲ ကိုချစ်ငြိမ်းကို
ကျွန်မ မိဘတွေရှိတဲ့ ပြင်ဦးလွင်ကို ခေါ်သွားပါပြီ။ ကျွန်မက ခိုးသွား
တယ်လို့ ထင်ချင်လည်း ထင်ပေါ့။ အိပ်နော်။ ရှင်တို့အချင်းချင်း အကျော
မခံဘဲ တစ်သက်လုံး ချစ်နိုင်ကြပါစေ။ မင်္ဂလာဆောင်တော့မှ ဆတ်
သွယ်လိုက်ပါ့မယ်။

ဝတီ

“ဟာ”

“သွားပါပြီကွာ”

ငိုချင်သော်လည်း မငိုနိုင်သေးဘဲ နောက်စာတစ်စောင်ကို ဆက်
ဖတ်ပြန်သည်။ ထိုစာက ပို၍ရှင်းလေ၏။ အပိုအလို မရှိ။

သို့/

ညီလေးတို့ ...

ငါ့ဘဝမှာ သူများပစ္စည်း တစ်ခါမှ မခိုးဖူးပါဘူးကွာ။ အပေခွဲ
ဒီတစ်ခါတော့ ဝတ်ကိုယ်တိုင် ခိုးခိုင်းလို့ ခိုးခွဲရတာပါ။ မင်းတို့လည်း
ငါ့ကို နားလည်ပေးကြ။ ပြီးတော့ ... ဝတ်ကို မင်းတို့ထက်ပိုပြီး ငါ
မြတ်နိုးပါတယ်ကွာ ... အဲဒါတော့ ယုံ။

အဲ

ချမ်းငြိမ်း

စာတစ်ယောက်တစ်စောင်စီကိုင်ကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်မိကြ
သည်။ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ ခုနက ငိုချင်မိသော်လည်း ခုကျမှ မျက်ရည်
က မထွက်ပြန်ချေ။ တောက်! ...။

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းထိပ်က အုတ်ခုံမှာ မေးခနဲဖြစ်နေကြစဉ်
မောင်းသွားသော ကားတစ်စီးကို ပြန်အမှတ်ရမိသည်။ အဲဒါ ချမ်းငြိမ်းနှင့်
ဝတ်တို့ရဲ့ကားပေါ့။ သူတို့ ခိုးပြေးကြချိန်မှာ ကိုယ်တွေက အိပ်မောပင် ကျ
နေလိုက်ကြသေးသည်။ ခံပြင်းစရာ ကောင်းလိုက်လေခြင်း။

မျောက်အိုလေးနှစ်ကောင်လို အိမ်ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြ

သော ဝဏ္ဏနှင့်နန္ဒတို့အား ခိုင်မာတုံ့သုံးယောက် သနားကရုဏာသက်စွာ
ကြည့်နေမိကြသည်။ ဒေါသန်းဌေးဆိုလျှင် အပျိုကြီးပီပီ စုတ်တသပ်သပ်။
ဘယ်သူမပြု မိမိမူပဲဟု မဆီမဆိုင် တရားနှင့်ဖြေကာ ဖြေတွေးလေး တွေးလေး
နေမိသေးသည်။

ထိုစဉ် ...

“ဟား ဟား ... ကောင်းကြရောပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ကောင်က
သာ အပြိုင်အဆိုင် ပိုးပန်းနေကြတာ၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ချမ်းငြိမ်းပဲ
“မ” သွားပြီ မဟုတ်လား”

ထည်ဝါလှသောအသံကြီးကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးစိန်မောင်းနှင့် အခြံအရံများ။

“ဦး ... ဦးလေး ဦးစိန်မောင်းက ဘယ်လိုသိ”

ဝဏ္ဏစကားက မဆုံးလိုက်။

“သိပ်သိတာပေါ့ကွာ၊ ညကပဲ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ စတိသဘောနဲ့
သူတို့နှစ်ယောက် လက်မှတ်ထိုးသွားကြတာလေ၊ ကောင်းတယ်ကွာ ...
ဒီတစ်ခါတော့ မင်းတို့နှစ်ကောင် ခံရမယ့်အလှည့်ပဲ”

နှစ်ကောင်သား ဦးစိန်မောင်းကိုကြည့်ကာ ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး တောင်း
ဆိုလိုက်ကြသည်။

“တော်ပါတော့ ဦးလေးရယ်၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မနောက်
ဝါနဲ့တော့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ မနောက်

ပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်လို့ မရတော့ဘူးကွ၊ ညက တစ်ညလုံး မင်းတို့နှစ်ယောက် ဟိုရွှေဒီရွှေ လုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ခုချက်ချင်း သူ့နေရာ သူပြန်ထား၊ မဟုတ်လို့ကတော့ ဒီတစ်ခါလည်း မင်းတို့နှစ်ယောက် ရဲစခန်း အရောက်ပဲ”

“ဗျာ”

နှစ်ကောင်သား ထိုင်နေရင်းကပင် ဒူးထပ်ခွေသလိုဖြစ်သွားရသည်။ ဝဏ္ဏက မျက်တွင်းဟောက်ပက်၊ မျက်နှာ ဆီးစေ့လောက်ကလေးနှင့် တောင်းပန်တိုးလျှိုးသောစကားကို ထပ်ဆိုလိုက်၏။

“ဦးလေးရယ် ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်ရသေးပါဘူးဗျာ”

နန္ဒကလည်း ဖျော့တော့သောအသံဖြင့် ...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေကိုတော့ တစ်ရေးလောက် အိပ်ပြီးမှ ပြန် ... ပြန်ရွှေ”

မည်သို့ပင် တောင်းပန်စေကာမူ ဥက္ကဋ္ဌဦးစိန်မောင်း၏စကားက ပြတ်ပြတ်သားသား၊ တိတိကျကျ၊ ခိုင်ခိုင်မာမာ။

“မရဘူး ဟေ့ကောင်တွေ ... မလုပ်ရင်တော့ ရဲစခန်းပဲ၊ အဲဒီကိစ္စ နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းတို့ကို ငါ မနောက်ဘူးနော်”

“ဗျာ”

“ရက်စက်လိုက်တာ ဥက္ကဋ္ဌရယ်”

နောက်ဆုံးတော့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးစိန်မောင်း ခေါင်းဆောင်ရာနောက်

သို့ ဝဏ္ဏနှင့်နန္ဒတို့နှစ်ယောက် ကပ်ချည်ကပ်ချည်ဖြင့် လိုက်သွားကြတာ သည်။

မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ရင်း အပျိုကြီး ဒေါသန်းဌေးက သံဝေဂထူထောင် ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်၏။

“ဪ ... တစ်ယောက်ကောင်းဖို့ တစ်ယောက်က ပျက်လင့်စေရတာ ဓမ္မတာပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်ယောက်ပူးကြီး ပျက်သွားပါစေလား”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသော ခိုင်မာက ဒေါသန်းဌေးကို အုတူတူကြည့်ကာ ခံစားနားလည်မိသလို ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မနောက်ပါနဲ့တော့ အဒေါ်ရယ်”

ဟု ...။

ထိုအချိန်တွင် ချမ်းငြိမ်းနှင့်ဝတီတို့ကတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မနောက်ကြေးဘဝသစ်သို့ ...။

တရွေ့ရွေ့ ...။

(၂၅)

သည်အနီး။

BURMESE
CLASSIC

လေးစားစွာ

၁၃၇၄ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆန်း ၉ ရက်
ည ၁၀ နာရီ ၁၄ မိနစ်

ရပ်စည်းမခြားကျောင်းတော်
(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)